

LECTIONES
RHENO-TRAIECTINAE.

SCRIPSIT

H. VAN HERWERDEN.

LUGDUNI-BATAVORUM

E. J. BRILL.

MDCCCLXXXII.

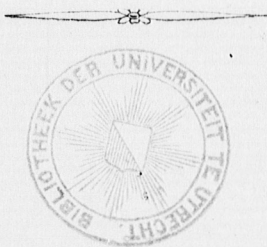
W. oct.
1143

N. 8° 1143

LECTIONES RHENO-TRAIECTINAE.

SCRIPTIT

H. VAN HERWERDEN.

LUGDUNI-BATAVORUM
E. J. BRILL.
MDCCCLXXXII.

I N D E X.

CAPUT I.	Ad poetas Graecos	Pag.	1—20.
» II.	Emendationes selectae in Platonem	»	21—36.
» III.	Emblematis aliisque mendis purgatur Schanzii editio Platonis	»	37—60.
» IV.	Ad Appianum	»	61—77.
» V.	Ad Cassium Dionem	»	78—95.
» VI.	Ad Plutarchi Moralia	»	96—127.
Addenda	ad Appianum	»	128.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 25, ad Cratyl. p. 411 A. Probare non debebam Naberi coniecturam, cuius lenitas non inspicienti locum Euripideum mihi imposuit. Mors enim non potuit ab Alcestide vocari *σμή-
νος κακῶν*.

Pag. 41 ad Protag. p. 315 D. Cf. Thuc. VII 24, 2: *ἅτε
γὰρ ταμείῳ χρωμένων τοῖς τείχεσι πολλὰ μὲν ἐμπόρων χρή-
ματα καὶ σῖτος ἐνῆν*.

Pag. 43. Ibid. 343. A. *Ἡμετέριος* antiqui sermonis esse nunc dubito. Nihil igitur mutandum.

Pag. 67. App. B. C. II 84. Lenius nuperrime Cobetus *Mnem.* X p. 217: *ὁ δὲ ἦν περὶ τρισκαίδεκα ἔτη μάλισα γεγονώς*. De-
terruerat me abundantia vocis *μάλισα*, quae tamen non est prorsus insolita, quominus idem proponerem.

CAPUT I.

AD POETAS GRAECOS.

HYMN. IN MERCURIUM 237 sqq.

σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ', ἥύτε πολλὴν
πρέμνων ἀνθρακίην οὐλὴ σποδὸς ἀμφικαλύπτει.
ῥΩς Ἑρμῆς Ἐκάεργον ἰδὼν ἀλέεινέν ἐ αὐτόν (!) ·
ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε
Φή βα νεόλλουτος, προκαλεόμενος ἥδυμον ὕπνον,
ἐγρήσσω ἐτεόν γε· χέλυν δ' ὑπὸ μασχάλης εἶχε.

Si recte recepta est haec palmaris Hermannii emendatio pro
ἄγρης εἰνέτεόν γε, apparet προκαλεόμενος iungi non posse neque
cum συνέλασσε, neque cum νεόλλουτος (de recens nato recte in-
terpretantur. Cf. Lycophr. Alex. 322), ut sit δὲ προκαλεῖται¹⁾, quod
si ita est, verbum depravatum esse sequitur. Non enim Mer-
curius contraxit membra *revera dormiturus*, sed ut adventantem
Apollinem *dormientis specie falleret*. Quocirca verum esse puto:

προβαλεόμενος ἥδυμον ὕπνον,
ἐγρήσσω ἐτεόν γε.

HYMN. IN MERC. 383:

μέγαν δ' ἐπιΔαίομαι ὄρκον,

1) Ne sic quidem προκαλεόμενος recte habere, si verba π. ἡ. ὕ. accipiantur de recens nato, inde apparet, quod nec προκαλεῖσθαι recte dicitur inconscius, nec ita non carent verba ἐγρήσσω ἐτεόν γε iusta oppositione. Insuper parum arridet confusus eiusmodi participiorum usus. Ad vs. 239 cf. Hesych. s. v. ἀλεάζειν.

οὐ μὰ τὰδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραϊα κτέ.

Vulgo recepta est Barnesii correctio:

μέγαν δ' ἐπιδώσομαι ὄρκον,

quam confirmare sibi aliisque videbatur notissimo loco Iliadis X 254:

ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώσωμεθ'· οἱ γὰρ ἄριστοι.

At neque si dici posset θεοὺς ἐπιδίδοσθαι, inde sequeretur, opinor, recte dici ὄρκον ἐπιδίδοσθαι, neque locus Homericus non mendosus est, sed certa emendatione a Nauckio est repositum, quod ex correctione habet cod. Vindobonensis:

ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιβώσωμεθ'.

(nisi quod malim ἐπιβώμεθα), ita ut Barnesianae coniecturae omne conciderit fundamentum.

Si vero sanae est critices scriptorem, quantum fieri possit, ex ipso emendare, nescio an prodesse huic loco possit quod poeta supra vs. 108 dixit:

σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλά, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην.

Qui si hic dedit:

μέγαν δ' ἐπιΜαίωμαι ὄρκον,

nove fortasse, sed non magis nove aut mirifice hoc loco quam illo locutus esse censi potest. Haud ita pauca habere hunc poetam singularia et sibi propria satis constat. Quis, ut hoc utar, ante aut post eum similiter loqui sibi permisit atque hic fecit vs. 127:

Ἑρμῆς χαρμόφρων εἰρύσατο πύονα ἔργα
λείφ' ἐπὶ πλαταμῶνι κτέ?

HYMN. IN MERC. 464. Mercurius Apollini artem cithara canendi ut se doceat petenti sic respondet:

αὐτὰρ ἐγὼ σοι

τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι οὔτι μεγάριω.

σήμερον εἰδήσεις· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι

βούλη καὶ μύθοισι· σὺ δὲ φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας.

tum vero omnes deinceps dotes enumerat, quibus Apollo inter deos insignis est.

Praeterquam quod pessima forma οἶδας pro οἶθα in vetusto poeta ferri nequit, absurde is qui *omnia probe novit* dicitur aliquid εἰδήσειν, nec bene ista verba cohaerent cum sequentibus. Totius loci ratio postulare videtur:

σὺ δὲ Φρεσὶ πάντα μενοινᾷς.

quibus verbis significatur Apollinis insatiabilis omnia obtinendi cupido.

Quod dixi Apollinem a Mercurio petivisse artem citharae pulsandae, hoc ex Mercurii responsione liquido constat, sed eius rei mentio in praegressa Apollinis oratione a librariis olim est oblitterata; nempe pessime depravata sunt haec ultima eius orationis verba (vs. 400 sqq.):

καὶ μὰ τὸδε κρανέϊνον ἀκόντιον, ἧ μὲν ἐγὼ σε
κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον ἡγεμονεύσω,
δώσω τ' ἀγλαὰ δῶρα καὶ ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω.

quae verba haud inepte sic poterunt tentari:

ἧ μὲν ἔγωγε

<θήσω σ', ἦν μοι σῆς τέχνης ὁδὸν> ἡγεμονεύσῃς,
κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον <ἡματα πάντα>,
δώσω τ' ἀγλαὰ δῶρα καὶ ἐς τέλος (ὡς τέκος?) ἀμφαγαπήσω.

HYMN. IN MERC. 571 sqq.

πᾶσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν κύδιμον Ἑρμῆν,
οἷον δ' εἰς Ἀἴδην τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι.

Recte habere ἀνάσσειν ἐπὶ προβάτοις minime demonstrant verba Xenophontea allata a Baumeistero ἄρχων ἐπὶ τούτοις ἦν et καταλείπειν στρατηγὸν ἐπὶ τοῖς μένουσι, et risum movet Schneidevini coniectura ἐνὶ προβ., quod ita Graecum foret, si ipse Mercurius πρόβατον fuisset. Facilis tamen est loci correctio, quia deest verbum, unde suspensa fuerunt verba ἀνάσσειν et εἶναι, licet Baumeistero ea res *facilem explicationem* habere videatur in eo usu, quo infinitivus pro imperativo poni vulgo dicitur. Ne multa; scribendum videtur aut:

πᾶσι δὲ δεῖ προβάτοισιν ἀνάσσειν κύδιμον Ἑρμῆν,

οὐ μὰ τὰδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια κτέ.

Vulgo recepta est Barnesii correctio:

μέγαν δ' ἐπιδῶσομαι ὄρκον,

quam confirmare sibi aliisque videbatur notissimo loco Iliadis X 254:

ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδῶσομεθ'· οἱ γὰρ ἄριστοι.

At neque si dici posset θεοὺς ἐπιδίδοσθαι, inde sequeretur, opinor, recte dici ὄρκον ἐπιδίδοσθαι, neque locus Homericus non mendosus est, sed certa emendatione a Nauckio est repositum, quod ex correctione habet cod. Vindobonensis:

ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιβῶσομεθ'.

(nisi quod malim ἐπιβῶμεθα), ita ut Barnesianae coniecturae omne conciderit fundamentum.

Si vero sanae est critices scriptorem, quantum fieri possit, ex ipso emendare, nescio an prodesse huic loco possit quod poeta supra vs. 108 dixit:

σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλά, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην.

Qui si hic dedit:

μέγαν δ' ἐπιΜαίομαι ὄρκον,

nove fortasse, sed non magis nove aut mirifice hoc loco quam illo locutus esse censeretur. Haud ita pauca habere hunc poetam singularia et sibi propria satis constat. Quis, ut hoc utar, ante aut post eum similiter loqui sibi permisit atque hic fecit vs. 127:

Ἑρμῆς χαρμόφρων εἰρύσατο πύονα ἔργα
λείψ' ἐπὶ πλαταμῶνι κτέ?

HYMN. IN MERC. 464. Mercurius Apollini artem cithara canendi ut se doceat petenti sic respondet:

αὐτὰρ ἐγὼ σοι

τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι οὔτι μεγαίρω.

σήμερον εἰδήσεις· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι

βούλη καὶ μύθοισι· σὺ δὲ φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας.

tum vero omnes deinceps dotes enumerat, quibus Apollo inter deos insignis est.

Praeterquam quod pessima forma οἶδας pro οἶσθα in vetusto poeta ferri nequit, absurde is qui *omnia probe novit* dicitur aliquid εἰδῆσειν, nec bene ista verba cohaerent cum sequentibus. Totius loci ratio postulare videtur:

σὺ δὲ Φρεσὶ πάντα μενοινᾷς.

quibus verbis significatur Apollinis insatiabilis omnia obtinendi cupido.

Quod dixi Apollinem a Mercurio petivisse artem citharae pulsandae, hoc ex Mercurii responsione liquido constat, sed eius rei mentio in praegressa Apollinis oratione a librariis olim est oblitterata; nempe pessime depravata sunt haec ultima eius orationis verba (vs. 400 sqq.):

καὶ μὰ τὸδε κρανέϊνον ἀκόντιον, ἧ μὲν ἐγὼ σε
κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον ἡγεμονεύσω,
δώσω τ' ἀγλαὰ δῶρα καὶ ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω.

quae verba haud inepte sic poterunt tentari:

ἧ μὲν ἔγωγε

<θήσω σ', ἣν μοι σῆς τέχνης ὁδὸν> ἡγεμονεύσεις,
κυδρὸν ἐν ἀθανάτοισι καὶ ὄλβιον <ἤματα πάντα>,
δώσω τ' ἀγλαὰ δῶρα καὶ ἐς τέλος (ὡς τέκος?) ἀμφαγαπήσω.

HYMN. IN MERC. 571 sqq.

παῖσι δ' ἐπὶ προβάτοισιν ἀνάσσειν κύδιμον Ἑρμῆν,
οἷον δ' εἰς Ἀἶδην τετελεσμένον ἄγγελον εἶναι.

Recte habere ἀνάσσειν ἐπὶ προβάτοις minime demonstrant verba Xenophontea allata a Baumeistero ἄρχων ἐπὶ τούτοις ἦν et καταλείπειν στρατηγὸν ἐπὶ τοῖς μένουσι, et risum movet Schneidevini coniectura ἐνὶ προβ., quod ita Graecum foret, si ipse Mercurius πρόβατον fuisset. Facilis tamen est loci correctio, quia deest verbum, unde suspensa fuerunt verba ἀνάσσειν et εἶναι, licet Baumeistero ea res *facilem explicationem* habere videatur in eo usu, quo infinitivus pro imperativo poni vulgo dicitur. Ne multa; scribendum videtur aut:

παῖσι δὲ δεῖ προβάτοισιν ἀνάσσειν κύδιμον Ἑρμῆν,

aut, si mavis, δὲ χρή. Nam apud Homerum I 337 lectio τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσι mihi suspecta est cum Naucio, et ne apud hymni quidem auctores ea vox alibi legitur. Brevis autem syllaba ante XP praesertim in poeta, quem propter alias quasdam correptiones Atticas Atticum fuisse suspicantur, satis defenditur iis exemplis quae collegit LA ROCHE, *Homericische Untersuchungen* pag. 41.

HYMN. IN APOLLINEM DELIUM 42.

Μίλητος τε, Κόως τε, πόλις Μερόπων ἀνθρώπων.

In poeta antiquissimo, qualis est huius hymni scriptor, nequam ferendum iudico ἀνθρώπων dictum pro ἀνδρῶν, quod cum nominibus propriis epica poesis iungere assolet. Procul dubio librarii memores notae formulae μερόπων ἀνθρώπων hic obliterarunt populi epitheton. Fuisse suspicor:

Μίλητος τε, Κόως τε, πόλις Μερόπων ἀγερώχων.

HYMN. IN CEREREM vss. 393 sqq. sic leguntur in unico codice :

τέκνον, μή ῥά τι μ

βρώμης· ἐξαυδ.

Nulla alio modo verbum ἐξαυδᾶν in epica poesi usurpatur quam hoc:

ἐξαυδ<α· μή κεῦθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἄμφω>.

Quare probabilis mihi videtur suspicio, librarium, qui in recentiore charta versuum lacinias 387—397 exaravit (pars enim vetustioris chartae ex medio folio perierat) errore aut incuria vocem βρώμης, ex versu praegresso in hunc versum transtulisse. Quod si ita est, suppleri poterit:

τέκνον, μή ῥά τι μ<οι> βρώμης <σύγε ἦψαο κεῖθι>;

ἐξαυδ<α· μή κεῦθε νόω, ἵνα εἶδομεν ἄμφω>.

Ad prius supplementum cf. Od. κ 378 βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι, ad posterius Il. A 363. Π 19. Σ 74.

HYMN. IN PANEM. vss. 8 sqq.

Φοιτᾷ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα διὰ ῥωπήϊα πυκνά,

ἄλλοτε μὲν ῥεέθροισιν ἐφελκόμενος μαλακοῖσιν,
 ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἡλιβάτοισι διοιχνεῖ,
 ἀκροτάτην κορυφὴν μηλόσκοπον εἰσαναβαίνων.

In suavissimo carmine admodum mihi displicet summum cacumen dictum *μηλόσκοπον*, quasi sermo sit de uno certo cacumine huic operi destinato. Quanto simplicius et naturae convenientius, mutato accentu, scribetur:

ἀκροτάτην κορυφὴν μηλοσκόπος εἰσαναβαίνων,
 ut Hymn. in Dianam XXVII, 11 est *θηροσκόπος*.

HYMN. IN TELLUREM, 7 sqq.

Ὅ δ' ὄλβιος, ὅν κε σὺ θυμῷ
 πρόφρων τιμήσεις· τῷ δ' ἄφθονα πάντα πάρεσι.
 Βρίθει μὲν σφιν ἄρουρα Φερέσβιος, ἣ δὲ κατ' ἀγρούς
 κτήνεσιν εὐθηνεῖ, οἶκος δ' ἐμπίπλαται ἐσθλῶν.

Ἄρουρα, i. e. *arvum*, *ager arabilis* ineptissime dicitur κτήνεσιν εὐθηνεῖν idque κατ' ἀγρούς. Procul dubio hic monstrum alitur. Tolerabilius foret:

ἣ δὲ καὶ ἀγρός

κτήνεσιν εὐθηνεῖ,

sed ne hoc quidem fortasse plane sufficit. Sermonis enim proprietati sic demum satisfactum videtur, si paullo audaciore coniectura reposuerimus:

Βρίθει μὲν σφιν ἄρουρα Φερέσβιος ἣ δ' ἐὶ καρπῷ,
 κτήνεα δ' εὐθηνεῖ, οἶκος δ' ἐμπί<μ>πλαται ἐσθλῶν.

EPIGRAMMA Hom. XII, quod a biographo scilicet narratur Homerus iecisse in Samiam sacerdotem, quae sacrificio adesse ipsum vetasset, sic editur:

Κλυθί μοι εὐχομένῳ, Κουροτρόφε, δὸς δὲ γυναῖκα
 τήνδε νέων μὲν ἀνήνασθαι Φιλότητα καὶ εὐνὴν,
 ἣ δ' ἐπιτερπέσθω πολιοκροτάφοισι γέρουσιν,
 ὣν ὥρη μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ.

Licet iam Athenaeus XIII p. 592 A non aliter legerit, persua-

asum tamen mihi est mendosa esse verba δδς δὲ γυναῖκα τήνδε νέων κτέ. Ut enim trahit sua quemque voluptas, non est mulieri pergrave, si iuvenum amor praefert amorem senilem, sed hoc gravissimum est, si spreta ab adolescentibus senum amore delectari et contenta esse cogitur. Id vero dixisse videtur epigrammatis auctor sic scribens:

δδς δὲ γυναικός

τῇσδε νέους μὲν ἀνῆνασθαι Φιλότητα καὶ εὐνήν.

De non valde antiquis his et magnam partem insulsis epigrammatis mirificum est iudicium Peyroni, cui videntur *très antiques et faisant part de la littérature des Homérides*. Si antiqua essent, sane ferendus non esset XIV, vs. 1 sic scriptus:

Εἰ μὲν δώσετε μισθόν, αἰείσω, ὦ κεραμῆες,

pro αἰείσομαι, quod vel sic etiam numerorum causa praetulerim. Obiter VIII 4 pro μέτοπις divisim scribatur μέτ' ὅπις.

ILIADIS PARVAE fragm. 2 (epicorum fragmenta ed. Kinkel, p. 39)

Αἴας μὲν γὰρ ἄειρε καὶ ἔκφερε δῆιοτῆτος

ἦρω Πηλεΐδην, οὐδ' ἤθελε δῖος Ὀδυσσεύς.

Πῶς ἐπεφωνήσω; πῶς οὐ κατὰ κόσμον εἶπες;

Καὶ κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεὶ κεν ἀνὴρ ἀναθείη.

Soloeicismus in versu quarto facile tolletur rescribendo ἀναθείη, sed quia ex hoc responso apparet puellam Troianam, quae Aiace causam susceperat, non increpare potuisse Ulyssis voluntatem, quippe qui Aiace cadaver Achillis sospitanti affuerit, valde suspectum est in primo versu ἤθελε, pro quo sententia suadet ἔσθενε, quod verbum poeticum primi quidem tragici videntur usurpasse, sed hi fortasse a cyclicis mutuati sunt. Substantivum σθένος Homericum esse constat. De vs. 3tio vid. Kinkel.

MULIERUM CATALOGI fr. ibid. p. 124 (fr. 112) de Tyndarei filiabus:

Τῇσιν δὲ Φιλομμείδης Ἀφροδίτη

ἡγάσθη προσιδούσα, κακὴν δὲ σφ' ἔμβαλε Φήμεν.
 Τιμάνδρην μὲν ἔπειτ' ἔχμενον προλιποῦσ' ἐβεβήκει,
 ἵκετο δ' ἐς Φυλῆα, κτέ.

Pusilla quidem, sed necessaria correctio metrica est vs. 3tio προλιποῦσα βεβήκειν. Sed gravius peccatum videtur in versu praegresso, siquidem neque ἐμβάλλειν τινὶ Φήμεν Graecum videtur, et sequentia potius de pravis Tyndaridum consiliis quam de mala earum fama sermonem fuisse testantur. Ne multa; verum esse suspicor:

κακὴν δὲ σφ' ἔμβαλε μήτιν.

EOARUM fragm. ib. p. 139, fr. 150:

Ἦσι τις Ἑλλοπὶη πολυλήιος ἢδ' εὐλείμων
 ἀφνειὴ μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν.
 [ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται
 πολλοί, ἀπειρέσιοι, Φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων·]
 ἐνθα δὲ Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατὴν πεπόλισται.

Duo versiculi inepte supervacanei procul dubio spurii sunt. Prior sumtus est ex notissimo loco Iliadis I 154 (296), in posteriore verba Φῦλα θνητῶν ἀνθρώπων perabsurde praegressis apponuntur. Obiter in fr. 161 prope finem corrigas τινὶ διακόνῳ πρεσβύτιδι pro τῇ διακόνων πρεσβύτιδι, quod sensu caret, et in Melampodiae fr. 179 pag. 154 init. φάσκοντα τὰς θηλείας ἤδεσθαι πολὺ μᾶλλον τῇ συνουσίᾳ ἢ περ τοὺς ἄνδρας pro μᾶλλον τῇ πολλῇ συνουσίᾳ. (Schol. ad. Lycophr. 683).

OPERUM MAGNORUM fr. apud Fulgent. Myth. III 1, p. 705. Fragm. ep. p. 158 (fr. 188). Kinkelius ex lectione cod. Bibl. Goth. »protoc ctaΦoyaon cadocdaktectunaiματιος ΔΡωΦΟC. Id est Sordidus uvarum bene calcatarum sangneo rore» effecit Fulgentium legisse προῖτος σαφυλῶν καλῶς λακτιστῶν αἰμάτιος δρόσος, prudenter addens aliorum iudicio se permittere, utrum Hesiodi haec verba sint an ficta. Assentior viro doctissimo, nisi quod in ctaΦoyaon non σαφυλῶν latere puto, sed σταφυλῶν;

(nam littera γ labda referre videtur) et ex interpretatione latina sequi scribendum esse αἰματίῳ δρόσῳ. Quod si ita est, fragmentum, sive verum sive fictum, sic edendum est:

πρῶτος σταφυλῶν

καλῶς λακτισῶν . . αἰματίῳ δρόσῳ . . .

Inserendo ἐπεὶ post λακτισῶν et a fine ἦεν numerorum legibus satisfactum erit, an simul sententiae, quis in tanta brevitate decernat? In incertae sedis fragmentis p. 169 (fr. 216) editor dare debuerat ποταμῷ βείοντι εἰκῶς, non βέεοντι. In fr. 234 νήπιος δὲ τὰ ἔτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διώκει sermo epicus suadet, ut omisso articulo scribatur ὅστις ἔτοιμα. In fr. EUMELI II, 8 p. 188 praestare puto εἰσόκεν αὐτὸς ἵκηται ἢ ἐξ αὐτοῦ τις ἄλλος pro ἵκοιτο. PANYASIS fragmentum 16 (pag. 261) manifesta est imitatio loci Iliadis E 385—395. Verum haec in transcurso.

CHOERILI SAMII fragm. I pag. 267.

Ἄ μάκαρ, ὅστις ἦεν κείνον χρόνον Ἰδρις ἀοιδῆς
Μουσῶν θεράπων, ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἔτι λειμῶν.
νῦν δ' ὅτε πάντα δέδασαι, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχναι,
ὕστατοι ὥς δρόμου καταλειπόμεθ', οὐδὲ πῃ ἔτι
πάντη παπταίνοντα νεοζυγέσ ἄρμα πελάσσαι.

Totum adscripsi venustissimum locum, fortasse ex *Perseïdis* prooemio desumptum, quo poeta sua aetate epici carminis argumenta exhausta esse queritur; quae ipsa res, ut non amplius ex fabulis heroicis, sed ex historia novum argumentum peteret, eum impulsisse videtur. Omnia in hoc fragmento plana sanaque sunt praeter ultima verba, quorum corruptelam hucusque latuisse eruditos satis mirari non possum. De qua nemo posthac dubitabit, si simul veram scripturam apposuerō, quae sine dubio haec est:

οὐδὲ πῃ ἔτι

πάντη παπταίνοντα νεοζυγέ' ἄρματ' ἐλάσσαι.

Quid est usitatius quam ἐλαύνειν ἄρματα, quid notius usu plu-

ralis numeri in hoc vocabulo pro singulari? De fr. 8 obiter moneo frustra tentari verba ἐπ' ἄκρου / Αἰγαλέω θυμόεντος, quae vox rectissime formata est a θύμος s. θύμον, nec mutanda in θυόεντος. Egregie Kinkelius hac diligenti fragmentorum editione, cuius non nisi primum volumen hucusque ad me pervenit, de litteris Graecis meruisse censendus est.

BATRACHOMYOMACH. vs. 128:

θώρηκας δ' εἶχον καλαμοσρέων ἀπὸ βυρσῶν
οὐς, γαλέην δείραντες, ἐπισαμένως ἐποίησαν.

Neque haec lectio neque καλαμοσρέων bene potest explicari. Necessarium videtur καλαμορραφέων.

Ibidem vs. 194 Minerva in deorum consilio:

Ἄλλ' ἄγρ, παυσώμεσθα, θεοί, τούτοιςιν ἀρήγειν.

At nondum auxilium ferre inceperant, et soloea structura est. Corrigatur: Ἄλλ' ἄγρ, ἀποσχώμεσθα, θεοί, κτέ.

Ibidem vs. 85:

οἷον ἐταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμενον καταλείπειν.

Dicuntur haec de rana, quae murem desertione sua perdidit, itaque emendandum est:

οἷον ἐταῖρον ἔμελλεν ἀπολλύμεναι καταλείπων.

Pars codd. habet ἀπολλύμεναι κατὰ λίμνην, sed κατὰ λίμνην ferri nequit ob sequens ἐς δὲ βάθος λίμνης.

Ibidem 297:

ὦς ἄρ' ἔφη, τῇ δ' αὖτ' ἐπεπεῖθοντο θεοὶ ἄλλοι

[πάντες, ὁμῶς δ' εἰσῆλθον ἀολλέες εἰς ἕνα χῶρον].

Cur, quaeso? Nam congregati iam erant dii, et quid sibi vult ὁμῶς? Nonne satis erat ἀολλέες? Ceterum interpolator non ante ὁμῶς sed ante πάντες interpunxisse videtur iungens πάντες ὁμῶς, omnes sine discrimine.

Ididem 114:

καὶ τὸν μὲν πρῶτόν γε κατέκτανεν ἀρπάξασα

ἐχθίστη γαλέη τρώγλης ἔντοσθεν ἐλοῦσα.

Immo ἐκτοσθεν, nam ἔντοσθεν τρώγλης mures satis tuti sunt. Cf.,

si tanti est, THEODORI PRODROMI *Catomyomachiae* initium. De aliis minoris momenti vitiiis alia occasione monebo.¹⁾

BABRII FABULAE (rec. Mich. Gitlbauer, Vindob. 1882, editio ridiculis erroribus conferta, curata ab homine Graeci sermonis imperitissimo, qui sanissima tentans locos depravatos, sed partim dudum bene correctos, ineptis suis correctiunculis misere vexavit).

Fab. 11

Ἀλώπεκ' ἐχθρὴν ἀμπέλων τε καὶ κήπων
ξένη θελήσας περιβαλεῖν τις αἰκίῃ,
τὴν κέρκον ἄψας καὶ λίνον τι προσδήσας
ἀφῆκε Φεύγειν. τὴν δ' ἐπίσκοπος δαίμων
εἰς τὰς ἀρούρας τοῦ βαλόντος ᾤδήγει
τὸ πῦρ φέρουσιν.

Utrum putas τοῦ βαλόντος significare posse τοῦ περιβαλόντος αἰκίᾳ (τὴν ἀλώπεκα), an leniter refingendum esse τοῦ λαβόντος, qui vulpem *ceperat*?

Fab. 22, 11

ἕως φαλακρὸν ἢ νέη τε χῆ γραίη
ἔθηκαν ἐκ ἄς τῶν τριχῶν ἀποσπᾶσαι.

Inepte Gitlbauer ἔθηκαν ἀνεκ ἄς τι τριχῶν κτέ. Suadet cum Graecitate sententia:

ἔθηκαν, ἀεὶ τῶν τριχῶν ἀποσπᾶσαι.

Fab. 34, 7

πεσὼν δ' ἐν ὑγραῖς μητρὸς ἀγκάλαις „οἶμοι
καὶ ταῦτ'” ἐφώνει „δυστυχὴς ἀποθνήσκω.”

Manifestum primae manus in cod. Athoo errorem εἶμι manus recentior recte correxit in οἶμοι. Aliter iudicavit editor, qui dedit:

εἶμι

καὶ τὼ γ' ἐφώνει κτλ.

1) Promisso steti nuperrime in *Mnemosynes* vol. IX, II, ubi inquisivi, quae aetate hoc carmen conditum esse videatur existimandum sit.

Ambigas utrum magis admireris elegantem usum particulae, quam editor nescio quot locis πρὸς τὸ κεχρηνὸς τοῦ ρυθμοῦ in hac recensione inseruit, an tragicam pueri rustici exclamatio- nem, post quam praeterea otiosum est ἀποβνήσκα. Rectissime habet οἱμοι, sed depravatam est καὶ ταῦτ'. Aptum foret:

οἱμοι,

κλαίων ἐφώνει, δυσυχῆς ἀποβνήσκα.

Fab. 49, 4

μή σου πεσόντος αἰτίη παρ' ἀνθρώποις
ἐγὼ λέγωμαι κτέ.

Lege σοῦ μπέσοντος, sc. ἐς τὸ φρέαρ.

Fab. 68, 1

Θεοῖς Ἀπόλλων ἔλεγε μακρὰ τοξεύων.

οὐκ ἂν βάλοι τις πλεῖον οὐδὲ τοξεύσει.

Immo τοξεύσαι. Sed mire dictum est πλεῖον. Babrium scrip-
sisse suspicor:

οὐκ ἂν βάλοι τις μᾶλλον οὐδὲ τοξεύσαι.

Quod hodie scribitur esse genuinae lectionis glossema probabile
fiet inspicienti Hesychium: μᾶλλον· πλεόν, μεῖζον.

Fab. 95, 28

σπεύδω

πρὸς τὸν λέοντα, μὴ πάλιν με ζητήσῃ.

Peccatur h. l. contra constantem regulam, quam Babrius bis
tantum migravit in eadem voce polysyllaba λευκανθιζούσας
(22, 9 et 45, 3), ut spondeum non admitteret in sedem quin-
tam. Neque huic malo medetur scita Lachmanni correctio μὴ
πάλαι μ' ἐζήτησεν, in qua πάλαι procul dubio verum est.
Mihi venit in mentem:

μὴ πάλαι με δίζηται.

Fab. 129, 5 sqq.

ὁ δέ γε ὄνος τὴν μὲν νύκτα λατρεύων

πυρὸν φίλης Δήμητρος, ἡμέρης δ' ὕλην

κατῆγ' ἀφ' ὕψους, ἐξ ἀγροῦ δ' ὅσων χρεῖη.

Ridicule Gitlbauerus, nihil mali suspicatus in λατρεύων, repo-
suit de suo:

ὁ δὲ γ' ὄνος ἀντεπαννύχιζε λατρεύων κτέ.

Quantillum vero negotium fuerat corrigere :

ὁ δὲ γ' ὄνος <ἤγε> τὴν μὲν νύκτ' ἀλετρεύων
πυρὸν Φίλης Δήμητρος, κτέ.

Minus facilis et certa est correctio vs. 19 :

δειπνοῦντα δ' εὐθὺς ἦλθε δεσπότην κύσσω
νώτοις ἐπεμβάς· ἐσχάτου δὲ κινδύνου
θεράποντες ἐν μέσοις ἔσωσαν ὡς εἶδον.

Sed suadet sententia :

θεράποντες αὐτὸν μόγισ ἔσωσαν, ὡς εἶδον.

Fab. 137, 1

Ὅν τις ἐπιθεὶς ξόανον ἤγε <κωμήτης>.

Tum sequitur in codice: πολλοὶ δὲ προσεκύουν τῶν συναντάντων, unde optimus prodibit choliambus, si uno inserto vocabulo scripseris :

πολλοὶ προσεκύουν <τοῦτο> τῶν συναντάντων.

Pronomen demonstrativum saepe poni in asyndetica oratione in vulgus notum est. Sic fab. 173 :

τράγος τις ἔτραγέ·ν ποτ' ἀμπέλου βλάβην·
τοῦτον προσεῖπεν ἄμπελος κτέ.

Nihil igitur erat cur Gitlbauerus inaudita licentia ederet :

ὁ προσεκύουν ἅπαντες οἱ συναντῶντες.

Fab. 150

Κόραξ ὑπὸ παγίδος κρατηθεὶς εὔξατο τῷ Ἀπόλλωνι λιβανωτὸν ἐπιθύσειν, σωθεὶς δ' ἐκ τοῦ κινδύνου τῆς ὑποσχέσεως ἐπελάβετο κτέ. Huius fabulae narrator dedisse videtur quod omnes in ea re dicebant λιβανωτὸν ἐπιθύσειν. Simul haec verba adscripsi, ut uno saltem exemplo lectori ostenderem, quam bellè ex oratione pedestri choliambos, ut putat, Babrianos restituere soleat Gitlbauerus. Scilicet Babrius, si hunc audimus, cecinit :

Κόραξ ἀγρευθεὶς ἠύχετό·ισε τῷ Φοίβῳ
λιβανωτοθύσειν, ἐκλυθεὶς δὲ κινδύνου
λέληξ'· κτέ.

Sed fecit G. alios non meliores, velut fab. 178 :

χαλκεὺς κύν' εἶχε· χῶποτ' ἦν τι χαλκεύων

ὁ κύων ἐκοιμᾶθ', ἐσθίουσι δὲ προύρη.

(Erat in pedestri oratione: ὅτε δὲ ἤσθιεν, παρίστατο αὐτῷ),
aut fab. 147, 1 Ἐχιδναν ἐγγὺς ἐκπνέουσιν ἐκ ψύχους, aut fab.
188, 10 καὶ τοῦτο δεσπόταισιν ὠφελὲς πράττω, aut 178, 1
Φυτὸν ἐν γεωργοῦ κάρπον οὐ φοροῦν χῶρη, ubi tamen φέρον
recte habet codex. Spondeum posuit in sede quarta fab. 183,
11 δὲ θερμὰ νῦν μὲν, νῦν δὲ ψυχρὸν ἀσθμαίνει, in secunda fab.
253, 6 ἐνθένδε σπονδαὶ καὶ διαλλαγαὶ <ποτε>, dactylum in
secunda fab. 218, 1 ὄνος <τίς ποτε> λέοντος ἐνδυθεὶς δορὴν.
Verum tempus et charta deficiant, si velim omnes hominis impe-
ritissimi errores et ineptias recensere. Quem si quis noscere
cupit, inspicat mihi *prooemii* finem sic scilicet emendatum:

ὦν νῦν ἕκαστον ἀντιθεὶς ἐμῇ μνήμῃ

μελισσαγέες σ' οἶνω τὸ κηρίον θήσω,

πικρῶν ἰάμβων σκληρὰ κῶλ' ἀληθεύσαι.

Babrio tamen non valedicam, antequam monuero I, 8 scriben-
dum videri τί σοι ποιητέ' ἐσιν pro ποιητόν, 2, 4: οὐκ ἔχων
δ' ὁ ποιῆσαι — κατῆγε pro ποιήσει, 3, 1: Αἶγας ποτ' εἰς
ἔπαυλιν αἵπολος κλείων pro κλείζων.

LYCOPHRONIS *Alexandra*.

Sequar editiones KINKELII a. 1880 et SCHEERII a. 1881.

Vs. 47

Λέπτυνιν οὐ τρέμουςαν οὐδαίαν θεόν.

E scholio Marciano ad h. l. Λέπτυνιν οἱ μὲν τὸν Αἶδην,
οἱ δὲ τὴν Περσεφόνην κτέ. apparere videtur fuisse olim qui ante
oculos haberent formam communem οὐδαῖον. Quod nisi ita esset,
fieri non poterat, ut deus an dea esset Leptunis dubitaretur.

Vs. 219

Ὦς μὴ σε Κάδμος ὦφελ' ἐν περιρρύτῳ

ἴσση φυτεῦσαι δυσμενῶν ποδηγέτην,

τέταρτον ἐξ Ἀτλαντος ἀθλίου σπόρων,

τῶν αὐθομαίμων συγκατασκάπτῃν Πρύλιν,

τόμουρε πρὸς ΤΑΛΩΙΚΤΑ νημερτέστατε.

Quo pacto Prylis, qui in Lesbo Graecis Troianorum ipsi cognatorum perniciem vaticinatus est, a Lycophrone dici potuerit e mente Alexandrae „vates *ad optima* verissimus” difficile dictu est. Nam τὰ λῶσα spectare hic posse Graecorum commoda, quis quaeso Tzetzae credat scribenti δηλονότι Ἑλληνικά? Manifestum est, ut arbitror, sententiam requirere ipsum contrarium. Inter compluria quae succurrunt: τὰ λυγρά, τὰ λασα, τὰ λοῖσθα, τὰ λοιγά, duo ultima reliqua probabilitate vincere videntur, nec longe absuam quin ΤΑΛΟΙΓΑ veram scripturam esse arbitrer. Pro λοῖγος ea forma usus est aequalis poeta, Nicander.

Vs. 264

τὸν Φίλτατόν σου τῶν Ἀγασόρων τρόφιν.

Verius videtur Ὀγασόρων. Nam teste Hesychio s. v. ἀγασορες dicebantur ἀδελφοὶ δίδυμοι, contra ὀγάσων idem s. v. interpretatur ὁμογάσων, quod unice huic loco convenit, et ipse Lycophron infra scripsit vs. 452:

ὥς Ὀγασρίου Φονεὺς

πῶλου.

Vs. 319

ἴν' ἄλμα πάππου, καὶ χαμμευνάδος μόροι
τῆς λαθρονύμφου πόρτιος μεμιγμένοι
σκύμνω κέχυνται.

Tam male coeunt duae notiones μόροι et κέχυνται, ut alterum utrum vocabulum mendosum esse existimem. Ex usu poetis antiquis satis familiari Lycophronem scripsisse suspicor, omissa virgula post πάππου, κέΚΑΗνται. Cf Soph. O. R. 1451, Trach. 659 quaeque ad eos locos congesserunt interpretes.

Vs. 738 legimus de Ulysse:

βύκτας δ' ἐν ἄσκῳ συγκατακλείσας βοδάς
παλιντροβήτοις πημοναῖς ἀλώμενος
κεραυνὴ μάστιγι στυμφλεχθήσεται
καύηξ, ἐρινοῦ προσκαθήμενος κλάδῳ,
ὥς μὴ καταβρωξῇ νιν ἐν ῥόχθοις κλύδων,

Χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν ἐλκύσας βυθῶνι.

Sumta est narratio ex Odyssea, μ 415 sqq., sed locus depravatus. Absurdissime enim Ulysses dicitur *fulmine una* (cum nave?) *combustus* (ceu) *larus*, caprifici ramo insidis. Novimus ex Homero Ithacensem fulmine icta nave gravem noxam passum esse, quod ipsum Lycophronem, qui insolita venetur, verbo usum quod legitur in spurio Iliadis versu XIV 142 sic dixisse suspicor:

κεραυνὶ μάστιγι σιφλωθήσεται.

Substantivo σίφλος, producta priore syllabe, poeta infra usus est 1134. Librarius, cui fortasse in memoria haerebat συμφλεχθήσεται ex vs. 287, id pro verbo sibi incognito substituisse videtur.

Praeterea procul dubio καύηξ, quod iam Canterum non latuit, iungendum est cum sequentibus: καύηξ ἔρινοῦ κτέ., deleta virgula, quae transponenda post versum praecedentem. Tum καταβροξή e Mülleri correctione bene recepit Scheerius, sed insuper requiro:

κλύδων,

χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν ἐλκύσας βυθῶνι.

Vs. 775 sqq. de eodem Ulysse in patriam reduce haec narrantur:

τλήσεται μὲν οἰκετῶν

συγγὰς ἀπειλὰς εὐλόφῳ νώτῳ φέρειν

δέννοις κολαCθείς, τλήσεται δὲ καὶ χερῶν

πληγαῖς ὑπείκειν καὶ βολαῖσιν ὀσφράκων.

Non est huius loci κολάζειν, sed κολούειν. Cf. Plat. Legg. V p. 731 A., Rep. VII 528 C, Plut. Alcib. 34, al. Correxerim igitur κολοCθείς, neque enim in hoc scriptore forma Attica κολουθείς praeferenda videtur. Cf. κεκλυσμένος (273) et κλυσθέντα (831).

Vs. 715 dicitur de Sirenum voluntaria nece:

Τυρσηνικὸν πρὸς κῦμα δυπτούσας πτεροῖς

ὅποτ' λινεργῆς κλώσις ἐλκύσει πικρά.

Immo ὅποι κτέ., quo eas trahet Parcarum stamen.

Vs. 793 Ulysses, ait Casandra,

σύφαρ (i. e. γέρων) θανεῖται, πόντιον Φυγὼν σκέπας·

Intellegunt *navem*, sed iure expectamus *ipsum mare, marisve pericula*. Vox mendosa videtur, sed quid sub ea lateat, ignoro.

Vs. 844 sq. de Perseo Medusae capitis ope homines vertente in lapides:

ὃς ζῳπλαστῶν ἄνδρας ἐξ ἄκρου ποδῶς

ἀγαλματώσας ἀμφελυτρώσει πέτρῳΝ.

Utique necessarium est πέτρῳΝ. Vitium fortasse debetur interpretibus, qui (quod e scholiis apparet) ἀμφελυτρώσει perperam habuerunt pro dativo substantivi, quae sententia, lexicorum quoque nostrorum conditoribus probata, si vera foret, verbo periodus careret. Verbo iterum usus est poeta supra vs. 75:

ἀσκή μόνῃρης ἀμφελυτρώσας δέμας.

Vs. 887

ΧρυσῶΙ πλατὺν κρατῆρα κεκροτημένον.

Requiro genetivum materiei χρυσΟΥ.

Vs. 991 λήταρχος edendum fuerat pro λήταρχος· et 1214 Κνωσόν pro Κνωσσόν. Vs. 1162 κακ κελεύθου pro κακκελεύθου primo Cantero debetur, non cui tribuitur Hermannō.

Vs. 1201 dicitur de Saturno:

τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πέτρον

permiro verbi compositi usu, siquidem ἐκλάπτειν ex praepositionis natura usurpatur de exhaustiendo poculo. Noli conicere εἰσλάψας, quod nemo Graecorum dixisse videtur, sed repone mecum quod usu tritum est:

τὸν ἀντίποινον ἐγκλάψας πέτρον.

Vs. 1301 sermo fit de Europa, quam Curetes dederint

δάμαρτα Κρήτης ἈσέρῳΙ στρατηλάτῃ.

Propter notam propriorum nominum in senariis iambicis licentiam, quam ipse quoque alibi admisit, nulla causa fuit cur Lycophron hominis in hac fabula notissimi nomen mutaret, neque igitur dubito quin scripserit ἈσερίῳΙ.

Vs. 1341

Πάππος δὲ Θρήκης οὐμὸς αἰσώσας πλάκα
 χώραν τ' Ἑορδῶν καὶ Χαλαδραίων πέδον,
 ὄρους ἔπηξεν ἀμφὶ Πηνειοῦ ποτοῖς,
 τερρὰν τραχήλῳ ζεῦγλαν ἀμφιθεῖς πέδαίς.

Quid sibi velit additum notae locutioni πέδαίς me quidem prorsus latet, silentque tam recentes quam antiqui interpretes. Vox mendosa videtur. Expectabam λεῖψς, simileve quid.

Vs. 1435

Πολλοὶ δ' ἀγῶνες καὶ Φόνοι μεταίχμιοι
 Λύσουσιν ἀνδρῶν οἱ μὲν ἐν ΓΑΙΑΙ Πάλας
 δειναῖσιν ἀρχαῖς ἀμφιδηριωμένων,
 οἱ δ' ἐν μεταφρένοισι βουτρώφοις χθονός.

Pro depravato vocabulo Scheerius ναυσίν coniecit, equidem λίμνη etiam praetulerim. Quo vero sensu vir doctissimus pro λύσουσιν suspicatus sit σχάσουσιν haud assequor, siquidem nulla huius verbi significatio in hunc locum quadrare videtur. Ut autem trita metaphora proelia comparantur cum procellis, ita haud inepte, ut arbitror, coniecero:

Πολλοὶ δ' ἀγῶνες καὶ Φόνοι μεταίχμιοι
 Θύσουσιν ἀνδρῶν οἱ μὲν ἐν λίμνῃ Πάλας
 δειναῖσιν ἀρχαῖς ἀμφιδηριωμένων, κτέ.

Metro coactus Lycophron sic scripsit pro οἱ μὲν ἀνδρῶν.

Lycophronem non prius relinquam quam veteris eius scholiastae Marciani, quem novissime edidit Kinkel, paucos locos correxero.

Ad 73] τοῦ Δαρδάνου —, ὅστις καταλιπὼν τὴν Σαμοθράκην ἐν τῷ κατακλυσμῷ κατασκευάσας σχεδίαν καὶ ῥίψας ἐπὶ τὴν Ἰλίον παρεγένετο. Haud dubie ῥΑψας dederat interpres verborum Lycophronis

ὅς ποτ' ἐν ῥαπτῷ κύτει κτέ.

Ad 144] de Parcis χωλαὶ δὲ παραδίδονται, ὅτι οὐ ταχέως μετέρχονται [εἰς] τοὺς ἀνθρώπους. Deleatur absurda praepositio.

Ad 344 sq.] *ἑνὴν δὲ τὴν Τένεδον λέγει· οὕτως γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ πρῖν· ἑνὴν δέ, διότι ἐν τοῖς ἑανοῖς μέρεσι τοῦ Ἑλλησπόντου κεῖται.*

Putidum est monere quod unusquisque videt, pro priore *ἑνὴν* scholiastam scripsisse *Λεύκοφρον*, sed putidius tam apertos errores non tollere.

Ad 347 sqq.] *Πόρκις καὶ Χαρίβοια ὀνόματα <ῥφρων>, οἱ πλεῦσάντες κτέ.* Sic suppl. e veter. paraphrasta apud Scheerium.

Ad 365] *ἐνὸς δὲ λώβης· ἀντὶ τοῦ αἵματος τῆς ἀμαρτίας ἢ Ἑλλὰς πολλὰ κενοτάφια τῶν Ἑλλήνων ἑνάξει ναυαγησάντων.* Lege *Αἴαντος*.

Ad 433] *τρίτον δὲ φασιν εἶναι τῶν ἀπελθόντων ἐν Κολοφῶνι τὸν Σθένηλον.* Cl. Lycophr. 424 sqq. lege *ἀποθανόντων*.

Ad 592] vers. med. *ὑπερον δ' αὐτῷ ΠΡΟCέθετο ὁ Δαῦνος, εἰ βούλοιτο, κτέ.* Isaacus Tzetzes: *αἵρεσιν αὐτῷ ἐδίδου, εἰ βούλοιτο.* Vera lectio est *ΠΡΟέθετο*, ad quem verbi usum cf. Plutarchi Romul. c. 5. Post pauca lege *ἔφ' ᾧ Διομήδης ὀργισθεὶς [τρία] κατηράτατο* deleto absurdo numero, quem non agnoscit Tzetzes, nisi forte putas latere *τρίς*, ut de triplici execratione cogitemus. Desperata sunt verba sqq. *καὶ μετακινήσας τὰς σήλας αὐτοῦ ἔση ἐπὶ τοῦτο.* Venit in mentem καὶ <μῆ> μετακινήσαι τ. σ., αἱ τότε ἔσησαν ὑπὸ τούτου, sed hic micamus in tenebris. Cf. Tzetzes.

Ad 601] *ὑπὸ γὰρ τὸν ὄρθρον βρέχουσι τὸν τόπον ταῖς πτέρυξι καὶ βαίνουσι πάλιν βρέχοντες· εἴτα εἰς ἄγρην πορεύονται.* Intellegerem καὶ σαίρουσιν ἅμα βρέχοντες.

Ad 641] *τράφηξ — λέγεται — τὸ τῆς νεῶς χεῖλος, ἔφ' ᾧ οἱ σκαρμοὶ τίθενται.* Emendate Tzetzes: *ἐν ᾧ οἱ σκαλμοὶ τίθενται.*

Ad 653] *ἔθεν καὶ ζωγραφοῦνται ἐν ταῖς κεφάλαις ἔχειν αἱ Μοῦσαι πτερὰ.* A Tzetze accipe *ἔχουσαι*.

Ad 704] *ἐπεκλήθη δὲ Ἄορνος, διότι οὐδὲ ὄρνειον δύναται αὐτὴν ΠΑΡΑπτῆναι.* Verius videtur *ΤΠΕΡπτῆναι*.

Ad 748] *προσπεταργανωμένην· συμπεπλεγμένην, συνειλημμένην.*

νην. Immo συνειληΜένην, a verbo quod est συνειλέω. Mox ad 749 sqq. p. 138, 15 πόρον pro σπόρον videtur operarum esse error.

Ad 829] e Tzetzae commentariis sic supple: θθεν μετέβαλεν αὐτὴν (Myrrham) εἰς τὸ δένδρον τὸ ἐξ αὐτῆς <λεγόμενον> μύρραν.

Ad 948 sqq.] supplendum: τοῖς δὲ ἄδακρύτοις <ὀφθαλμοῖς> τὸ εἶδωλον τῆς Ἀθηνᾶς καμμύσει κτέ. Cf. paraphrastes apud Scheerium.

Ad 997] sqq. ἄλλως. — πληγείς ὁ ὀφθαλμὸς παρὰ τῷ Αἰτωλῷ Θερσίτῃ κκκὸν θάνατον αὐτῷ δεδασμένῳ, τῷ Φοινικῷ δόρατι ὁ Ἀχιλλεύς κατασκευάσει. Verba pessime depravata duce Lycophrone sic tento: πλ. ὁ δ. π. τοῦ Αἰτωλοῦ Θερσίτου, Φησί, κκκὸν θάνατον αὐτῷ, δεδα<μα>σμένῳ τῷ Φοινικῷ δόρατι τοῦ Ἀχιλλέως (nisi cum scholio seq. nomen proprium plane delendum est), κατασκευάσει. Cogitavi quoque de scribendo δεδακίγμένῳ, sed verbum Homericum in Scholiasta displicet. In scholio praecedenti ad 997 sqq. temere edito supplevit: οἱ δὲ <λέγουσι> τῷ δόρατι. Est enim ea ellipsis scholiastis grammaticisque admodum familiaris.

Ad 1034] εἰς ἐπὶ τινος πέτρας ΠΡΟΣ τῆς πατρίδος αὐτοῦ. Immo vero ΠΡΟ.

Ad 1131] καταφεύγουσιν εἰς τὸ ἐμὸν τέμενος χρίσασθαι ἐαυτῶν τὰ πρόσωπα κτέ. In Tzetziana scriptura καταφεύγουσιν εἰ. τ. εἰ. τ. τῷ χρίσασθαι nihil est praesidii. Expectes: καταφεύγουσιν. — χρισάμεναι — ἐνδυσάμεναι, καὶ κτέ.

Ad 1311] ταῖς ὑπὸ δρακόντων φυλαττομέναις [Θήβαις]. Dele absurdum emblemata.

Ad 1316 sq.] κεραῖς δέ, εἶδος ὀρνέου μικροῦ. Propter sequentia: λέγει δὲ τὴν Μήδειαν, παρ' ὅσον κατέτηξεν αὐτὴν διὰ τὴν λύπην τῆς ἑτερογαμίας Ἰάσονος admodum probabile est librariorum culpa post μικροῦ periisse verba καταφερὲς πρὸς συνουσίαν, quae Tzetzes servavit.

Ad 1374] Ex eodem Tzetze supple: ἀπόγονος δὲ <τούτου
καλούμενος Γράς> μετὰ ἑκατὸν ἔτη ἐκυρίευσεν τῆς Λέσβου -- ὁ
γὰρ λόγος ἀκούμενος περὶ τοῦ Γρά καλλίων.

Ad 1379] Pro Βακχυσίαν et Βάκχου Tzetzes emendate exhibet
Βραγχεσίαν et Βράγχου.

Ad. 1466 sq. ὅθεν καὶ Λοξίας ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ γριφὸν
καὶ κοῖλον τῶν χρησμῶν. Emenda: διὰ τὸ γριφικὸν καὶ σκό-
λιον τῶν χρησμῶν.

CAPUT II.

EMENDATIONES SELECTAE IN PLATONEM.

PHAED. p. 59 E. καὶ ἤκομεν καὶ ἡμῶν ἐξεληθὼν ὁ θυρωρός -- εἶπεν περιμένειν [καὶ μὴ πρότερον παρίεναι del. Hirschig], ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ· λύουσι γὰρ, ἔφη, οἱ ἔνδεκα Σωκράτη [καὶ παραγγέλλουσι], ὅπως ἂν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ. Eodem indicio, quo Hirschigius deprehendit interpolationem, deprehendi potest emblema καὶ παραγγέλλουσι, siquidem παραγγέλλω ὅπως non magis Graecum est quam μὴ πρότερον ἕως.

PHAED. p. 80 C. συμπεσὼν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλου μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον. Schanzius auctore Astio haec verba una litura delevit, sed quisquis ea scripsit, non ita me iudice scripserat, sed: συμπεσὼν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθῆναι, i. e. nam si acciderit ut cadaver etiam more Aegyptiaco conditum fuerit, incredibile quoddam tempus paene integrum manet. Plato res Aegyptiacas commemorare amat, quapropter non video cur ei haec verba abiudicemus, modo corrigatur: συμπεσὼν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθῆναι, ὥσπερ [οἱ] ἐν Αἰγύπτῳ [ταριχευθέντες], ὀλίγου ὅλου μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον. P. 81 C. miror Schanzium praeteriisse in verbis ἐμβριθὲς δέ γε — τοῦτ' οἴεσθαι χρὴ εἶναι [καὶ βαρὺ] duo ultima vocabula esse glossatoris. Hesychius ἐμβριθὲς· βαρὺ.

PHAED. p. 95 B. ἡμεῖς δὲ Ὀμηρικῶς ἐγγύς ἰόντες πειρώμεθα.

Homerium non est ἔγγυς ἰών, sed saepissime apud eum legitur ἔγγυς ἰών, ἰόντα, ἰόντας, ἰόντων, ἔσαν, ἔασιν, εἴ, εἴτην. Platonis vero loco aptum non est ἔγγυς ἰόντες, sed probabiliter Plato dixit ἄσσον ἰόντες. Cf. imprimis Iliad. A 335 et 567. Glossematis pro eo substituti a librariis rationem expediet, qui in hoc critices genere utilissimus est, Hesychius s. v. ἄσσον· πλησίον, ἃ κτέ.

PHAED. p. 113 D. Ex fuga retractis duabus litterulis lege: ἀναβάντες <ἐς> ἃ δὴ αὐτοῖς ὀχλήματά ἐσιν. Nam in oratione pedestri ἀναβαίνειν c. Acc. est ὀχεύειν. Nisi forte mavis ἀναβάντες <ἐφ'> ἃ κτέ.

PHAED. p. 113 E. οἱ δ' ἂν ἰάσιμα μὲν, μεγάλα δὲ δόξωσιν ἡμαρτηκέναι ἁμαρτήματα, οἷον πρὸς πατέρα ἢ μητέρα ὑπ' ὀργῆς βίαιόν τι πράξαντες, καὶ, μεταμέλον αὐτοῖς, τὸν ἄλλον βίον βιώσιν κτέ. Vereor ut sufficiat cum Schanzio delere virgulas post et ante verba μεταμέλον αὐτοῖς, nondum enim eo artificio nascitur quam requirimus sententiam, eos poenitentia motos sanctè deinde vitam egisse. Suppleverim igitur τὸν ἄλλον βίον <ὁσίως> βιώσιν. Vicinarum litterarum simillimi ductus causa fuerunt cur vox ὁσίως exciderit.

APOLOG. p. 20 extr. Χαίρεφῶντα γὰρ ἴτε που· οὗτος ἐμός τε ἐταῖρος ἦν ἐκ νέου καὶ ὑμῶν τῷ πλήθει ξυνέφυγε κτέ. Chaerephon, quum Socrates reus agebatur, dudum obierat (cf. mox 21 A), quare necessarium est quod olim proposui ἦτέ που, ut Cicero pro Cluentio § 39 de mortuo scribit: *Manlium plerique NORATIS*.

APOL. p. 24 B. αὐθις γὰρ δὴ [ἥσπερ ἐτέρων τούτων ὄντων κατηγόρων dele] λάβωμεν αὖ τὴν τούτων ἀνταμοσίαν. ἔχει δὲ πως ᾧδε· Σωκράτη Φησὶν ἀδικεῖν κτέ. Hirschigium non latuit praestare ἔχει δὲ ᾧδε πως, nec tamen sic scribendo restituit manum Platonis. Etenim accuratissime constabat, quibus verbis conceptus esset libellus accusatorius, quo Socrates postulatus est, itaque absurdum est de eo scribere: *habet autem FERME sic*.

Tu mecum fidenter ne littera quidem mutata reponere: ἔχει δὲ πῶς; ὥδε· Σωκράτης κτέ. Usus est Plato nota figura oratoria.

APOL. p. 30 E. εἰν γὰρ ἐμὲ ἀποκτείνετε, οὐ βραδίως ἄλλον τοιοῦτον εὐρήσετε, ἀτεχνῶς — προσκείμενον τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ ὥσπερ ἵππῳ μεγάλῳ μὲν καὶ γενναίῳ, ὑπὸ μεγέθους δὲ ναθεσέρῳ καὶ δεομένῳ ἐγείρεσθαι ὑπὸ μύωπός τινος. κτέ. Depravatum videtur μεγέθους. Potest enim equus mollis fieri et ignavus nimia carniū et adipis mole, non corporis magnitudine, ut opinor, siquidem ita una cum pondere augentur vires. Non magis populus Atheniensium a Socrate dici potuit propter magnitudinem tardior esse, sed tardior esse potuit *aut natura*, quod orator negat, *aut prava consuetudine*. Quocirca suspicor μεγέθους corruptum esse ex ἔθους, quae probabilior est correctio quam quod praeterea succurrebat ὑπονάθεσέρῳ δὲ κτέ., ut μεγέθους esset glossatoris. Fortasse vero etiam ratio reddi potest litterarum ΜΕΓ in ΜΕΓΕΘΟΥC, si suspicamur genuinam Platonis manum fuisse ΤΠΟΜΗΝΕΘΟΥC, i. e. ὑπὸ μὴν ἔθους ναθεσέρῳ et voculam δὲ adiectam esse post corruptelam. Vid. v. c. Phaedr. p. 268 A. Gorg. p. 493 C. Rep. VII p. 329 E.

MENON. p. 79 A. μὴ καταγνύναι μηδὲ κερματίζειν τὴν ἀρετήν. Malim κατακερματίζειν, ut rectius mox legitur sub litt. A καὶ εἰν σὺ κατακερματίζης αὐτὴν κατὰ μόρια, ubi duo ultima vocabula genuina esse dubito.

MENON. p. 89 B. εἰ φύσει οἱ ἀγαθοὶ <ἀγαθοὶ> ἐγίγνοντο, ἢ σὰν που ἂν ἡμῖν οἱ ἐγίγνωσκον τῶν νέων τοὺς ἀγαθοὺς τὰς φύσεις, οὓς ἡμεῖς ἂν παραλαβόντες — ἐφυλάττομεν ἐν ἀκροπόλει, κατασημαινόμενοι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ χρυσίον, ἵνα μηδεὶς αὐτοὺς διέφθειρεν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀφίκοιντο εἰς τὴν ἡλικίαν, χρήσιμον γίγνουντο ταῖς πόλεσιν. Soloecismum commiserunt me iudice Madvigius quique eum sequitur Schanzius, pro διέφθειρεν rescribentes διαφθείρειεν. Quippe coniunctiones finales nota lege iunguntur cum Indicativo, ubi finis pendet a conditione hypothetica.

Contra pro ἀφίκοντο et γίγναιτο corrigendum fuerat ἀφίκοντο et ἐγίγνοντο. Vid. Kuehnerum in Gramm. II pag. 903 sq.

EUTHYDEM. p. 271 C. Οὔτοι τὸ μὲν γένος, ὡς ἐγώ μαι, ἐντεῦθεν ποθέν εἰσιν ἐκ Χίου, ἀπέκησαν δ' ἐς Θούριους, Φεύγοντες δ' ἐκεῖθεν πόλλ' ἤδη περὶ τούσδε τοὺς τόπους διατρίβουσιν. Verba prorsus indefinita ἐντεῦθεν ποθεν (i. e. alicunde ex Graecia, non ex Italia) testantur Platonem non adscripsisse vocabula ἐκ Χίου, quae sedulus aliquis lector olim addidisse videtur ex pag. 288 C, ubi legitur ὧ ἄνδρες Θούριοι, εἴτε Χῖοι εἴθ' ὁπόθεν καὶ ὅπη χαίρετον (Cob. χαίρετ') ὀνομαζόμενοι. Si quis vocabula ἐκ Χίου tueri velit, ei erit aut transponendum: οὔτοι τὸ μὲν γένος ἐντεῦθεν ποθέν εἰσιν, ἐκ Χίου, ὡς ἐγώ μαι, κτέ. aut scribendum ἀνέκαθεν pro ἐντεῦθεν ποθεν, aut cum Sehrwaldo, ὡς ἐγὼ μὲν ἔμαθον ἐντεῦθεν ποθεν, ἐκ Χίου, quarum coniecturarum nulla admodum probabilis mihi videtur. De novissima TEICHMUELLERI suspicione Dionysodorum in hoc dialogo non alium esse quam clarissimum oratorem Lysiam inspicere librum eius ingeniose scriptum *Literarische Fehden im Vierten Jahrhundert vor Chr.* Breslau 1881. — Incredibile dictu est quot vel hodie emblematis scateat textus Platonis, eamque rem in capite sequenti diligentius ostendam. Pleraque quidem sic comparata sunt, ut stili tantum elegantiae officiant, non menti scriptoris, ita ut evidenter demonstrari nequeant, saepius tamen pugnant cum ipso loco, ubi leguntur. Cuius rei novum exemplum afferam alium huius dialogi locum, qui exstat pag. 273 E: ἐγὼ δὲ περὶ ὑμῶν διανοοῦμην ἔτι, ὥσπερ νυνδὴ ἔλεγον, ὡς τὸ πολὺ τοῦτο δεινοῦν ὄντιον [ἐν ὅπλοις μάχεσθαι] καὶ ταῦτα ἔλεγον περὶ σφῶν. Nempe ex iis quae modo (νυνδὴ) dixerat sub littera C liquido apparet τὸ πολὺ τοῦτο multo latius patere quam verbis interpolatis ἐν ὅπλοις μάχεσθαι significatur. Scribit enim Plato ibi sic: τὰ γὰρ περὶ τὸν πόλεμον πάντα ἐπίστασθον, ὅσα δεῖ τον μέλλοντα στρατηγὸν ἔσεσθαι, τάς τε τάξεις καὶ τὰς ἡγεμονίας τῶν στρατοπέδων καὶ ὅσα ἐν ὅπλοις διδασκτέον· οἷω

τε δὲ καὶ ποιῆσαι δυνατὸν εἶναι αὐτὸν αὐτῷ βοηθεῖν ἐν τοῖς δικασηρίοις, ἂν (l. εἰάν) τις αὐτὸν ἀδικῇ. Huc igitur respiciens Plato non temere infra scripsit τὸ πολὺ τοῦτο, quamquam Euthydemus et Dionysodorus ista omnia sibi nunc non nisi πάρεργα esse affirmaverant.

EUTHYDEM. p. 305 D. σοφοὶ δὲ ἡγοῦνται εἶναι πάνυ εἰκότως· μετρίως μὲν γὰρ φιλοσοφίας ἔχειν, μετρίως δὲ πολιτικῶν, πάνυ ἐξ εἰκότος λόγου· μετέχειν γὰρ ἀμφοτέρων ὅσον ἔδει, ἐκτὸς δὲ ὄντες κινδύνων καὶ ἀγώνων καρποῦσθαι τὴν σοφίαν. Oratio valde obscura et impedita. Platonem scripsisse suspicor: μετρίως μὲν γὰρ φιλοσοφίας ἔχοντες, μετρίως δὲ πολιτικῶν, πάνυ ἐξ εἰκότος λόγου μετέχειν (sc. ἡγοῦνται) ἀμφοτέρων ὅσον γε δεῖ, ἐκτὸς δ' ὄντες κινδύνων καὶ ἀγώνων καρποῦσθαι τὴν σοφίαν. Quibus verbis sic scriptis nihil est clarius. "Ὅσον γε δεῖ est Baumanni correctio.

CRATYL. p. 389 D. εἰ μέλλει κύριος εἶναι ὀνομάτων θέτης. Mirum ni Plato dedit ὀνοματοθέτης, qua voce usus est in Charmide p. 175 B.

CRATYL. p. 411 A. Ἐγείρεις μὲν, ὦ ἑταῖρε, οὐ φαῦλον γένος ὀνομάτων κτέ. Non agitur hic de genere, sed de copia, quam Platonem trita, qua alibi quoque utitur, metaphora σμῆνος vocasse probabile reddit etiam usus verbi ἐγείρειν. Ingeniose nuper Naberus meus Euripidi Alc. 321 pro μηνός — κακὸν reddidit σμῆνος — κακῶν.

GORG. p. 467 C. Ἀλλ' ἐθέλω ἀποκρίνεσθαι, ἵνα καὶ εἰδῶ ὅτι λέγεις. Utique transponendum: ἵν' εἰδῶ ὅτι καὶ λέγεις, ut sciam quid tandem dicas.

GORG. p. 481 C. Necessario supplendum: ὦ Καλλίκλεις, εἰ μή τι ἦν τοῖς ἀνθρώποις πάθος τοῖς μὲν <πρὸς> ἄλλο τι, τοῖς δὲ <πρὸς> ἄλλο τι, τὸ αὐτό, ἀλλὰ <πᾶς> τις ἡμῶν ἰδίον τι ἔπασχε πάθος ἢ οἱ ἄλλοι, οὐκ ἂν ἦν βῆδιον ἐνδείξασθαι τῷ ἑτέρῳ (l. τῷ ἑτέρῳ, aut cum Cobeto ante ea verba insere τὸν ἕτερον) τὸ ἐκυ-

τοῦ πάθῃμα. Idem affectus est omnibus hominibus, sed in aliis alia spectat; quam rem deinde illustrent verba sequentia: λέγω δ' ἐννοήσας ὅτι ἐγὼ τε καὶ σὺ νῦν τυγχάνομεν ταύτῳ τι παθόντες, ἐρῶντε δὴ ὄντε δυοῖν ἑκάτερος, ἐγὼ μὲν Ἀλκιβιάδου τε τὸν Κλεινίου καὶ Φιλοσοφίας, σὺ δὲ τοῦ Ἀθηναίων δήμου καὶ τοῦ Πυριλάμπους. Nihil facilius perire quam sigla, quibus scribitur praepositio, πρὸς saepenumero ostendit Cobetus. ¹⁾

GORG. p. 483 D. ἐπεὶ ποίῳ δικαίῳ χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν; ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ Σκύθας; ἢ ἄλλα μυρία ἂν τις ἔχοι τοιαῦτα λέγειν· ἄλλ', οἶμαι, οὗτοι κατὰ φύσιν ταῦτα πράττουσιν. Pronomen, quod ad Xerxem et Darium referri nequit, valde obscurum est. Manifesto sententia postulat οἱ ἄνθρωποι, quare olim ΟΙΑΝΟΙ in ΟΥΤΟΙ depravatum esse suspicor.

GORG. p. 485 D. πικρόν τι μοι δοκεῖ χρῆμα εἶναι καὶ ἀνιᾶ μου τὰ ὦτα καὶ μοι δοκεῖ δουλοπρεπές τι εἶναι. Non agnosco hic Platonis elegantiam. Nisi fallor, tam supinae scripturae causa fuit vox δουλοπρεπές errore omissa et adscripta in margine, deinde vero ab alio alieno, ut fit, loco inserta post ὦτα, quo facto necessarium erat supplere verba nonnulla, quibus deletis correxerim: πικρόν τι μοι δοκεῖ χρῆμα εἶναι καὶ δουλοπρεπές, καὶ ἀνιᾶ μου τὰ ὦτα.

SYMPOS. p. 173 D. καὶ ὁ πόθεν ποτὲ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβες τὸ μανικὸς καλεῖσθαι οὐκ οἶδ' ἔγωγε. Ipsum contrarium requiri manifestum est et observatum est a multis, nec tamen veram esse Bastii correctionem, quae et aliis multis et Schan-

¹⁾ Novum addam exemplum. Legitur in Symposio pag. 218 D: καὶ οὗτος (Socrates) ἀκούσας μάλα εἰρωνικῶς καὶ σφόδρα ἑαυτοῦ τε καὶ εἰωθότως ἔλεξεν, quod incredibile est viris doctis recte dictum videri propter locum p. 205 E εἰ τις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον ἡλεῖ καὶ ἑαυτοῦ, in quibus nihil est quod offendant. Plato non dubito quin scriptum reliquerit καὶ σφόδρα <πρὸς> ἑαυτοῦ τε καὶ εἰωθότως, i. e. prorsus ex suo ingenio. Cf. Aesch. Ag. 592. Ar. Plut. 355. Xen. Anab. I 2, 21. Thuc. III 59, cett.

zio placuit, εὖ οἶδ' ἔγωγε, liquido constare mihi videtur ex adiecta a Platone vocula ποτέ, i. e. *tandem*, cui post εὖ οἶδα locum non esse ipsa rei natura declarat. Inde contra apparere mihi videtur Platonem dedisse: καὶ δὲ πότεν ποτέ <ἄλλοθεν> ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν ἔλαβες — οὐκ οἶδ' ἔγωγε.

SYMP. p. 175 A. ἄλλον δὲ τινὰ τῶν παίδων ἤκειν ἀγγέλλοντα ὅτι [Σωκράτης Hirsch. del.] οὗτος ἀναχωρήσας ἐν τῷ (Madvig ἐν του, ego malim ἐν τῷ του) τῶν γειτόνων προθύρῳ ἔσηκεν καὶ οὐ καλοῦντος οὐκ ἐθέλει εἰσιέναι. "Ατοπόν γ', ἔφη, λέγεις· οὐκ οὖν καλεῖς αὐτὸν καὶ μὴ ἀφῆσεις; Servulus Socratem iam vocaverat, itaque necessarium puto: οὐκ οὖν καλεῖς αὐτοῖς καὶ μὴ ἀφῆσεις. Pronomen, in cuius usu parci sunt veteres scriptores γνησίως Ἀττικοί, in concitata oratione melius aberit. Haud raro autem confundi pronominis αὐτός formas cum αὐθις notum est.

SYMPOS. p. 175 E. οἶμαι γὰρ με παρὰ σου πολλῆς καὶ καλῆς σοφίας πληρωθήσεσθαι. ἡ μὲν γὰρ ἐμὴ Φαύλη τις ἂν εἴη καὶ ἀμφισβητήσιμος, ὥσπερ ὄναρ οὔσα, ἡ δὲ σὴ λαμπρά τε καὶ πολλὴν ἐπίδοσιν ἔχουσα, ἣ γε παρὰ σοῦ νέου ἔντος οὕτω σφόδρα ἐξέλαμψεν καὶ ἐκφανὴς ἐγένετο πρόφην ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλεῖν ἢ τρισμυρίοις. Ut Φαύλη opponitur τῷ λαμπρά, ita ἀμφισβητήσιμος opponi debet τῷ πολλὴν ἐπίδοσιν (i. e. αὔξησιν) ἔχουσα, quod tamen manifesto fieri nequit. Praeterea vero recte quidem *sapientiae* Agathonis *fama* hac victoria coram tot Graecis aucta esse dici potuit, minime vero *ipsa* viri *sapientia*. Nullus igitur dubito quin mendosum sit ἐπίδοσις, et scripserit Plato: ἡ δὲ σὴ λαμπρά τε καὶ πολλὴν πίσωσιν ἔχουσα, h. e. μάλα πεπιτωμένη. Substantivo Plato usus est Legg. XII p. 943 C.

SYMPOS. p. 191 B. ἀπέθνησκον ὑπὸ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας διὰ τὸ μηδὲν ἐθέλειν χωρὶς ἀλλήλων ποιεῖν. Licet non ignorem usum adiectivi ἄλλος, quo ponitur interdum pro notione adverbiali *praeterea*, hic tamen absurde iungi contendo ὑπὸ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας, quia inertia illa erat causa famis,

qua moriebantur, neque *inertia mori* dici poterant portentosi illi homines, quos finxit Aristophanes. Corrigendum suspicor ΑΠΟ-ΡΙΑC pro ΑΡΓΙΑC: ἀπέθυσκον ὑπὸ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀπορίας διὰ τὸ μηδὲν ἐθέλειν χωρὶς ἀλλήλων ποιεῖν. Sitim potissimum cogita et aëris intemperiem.

Sympos. p. 203 E. Plurima etiam nunc cum alibi in Platone post Schanzii et reliquorum criticorum operam tum in Convivio leguntur nondum animadversa emblemata, pauci tamen sunt loci ab interpolatoribus tam misere vexati atque hic est, quem resectis interpretamentis apponam: θεῶν οὐδεὶς φιλοσοφεῖ οὐδ' ἐπιθυμεῖ σοφὸς γενέσθαι. ἔστι γὰρ· οὐδ' εἴ τις ἄλλος σοφός [οὐ φιλοσοφεῖ]. οὐδ' αὖ οἱ ἀμαθεῖς [φιλοσοφοῦσιν οὐδ' ἐπιθυμοῦσι σοφοὶ γενέσθαι]. αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐστι [χαλεπὸν del. Hommelius] ἀμαθία, τὸ μὴ ὄντα καλὸν κάγαθον μηδὲ φρόνιμον δοκεῖν αὐτῷ εἶναι [ικανόν]. Sic demum oratio nascitur vere Platonica. Qui autem magistellus de suo addidit *ικανόν*, manifesto non intellexit loci sententiam. Et huiuscemodi quidem emblemata, si hoc agimus, haud difficulter agnoscimus, sed alia sunt, quae non nisi aliorum scriptorum ope, qui integrioribus quam nos codicibus usi sint, arguantur. Vide num eo pertineat quae leguntur in Convivio p. 174 B. Ἐπου τοίνυν, ἔφη, ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες, ὡς ἄρα καὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαΐτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. Ὁμηρὸς μὲν γὰρ κινδυνεύει οὐ μόνον διαφθεῖραι ἀλλὰ καὶ ὑβρίσαι εἰς ταύτην τὴν παροιμίαν (pro tribus his vocibus apud Athenaeum V p. 174 B legitur solum αὐτήν, quod sic interpretari potuit magistellus). ποιήσας γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα [διαφερόντως] ἀγαθὸν [ἄνδρα] τὰ πολεμικὰ, τὸν δὲ Μενέλεω μαλθακὸν αἰχμητήν, θυσίαν ποιούμενου [καὶ ἐσιῶντος] τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄκλητον ἐποίησεν ἐλθόντα τὸν Μενέλεω ἐπὶ τὴν θοίνην, χεῖρω ὄντα ἐπὶ τὴν τοῦ ἀμείνονος. Vocabula seclusa non leguntur apud Athenaeum l. l. et me iudice negari non potest, satis quidem otiosa esse verba καὶ ἐσιῶντος, sed contra διαφερόντως et ἄνδρα quin genuina sint, prorsus non dubito, suadetque cautelem ipse Athenaeus, cuius lectio pro ultimis eorum quae

adscripsi habet sic: ἀκλήτον ἐποίησεν τὸν χείρονα (l. χείρω) ἐπὶ τὴν τοῦ ἀμείνου δίαιταν, in quibus ultimum vocabulum sive ipse sive eius librarius ex sequiorum usu antiquo vocabulo θολήν substituit. Praeterea in vulgatis periodum suavius decurrere cadit in oculos itaque nihil hic quidem esse novandum.

SYMPOS. p. 201 E. ἤλεγχε δὴ με τούτοις τοῖς λόγοις οἷσπερ ἐγὼ τοῦτον. Graecum esse contendo aut τοῖς αὐτοῖς — οἷσπερ, aut τοιούτοις — οἷοισπερ. Utrum hic verius sit, ambigo.

SYMPOS. p. 207 D ἐνταῦθα γὰρ <κατὰ> τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ λόγον ἢ θνητῇ φύσει ζητεῖ κατὰ τὸ δυνατόν τὸ εἶναι ἀεί. δύναται δὲ ταύτῃ μόνον, ὅταν ἀεὶ καταλείπη ἕτερον νέον ἀντὶ τοῦ παλαιοῦ· ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ ἐν ἑκάστων τῶν ζώων ζῆ καλεῖται καὶ εἶναι τὸ αὐτό, οἷον ἐκ παιδαρίου ὁ αὐτὸς λέγεται ἕως ἂν πρεσβύτης γέννηται· οὗτος μέντοι οὐδέποτε τὰ αὐτὰ ἔχων ἐν αὐτῷ, ὅμως ὁ αὐτὸς καλεῖται, ἄλλοις ἀεὶ γιγνόμενος, τὰ μὲν προσλαμβάνων, τὰ δὲ ἀπολλύς, καὶ κατὰ τὰς τρίχας καὶ <addiderim κατὰ> σάρκα καὶ ὀστέα καὶ αἷμα καὶ ξύμπαν τὸ σῶμα. Hunc locum, quem multorum criticorum cura emendatum adscripsi, ne sic quidem persanatum esse crediderim. Nam et in generali sententia ἐπεὶ καὶ — τὸ αὐτό desideratur notio necessaria, quae in speciali οἷον — ξύμπαν τὸ σῶμα vehementer urgetur, scil. *per abusum ita dici solere*, et in speciali sententia desideratur notio specialis, quae generali notioni ἐν ἑκάστων τῶν ζώων opponenda fuerat. Ne multa: philosophica ἀκριβεία postulare videtur huiuscemodi orationem: ἐπεὶ καὶ ἐν ᾧ ἐν ἑκάστων τῶν ζώων ζῆ, καλεῖται, καὶ <περ οὐκ ὄν> εἶναι τὸ αὐτό, οἷον <ἄνθρωπος> ἐκ παιδαρίου ὁ αὐτὸς λέγεται, ἕως ἂν πρεσβύτης γέννηται· κτέ.

SYMPOS. p. 216 B. δραπτεύω οὖν αὐτὸν [καὶ Φεύγω?] καὶ ὅταν ἴδω, αἰσχύνομαι τὰ ὁμολογημένα. Alcibiadem non pudebat eorum quae Socrati promiserat, sed pudebat non stetisse promissis, itaque requiritur αἰσχύνομαι <διὰ> τὰ ὁμολογημένα. Praepositia ΔΙΑ, ut saepe alibi, elapsa est post litteras ΑΙ.

SYMPOS. p. 216 extr. σπουδάσαντος δ' αὐτοῦ καὶ ἀνοιχθέντος οὐκ οἶδ' εἴ τις ἐόρακεν τάντ' ἀγάλματα· ἀλλ' ἐγὼ ἤδη ποτ' εἶδον. Qui ipse viderat non potuit ignorare an quisquam vidisset, itaque Alcibiades dixisse censendus est: οἶκ οἶδ' εἴ τις <ὕμῶν> ἐόρακεν.

SYMPOS. p. 219 D. ἡγούμενον μὲν ἡτιμάσθαι, ἀγόμενον δὲ τὴν τούτου φύσιν τε καὶ σωφροσύνην καὶ ἀνδρείαν. Sic duae ultimae notiones non sunt coordinatae sed subordinatae primae, cuius faciunt partes. Quam ob rem requiro: ἀγόμενον δὲ τὴν τούτου φρόνησιν τε καὶ σωφροσύνην καὶ ἀνδρείαν. Cf. sequentia.

SYMPOS. p. 220 D. εἰ δὲ βούλεσθε ἐν ταῖς μάχαις incredibilis est breviloquentia pro εἰ δὲ βούλεσθε <αὐτὸν εἰδέναι οἷος ἐγένετο> ἐν ταῖς μάχαις. Integrum hic versiculum in archetypo codice a librario omissum esse suspicor.

SYMPOS. p. 221 E. καὶ αἰεὶ διὰ τῶν αὐτῶν ταῦτα φαίνεται λέγειν. Immo λέγων. Re vera enim id Socrates faciebat, ut in Gorgia et alibi de se ipso praedicat; quae res est notissima.

DE LEGIBUS I p. 624. A. Θεὸς ἢ τις ἀνθρώπων ὑμῖν, ὦ ξένοι, εἴληφε τὴν αἰτίαν τῆς τῶν νόμων διαθέσεως. Intellegerem τῆς τῶν πολιτειῶν διαθέσεως, sed quid hic sibi velit νόμων διάθεσις haud assequor. Procul dubio verum est τῆς τῶν νόμων θέσεως, ut mox legimus: ὡς τοῦ Μίνω — ταῖς πόλεσιν ὑμῖν θέντος τοὺς νόμους. Unde nata sit praepositio, hic non magis expedito quam infra p. 654 C: ὃς ἂν τῷ μὲν σώματι καὶ τῇ φωνῇ τὸ [δια]νοηθὲν εἶναι καλὸν ἱκανῶς ὑπηρετεῖν δυνήσῃ ἐκάστοτε, ubi errorem animadvertit Shilleto.

LEGG. I p. 630 E. Ὡς περ τό τε ἀληθὲς οἶμαι καὶ τὸ δίκαιον ὑπὲρ γε θείας πολιτείας διαλεγόμενους λέγειν, οὐχ ὡς πρὸς ἀρετῆς τι μόνον καὶ ταῦτα τὸ φαυλότατον <τοὺς νόμους> ἐτίθει βλέπων, ἀλλὰ πρὸς πᾶσαν ἀρετήν, καὶ εἶδη ζητῶν, οὐδ' ἄπερ οἱ νῦν προτιθέμενοι ζητοῦσιν· οὐ γὰρ ἂν ἕκαστος ἐν χρεῖα γίγνηται, τοῦτο ζητεῖ νῦν προτιθέμενος, ὁ μὲν τὰ περὶ

τῶν κλήρων καὶ ἐπικλήρων, ὁ δὲ τῆς αἰκίας πέρι, ἄλλοι δ' ἄλλ' ἄττα μυρία ταῦτα. Locum vulgo obscurissimum et impeditissimum apposui ita correctum, ut facillima sit eius interpretatio. De meo inserui quod omitti non potuit τοὺς νόμους, tum posui quae vides pro vulgatis καὶ κατ' εἶδη ζητεῖν οὐδ' ἅπερ οἱ τῶν νῦν εἶδη προτιθέμενοι, tandem προτιθέμενος pro παραθέμενος.

LEGG. I p. 637 A. τὰ δ' ἐν Σπάρτῃ κάλλις' ἀνθρώπων δοκεῖ μοι κεῖσθαι τὰ περὶ τὰς ἡδονάς· δι' οὗ γὰρ μάλις' ἄνθρωποι καὶ μεγίσταις προσπίπτουσιν [ἡδοναῖς καὶ] ὕβρεσι καὶ ἀνοίᾳ πάσῃ, τοῦτ' ἐξέββαλεν ὁ νόμος ἡμῶν ἐκ τῆς χώρας ξυμπάσης. Voluptates Lyeurgus e finibus Spartanis exturbavit hanc praecipuam esse causam hominibus intellegens πάσης ὕβρεως καὶ ἀνοίας. Quid vero certius esse potest quam verba, quae uncinis sepsi, stolide esse interpolata. Permulta leguntur eiusmodi emblemata in his libris de legibus, quae in capite sequenti indicabo.

LEGG. I p. 642 A. σκοπῶ δὴ, μὴ δόξαν ὑμῖν παράσχωμαι περὶ σμικροῦ πολλὰ λέγειν, μέθης πέρι σμικροῦ πράγματος παμμήκη λόγον ἀνακαθαίρομενος (?). τὸ δὲ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσις οὐκ ἂν δύναίτο ἄνευ μουσικῆς ὀρθότητός ποτε σαφὲς οὐδὲ ἱκανὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀπολαβεῖν. κτέ. Si recte perspicio loci sententiam, Plato scripserat: τοῦ δὲ (i. e. τοῦ σμικροῦ ἐκείνου πράγματος, τῆς μέθης) ἢ κατὰ φύσιν [αὐτοῦ del.] διόρθωσις οὐκ ἂν δύναίτο ἄνευ μουσικῆς ὀρθότητός ποτε σαφὲς οὐδὲ ἱκανὸν ἐν τοῖς λόγοις πέρας λαβεῖν (i. e. absolvi)· μουσικὴ δ' ἄνευ παιδείας τῆς πάσης οὐκ ἂν ποτε δύναίτο (sc. πέρας λαβεῖν)· ταῦτα δὲ παμπολλῶν ἐστὶ λόγων.

LEGG. II p. 656 D. Hunc locum non intellego, nisi sic correctum: Ἐπειδὴ μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ τὰς χορείας, ἐν πράξεσί τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τύχαις καὶ ἤθεσι μιμήσει (Badh. pro plurali) διεξιόντων ἐκάστων, οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπου τὰ βληθέντα ἢ μελωδηθέντα ἢ καὶ ὅπως οὖν χορευθέντα ἢ κατὰ φύσιν ἢ κατ' ἔθος ἢ κατ' ἀμφοτέρω, τούτους μὲν καὶ τού-

SYMPOS. p. 216 extr. σπουδάζαντος δ' αὐτοῦ καὶ ἀνοιχθέντος οὐκ οἶδ' εἴ τις ἑώρακεν τάντ' ἀγάλματα· ἀλλ' ἐγὼ ἤδη ποτ' εἶδον. Qui ipse viderat non potuit ignorare an quisquam vidisset, itaque Alcibiades dixisse censendus est: οἶκ οἶδ' εἴ τις <ὕμῶν> ἑώρακεν.

SYMPOS. p. 219 D. ἡγούμενον μὲν ἡτιμάσθαι, ἀγόμενον δὲ τὴν τούτου φύσιν τε καὶ σωφροσύνην καὶ ἀνδρείαν. Sic duae ultimae notiones non sunt coordinatae sed subordinatae primae, cuius faciunt partes. Quam ob rem requiro: ἀγόμενον δὲ τὴν τούτου φρόνησιν τε καὶ σωφροσύνην καὶ ἀνδρείαν. Cf. sequentia.

SYMPOS. p. 220 D. εἰ δὲ βούλεσθε ἐν ταῖς μάχαις incredibilis est breviloquentia pro εἰ δὲ βούλεσθε <αὐτὸν εἰδέναι οἷος ἐγένετο> ἐν ταῖς μάχαις. Integrum hic versiculum in archetypo codice a librario omissum esse suspicor.

SYMPOS. p. 221 E. καὶ αἰεὶ διὰ τῶν αὐτῶν ταῦτα φαίνεται λέγειν. Immo λέγων. Re vera enim id Socrates faciebat, ut in Gorgia et. alibi de se ipso praedicat; quae res est notissima.

DE LEGIBUS I p. 624. A. Θεὸς ἢ τις ἀνθρώπων ὑμῖν, ὦ ξένοι, εἰληφε τὴν αἰτίαν τῆς τῶν νόμων διαθέσεως. Intellegerem τῆς τῶν πολιτειῶν διαθέσεως, sed quid hic sibi velit νόμων διάθεσις haud assequor. Procul dubio verum est τῆς τῶν νόμων θέσεως, ut mox legimus: ὡς τοῦ Μίνω — ταῖς πόλεσιν ὑμῖν θέντος τοὺς νόμους. Unde nata sit praepositio, hic non magis expedito quam infra p. 654 C: ὅς ἂν τῷ μὲν σώματι καὶ τῇ φωνῇ τὸ [δια]νοηθὲν εἶναι καλὸν ἱκανῶς ὑπηρετεῖν δυνηθῇ ἐκάστοτε, ubi errorem animadvertit Shilleto.

LEGG. I p. 630 E. Ὡς περ τό τε ἀληθὲς οἶμαι καὶ τὸ δίκαιον ὑπὲρ γε θείας πολιτείας διαλεγόμενους λέγειν, οὐχ ὡς πρὸς ἀρετῆς τι μόνον καὶ ταῦτα τὸ φαυλότατον <τοὺς νόμους> ἐτίθει βλέπων, ἀλλὰ πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν, καὶ εἶδη ζητῶν, οὐδ' ἄπερ οἱ νῦν προτιθέμενοι ζητοῦσιν· οὐ γὰρ ἂν ἕκαστος ἐν χρεῖα γίγνηται, τοῦτο ζητεῖ νῦν προτιθέμενος, ὁ μὲν τὰ περὶ

τῶν κλήρων καὶ ἐπικλήρων, ὁ δὲ τῆς αἰκίας πέρι, ἄλλοι δ' ἄλλ' ἅττα μυρία ταῦτα. Locum vulgo obscurissimum et impeditissimum apposui ita correctum, ut facillima sit eius interpretatio. De meo inserui quod omitti non potuit τοὺς νόμους, tum posui quae vides pro vulgatis καὶ κατ' εἶδη ζητεῖν οὐδ' ἅπερ οἱ τῶν νῦν εἶδη προτιθέμενοι, tandem προτιθέμενος pro παραθέμενος.

LEGG. I p. 637 A. τὰ δ' ἐν Σπάρτῃ κάλλισ' ἀνθρώπων δοκεῖ μοι κεῖσθαι τὰ περὶ τὰς ἡδονάς· δι' οὗ γὰρ μάλιστα ἄνθρωποι καὶ μεγίσταις προσιπτοῦσιν [ἡδοναῖς καὶ] ὕβρεσι καὶ ἀνοίᾳ πάσῃ, τοῦτ' ἐξέβαλεν ὁ νόμος ἡμῶν ἐκ τῆς χώρας ξυμπάσης. Voluptates Lycurgus e finibus Spartanis exturbavit hanc praecipuam esse causam hominibus intellegens πάσης ὕβρεως καὶ ἀνοίας. Quid vero certius esse potest quam verba, quae uncinis sepsi, stolide esse interpolata. Permulta leguntur eiusmodi emblemata in his libris de legibus, quae in capite sequenti indicabo.

LEGG. I p. 642 A. σκοπῶ δὴ, μὴ δόξαν ὑμῖν παρὰσχῶμαι περὶ σμικροῦ πολλὰ λέγειν, μέθης πέρι σμικροῦ πράγματος παμμήκη λόγον ἀνακαθαίρομενος (?). τὸ δὲ κατὰ φύσιν αὐτοῦ διόρθωσις οὐκ ἂν δύναίτο ἄνευ μουσικῆς ὁρθότητός ποτε σαφές οὐδὲ ἱκανὸν ἐν τοῖς λόγοις ἀπολαβεῖν. κτέ. Si recte perspicio loci sententiam, Plato scripserat: τοῦ δὲ (i. e. τοῦ σμικροῦ ἐκείνου πράγματος, τῆς μέθης) ἢ κατὰ φύσιν [αὐτοῦ del.] διόρθωσις οὐκ ἂν δύναίτο ἄνευ μουσικῆς ὁρθότητός ποτε σαφές οὐδὲ ἱκανὸν ἐν τοῖς λόγοις πέρας λαβεῖν (i. e. absolvi)· μουσικὴ δ' ἄνευ παιδείας τῆς πάσης οὐκ ἂν ποτε δύναίτο (sc. πέρας λαβεῖν)· ταῦτα δὲ παμπολλῶν ἐστὶ λόγων.

LEGG. II p. 656 D. Hunc locum non intellego, nisi sic correctum: Ἐπειδὴ μιμήματα τρόπων ἐστὶ τὰ περὶ τὰς χορείας, ἐν πράξεσιν τε παντοδαπαῖς γιγνόμενα καὶ τύχαις καὶ ἤθεσι μιμήσει (Badh. pro plurali) διεξιόντων ἐκάστων, οἷς μὲν ἂν πρὸς τρόπου τὰ βηθέντα ἢ μελωδηθέντα ἢ καὶ ὅπως οὖν χορευθέντα ἢ κατὰ φύσιν ἢ κατ' ἔθος ἢ κατ' ἀμφοτέρω, τούτους μὲν καὶ τοῦ-

τοῖς χαίρειν τε καὶ ἐπαινεῖν αὐτὰ καὶ προσαγορεύειν καλὰ ἀναγκαῖον, οἷς δ' ἂν παρὰ τρόπον (i. e. ἀπὸ τρόπου) ἢ κατὰ φύσιν ἢ τινα συνήθειαν <ἢ κατ' ἀμφότερα>, οὔτε χαίρειν δυνατὸν οὔτ' ἐπαινεῖν αἰσχροῦ τε προσαγορεύειν <ἀναγκαῖον>. Verba praegressa πρὸς τρόπου — κατὰ φύσιν ἢ κατ' ἔθος ἢ κατ' ἀμφότερα necessario requirebant ut sibi opponerentur quae restitui: παρὰ τρόπον κατὰ φύσιν ἢ τινα συνήθειαν ἢ κατ' ἀμφότερα, pro quibus libri habent παρὰ φύσιν ἢ τρόπον ἢ τινα συνήθειαν, et similiter voci ἀναγκαῖον respondere debebat alterum ἀναγκαῖον in fine sententiae.

LEGG. II p. 657 B. πότερον εἰκὸς ἢ καὶ ἀνγκαῖον ταῦτόν εἶναι, ὥσπερ ὅταν τις πονηροῖς ἡθεσι ξυνὼν κακῶν ἀνθρώπων μὴ μισῇ, χαίρῃ δ' ἀποδεχόμενος, ψέγῃ δ' ὡς ἐν παιδιᾷ μοῖρα, δυνειρώττων αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν. Nisi egregie fallor, sub insano δνειρώττων, in quo recte haesit Schanzius, latet participium περιπέττων, obcrustans, blanda specie celans, ut est in noto loco Aristophanis δνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν et in hoc ipso opere X p. 886 Ε λόγους ταῦτα εὔ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα. Cf. Xen. Oecon. 1 § 20. Luc. Anach. 19. Alii dirimant sufficiatne nudum περιπέττων, an corrigendum sit: δνειδίδει περιπέττων αὐτοῦ τὴν μοχθηρίαν, qua lectione etiam melius expeditur corruptelae ratio.

LEGG. II. p. 658 D. — ἐπειδὴ τὸ παρ' ἡμῖν ἡμᾶς ἐλαφρὸν ἐκλείπει νῦν, ὃ ποθοῦντες καὶ ἀσπαζόμενοι τίθεμεν οὕτως ἀγῶνας τοῖς δυναμένοις ἡμᾶς ὅτι μάλισ' εἰς τὴν νεότητα μνήμη ἐπεγείρειν. Hoc sane nemo facere potest, sed potest εἰς τὴν νεότητος μνήμην ἐπεγείρειν, et sic procul dubio scripserat Plato.

LEGG. II p. 659 B. Postquam dixit ludorum scenicorum iudices oportere, spreto imperitae multitudinis iudicio, severam ac sinceram ferre de poetarum et histrionum arte sententiam, Plato ita pergit: οὐ γὰρ μαθητὴς ἀλλὰ διδάσκαλος, ὥς γε τὸ δίκαιον, θεατῶν μᾶλλον ὁ κριτὴς καθίζει, καὶ ἐναντιωσόμενος τοῖς τὴν ἡδονὴν μὴ προσηκόντως μὴδ' ὀρθῶς ἀποδιδούσι θεαταῖς.

Quid hoc sibi velit, non assequor. Nam *spectatorum* est ἀπολαμβάνειν et ἀποδέχεσθαι τὴν ἡδονήν, *poetarum vero et histrionum* ἀποδιδόναι, ut infra legitur pag. 661 C. Nec tamen fortasse corrigendum τοῖς — ἀποδιδούσι τεχνίταις, sed multo lenius: καὶ ἐναντιωσόμενος τοῖς τὴν ἡδονήν μὴ προσηκόντως μὴδ' ὀρθῶς ἀποδιδούσι <τοῖς> θεαταῖς, ut dativus θεαταῖς suspensus sit ab ἀποδιδούσι, quae res latuit correctorem, qui articulum sibi non intellectum delevit.

LEGG. p. 674 C. καὶ ἄλλα δὲ πάμπολλα ἂν τις λέγοι, ἐν οἷς τοῖς νοῦν τε καὶ νόμον ἔχουσιν ὄρθον οὐ ποτέος οἶνος. ὥςτε κατὰ τὸν λόγον τοῦτον οὐδ' ἀμπέλων ἂν πολλῶν δέοι οὐδ' ἦτινι πόλει κτέ. Estne satis manifestum pro νόμον corrigendum esse λόγον et νόμον pro λόγον?

LEGG. p. 683 A. ἐθεασάμεθα πρώτην τε καὶ δευτέραν καὶ τρίτην πόλιν, ἀλλήλων, ὡς οἴομεθα, ταῖς κατοικίσεσιν ἐχομένους ἐν χρόνῳ τινὸς μήκεσιν ἀπλέτοις. Graecum est, ut arbitror: ἐν χρόνῳ τισὶ μήκεσιν ἀπλέτοις.

LEGG. p. 695 C. ἐλθὼν (Darius) δ' εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ λαβὼν αὐτὴν ἔβδομος διείλετο ἐπτὰ μέρη. Eo qui hic requiritur sensu veteres dicunt ἔβδομος <αὐτός>. Vide v. c. p. 751 E.

LEGG. III p. 708 B. ἤδη δὲ ποτε καὶ ξυνάπασα πόλις τινῶν ἔφυγεν, ἄρδην κρείττονι κρατηθεῖσα πολέμῳ. Ex addito κρείττονι constat Platonem scripsisse πολεμίῳ.

LEGG. III p. 713 B. Atheniensi dicenti διὸ καὶ παρήγαγον αὐτὴν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις respondet Clinias: Ὁρθότατά γε δρῶν. Ex constanti norma loquendi reponatur Ὁρθότατά γε <σὺ> δρῶν, ut sollemne est in responsis εὖ γε σὺ ποιεῖν, sim.

LEGG. III p. 716 A. (ὁ θεός) εὐθείᾳ περαίνει κατὰ φύσιν περιπορευόμενος· τῷ δ' αἰεὶ ξυνέπεται δίκη τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θεοῦ νόμου τιμωρός, ἧς ὁ μὲν εὐδαιμονήσκειν μέλλων ἐχόμενος ξυνέπεται ταπεινός καὶ κεκοσμημένος, εἰ δὲ τις ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας ἢ χρήμασιν ἐπαιρόμενος — Φλέγεται τὴν ψυχὴν μεθ' ὕβρεως κτέ. In his primum quod coniectura assecutus eram πορευόμενος stabilitur testimonio Aristotelis *de mundo* allato a

Schanzio, idque praeferendum mihi videtur Schellingi et Badhami coniecturis περιφερόμενος et προπορευόμενος. Deinde non sequar Schanzium in delendo καὶ κεκοσμημένος, quod nemo de suo erat additurus, sed corrigam: ξυνέπεται ταπεινὸς καὶ κόσμιος. Apud Eusebium legitur ταπεινὸς κεκοσμημένος.

LEGG. p. 733 E. λέγωμεν δὴ σώφρονα βίον ἕνα εἶναι καὶ φρόνιμον ἕνα καὶ ἕνα τὸν ἀνδρεῖον, καὶ τὸν ὑγιεινὸν βίον ἕνα ταξώμεθα· καὶ τούτοις οὗσιν τέτταρσιν ἐναντίους ἄλλους τέτταρας, ἄφρονα, δειλόν, ἀκόλαστον, νοσώδη. Tam supino scribendi genere non utitur philosophorum unus omnium elegantissimus, ut haec verborum compositio sana esse possit. Quae sine controversia unius vocolae transpositione in hunc modum curanda est: λέγωμεν — καὶ ἕνα τὸν ἀνδρεῖον καὶ τὸν ὑγιεινὸν [βίον del.] ἕνα· καὶ ταξώμεθα τούτοις οὗσι τέτταρσιν ἐναντίους ἄλλους τέτταρας κτέ.

LEGG. p. 738 C. οὐδεὶς ἐπιχειρεῖ κινεῖν νοῦν ἔχων ὅσα ἐκ Δελφῶν ἢ Δωδώνης ἢ παρ' Ἀμμῶνος ἢ τινος ἄλλου ἐπείσαν παλαιοὶ λόγοι ὅπῃδ' ἴνας Φασμάτων γενομένων ἢ ἐπιπνοίας Δεχθείσης θεῶν. Verius videtur Δεχθείσης, *accepta inspiratione divina*.

LEGG. p. 740 D. πορίζετω μηχανὴν ὅτι μάλιστα ὅπως αἱ πεντακισχίλια καὶ τετταράκοντα οἰκῆσεις αἰεὶ μόνον ἔσονται. Si scriptor significare voluisset eodem numero, nec plures nec minores, dedisset τοσαῦται. Cf. sub litt. B. Quare corrigam αἰεὶ μόνιμοι ἔσονται, i. e. βέβαιοι καὶ ἀμετάπτωτοι.

LEGG. p. 741 E. χρηματισμὸς γὰρ οὗτ' ἔνεστι σφόδρα ἐν τῇ τοιαύτῃ κατασκευῇ, ξυνέπεται τε αὐτῇ μὴδὲ δεῖν μὴδ' ἐξεῖναι χρηματίζεσθαι τῶν ἀνελευθέρων χρηματισμῶν μηδενὶ μηδένα, καθ' ὅσον ἐπονείδιστος λεγομένη βαναυσία ἥθος ἀποτρέπει ἐλεύθερον κτέ. Non curat, opinor, ἐλεύθερον ἥθος quae *dicuntur*, sed quae *sunt*, itaque Platoni reddendum: καθ' ὅσον ἐπονείδιστος λεγομένη <τε καὶ οὗσα> βαναυσία κτλ. An sufficit γενομένη?

LEGG. p. 744 A. καὶ οὕτω τάχ' ἂν ἴσως ἐκ τῆς νομοθεσίας αὐτὸς τε ἐκβαίνοι καὶ τοὺς ἄλλους ἀπαλλάττοι, κατ' ἄλλον δὲ τρόπον οὐδ' ἂν ἕνα ποτέ. Leni manu corrigendum una in-

terposita litterula: καὶ οὕτω τάχ' ἂν ἴσως ἐκ τῆς νομοθέσεως αὐ-
τὸς τ' ε<ὕ> ἐκβαίνοι καὶ τοὺς ἄλλους ἀπαλλάττοι, κτέ. Ante
verba sic correcta nihil est cur cum Schanzio statuamus lacunam.

LEGG. p. 744 E. ἔσω δὴ πενίας μὲν ὄρος ἢ τοῦ κλήρου τιμῇ,
ὃν δεῖ μένειν καὶ ὃν ἄρχων οὐδεὶς οὐδενὶ ποτε περιόφεται ἐλάττω
γιγνόμενον. Malim ὃν δεῖ <ἀεὶ> μένειν.

LEGG. p. 753 E. τίνες οὖν — πάντα ἡμῖν ταῦτ' ἐν τῇ πόλει
καταστήσουσι τῶν ἀρχῶν τε πέρι καὶ δοκιμασιῶν αὐτῶν; ἄρ' ἐννοοῦ-
μεν, ὡς ταῖς πρῶτον οὕτω καταζευγνυμέναις πόλεσιν ἀνάγκη μὲν
εἶναι τινας, οἵτινες δὲ εἶεν ἂν πρὸ πασῶν τῶν ἀρχῶν γεγονότες,
οὐκ ἔσιν; δεῖ μὴν ἀμῶς γέ πως, καὶ ταῦτ' οὐ φαύλους, ἀλλ'
ὅτι μάλισ' ἄκρους. Loco misere habito nihil profuerunt Badhami
coniecturae expungentis et δέ post οἵτινες et οὐκ ἔσιν post γε-
γονότες, quae unde pedem intulerint, nemo umquam ostendere
poterit. Ἐν τομῶντι πήματι urendum et secandum esse non
nego, sed huius loci perfacilis et certa est emendatio. Nempe
corrigendum: — οἵτινες δὲ εἶεν ἂν πρὸ πασῶν τῶν ἀρχῶν γεγο-
νότες, οὐκ ἔσιν ἰδεῖν; δεῖ μὴν κτέ. Quo genere erroris ἰδεῖν
perierit, cadit in oculos.

LEGG. p. 754 B. οὐκ ἄγνοῶν ὅτι πολλὰ τῶν κατοικισθεισῶν
διάφοροι ταῖς κατοικισάσαις πολλάκις ἔνιαι γεγόνασί τε καὶ
ἔσονται. Adnotat Schanzius „ἐνιαι, sed α in rasura.” Vellem
codicem inspicere, ut certo scirem alterum iota non esse in
rasura, sed, utut ea res se habet, ἔνιαι praegresso πολλὰ ab-
surdum est. Corrigo ἐνια, i. e. κατ' ἐνια, aliquanto et lenius
et rectius, opinor, quam quod nuperrime Liebhold Neue Jahrb.
1881 p. 733 coniecit καὶ ἐναντίαι.

LEGG. p. 754 D. πρῶτον μὲν φύλακες ἔσων τῶν νόμων, ἔπειτα
τῶν γραμμάτων ὧν ἂν ἕκαστος ἀπογράψῃ . . . τοῖς ἄρχουσι τὸ
πλῆθος τῆς αὐτῶν οὐσίας. πλὴν ὁ μὲν μέγιστον τίμημα ἔχων
τεττάρων μνῶν, ὁ δὲ τὸ δεύτερον τριῶν, ὁ δὲ τρίτος δυοῖν μναῖν,
μναῖς δ' ὁ τέταρτος. Quid sibi hic velit vocula ΠΛΗΝ admodum
obscurum est, sed ubi in legendo perrexeris mox p. 755 B in
verbis: ἐὰν δ' ὁ φεύγων ὀφλῇ, τῶν κοινῶν κτημάτων μὴ μετε-

χέτω, διανομή δὲ ὅταν τῇ πόλει γίγνηται τις, ἄμειρος ἔσω [πλὴν γε τοῦ κλήρου], hoc agens statim intelleges hic quidem perabsurde addita esse quae seclusi, sed ea ipsa verba olim lecta esse priore loco, sic restituenda: τοῖς ἄρχουσι τὸ πλῆθος τῆς αὐτῶν οὐσίας πλὴν <γε τοῦ κλήρου>, ὁ μὲν μέγιστον κτέ.

LEGG. p. 759 E. τὸν δὲ γε λιπόντα (l. γ' ἐκλιπόντα) προαιρείσθων αἱ τέτταρες φυλαί, ὅθεν ἂν ἐκλίπη. ταμίας δὲ δὴ — αἰρεῖσθαι ἐκ μὲν τῶν μεγίστων τιμημάτων τρεῖς εἰς τὰ μέγιστα ἱερά, δύο δ' εἰς τὰ μικρότερα, πρὸς δὲ τὰ ἐμμελέεσσερα ἓνα. Quid sit ἱερὸν ἐμμελές prorsus me latet, nec video quid sub voce depravata delitescere possit praeter ἐνδεέστατα, i. e. *minimi momenti*.

LEGG. p. 781 A. ἀλλ' ὁ καὶ ἄλλως γένος ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων λαθραιότερον μᾶλλον καὶ ἐπικλοπώτερον ἔφυ, τὸ θῆλυ. Paene me pudet monere Platonem dedisse τῶν ἀνδρῶν, quod fieri vix potest ut tot criticorum acumen fugerit, nec monerem, nisi vidissem Schanzium nullam ad h. l. afferre coniecturam.

LEGG. p. 784 B. Supple: ἂν δὲ ἄγονοί τινες εἰς τοῦτον γίγνονται τὸν χρόνον, μετὰ τῶν οἰκείων καὶ ἀρχουσῶν γυναικῶν <δεῖ> διαζεύγυσθαι κοινῇ βουλευσαμένους εἰς τὰ πρόσφορα ἑκατέροις, et ib. E. ἐὰν ἀλλοτρίᾳ τις πρὸς τὰ τοιαῦτα κοινῶν <ἀνὴρ> γυναικὶ ἢ γυνὴ ἀνδρί, nam ἀνὴρ in eiusmodi compositione abesse nequit. Utroque loco vicinarum litterarum similitudo causa fuit erroris. Reliquas meas in opus de legibus coniecturas (nunc enim non nisi partem delibavi) communicabo cum eruditis, postquam VI reliqui libri editi erunt a Schanzio.

CAPUT III.

EMBLEMATIS ALIISQUE MENDIS PURGATUR SCHANZII EDITIO PLATONIS.

ΑΠΟΛΟΓ. pag. 18 E. ἀξιῶσατε οὖν καὶ ὑμεῖς — διττοῦς μοι τοὺς κατηγοροῦς γεγονέναι, ἑτέρους μὲν τοὺς ἄρτι κατηγορήσαντας, ἑτέρους δὲ τοὺς πάλαι, οὓς ἐγὼ λέγω, καὶ οἰήθητε δεῖν πρὸς ἐκείνους πρῶτόν με ἀπολογήσασθαι· καὶ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνων πρότερον ἠκούσατε κατηγορούντων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ τῶνδε [τῶν ὕστερον]. Pronomen demonstrativum indicat accusatores in iudicio praesentes nec patitur quod expunxi additamentum.

Pag. 26 B. πρὸς αὐτῶν τοίνυν, ὦ Μέλητε, τούτων τῶν θεῶν [ᾧ νῦν ὁ λόγος ἐστίν], εἰπὲ κτέ. In marginem relegetur interpretamentum.

Pag. 26 D. Ἀναξαγόρου οἷε κατηγορεῖν — καὶ οὕτω καταφρονεῖς τῶνδε καὶ οἷε αὐτοὺς ἀπείρους γραμμάτων εἶναι, ὥς οὐκ εἰδέναι ὅτι τὰ Ἀναξαγόρου βιβλία [τοῦ Κλαζομενίου dele] γέμει τούτων τῶν λόγων. Pro Ἀναξαγόρου Baiterus coniecit Σωκράτους, Schanzius vero nomen proprium prorsus delevit. Neutrum mihi placet, sed locum sanum fore credo, rescripta pro priore καὶ vocula ἥ, quae sexcenties cum illa a librariis confunditur. Sententia enim haec est, ni fallor: *Putasne me quem accusas non Socratem esse, sed Anaxagoram, AN iudices esse adeo illitteratos, ut ignorent eiusmodi sentiētiis, quales mihi tribuis, scatere Anaxagorae libros.*

Pag. 27 A. ἡ ἐξαπατήσω αὐτὸν καὶ τοὺς ἄλλους [τοὺς ἀκούον-
τας]. Duo ultima vocabula tribuo magistello.

Pag. 29 B. καὶ τοῦτο πῶς οὐκ ἀμαθία ἐστὶν αὕτη ἢ ἐπόνειδιστος,
ἢ τοῦ οἶσθαι εἰδέναι ἃ οὐκ οἶδεν; ἐγὼ δ', ὦ ἄνδρες, [τούτῳ καὶ]
ἐνταῦθα ἴσως διαφέρω τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ εἰ δὴ τῷ σοφώ-
τερός του φαίη εἶναι, τούτῳ ἂν, ὅτι οὐκ εἰδὼς ἱκανῶς περὶ τῶν ἐν
Ἀἴθου οὕτω καὶ οὐκ οἶομαι οὐκ εἰδέναι. Deleatur manifestum
glossema ad ἐνταῦθα, i. e. hac in re, et ex Eusebio l. καίτοι πῶς.

Pag. 29 C. Requiro οὐχ οἶόν τ' εἶναι τὸ μὴ <οὐκ> ἀποκτείναι.

Pag. 29 D. Legatur εἰ οὖν με, ὅπερ εἶπον, ἐπὶ τούτῳ (pro
τούτῳ IC) ἀφίσιτε, ut recte praecedit: ἀλλ' ἀφιεμέν τε ἐπὶ τού-
τῳ — ἐὰν δ' ἄλλως ἔτι τοῦτο πράττων.

Pag. 35 C. Χωρὶς δὲ τῆς δόξης, ὦ ἄνδρες, οὐδὲ δίκαιόν μοι
δοκεῖ εἶναι δεῖσθαι [τοῦ δικαστοῦ] οὐδὲ δεόμενον ἀποφεύγειν, ἀλλὰ
διδάσκειν καὶ πείθειν. Plato certe scripsisset τῶν δικαστῶν, vel
potius, quia ipsos iudices alloquitur, ὑμῶν, sed etiam rectius
omisso obiecto nudum δεῖσθαι opponitur τῷ διδάσκειν καὶ πείθειν.
Rectissime vero habet genericum singulare in ipsis sequentibus:
οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ κἀβηται ὁ δικαστής, scil. in omnibus quot-
quot Athenis fiunt iudiciis. Mox verbum δεῖν exulato ex his:
μὴ οὖν ἀξιοῦτέ με, — τοιαῦτα [δεῖν] πρὸς ὑμᾶς πράττειν, ἃ
μητέ ἡγοῦμαι καλὰ εἶναι μητέ δίκαια μητέ ὅσια. Nisi forte la-
tere putas τοιαῦτα δὴ.

CRITON. p. 44 A. τεκμαίρομαι ἐκ τίνος ἐνυπνίου ὃ ἐώρακα (l.
ἐώρακα) ὀλίγον πρότερον [ταύτης τῆς νυκτός]· καὶ κινδυνεύεις ἐν
καιρῷ τινὶ οὐκ ἐγείραι με. Deleatur emblemata.

Pag. 46. A. εἰ δ' ἔτι περιμενοῦμεν, [ἀδύνατον καὶ] οὐκέτι οἶον
τε. Simile emblemata paullo ante iam notavit Hirschigius in
verbis οἶόν τε ὅν [καὶ δυνατόν].

Pag. 50 C. Τί οὖν, ἂν (l. ἐὰν) εἴπωσιν οἱ νόμοι, ὦ Σώκρατες,
ἢ καὶ ταῦτα ὠμολόγητο ἡμῖν τε καὶ σοί, ἢ ἐμμενεῖν ταῖς δί-
καις αἷς ἂν ἢ πόλις δικάζῃ. Recte Schanzius praeunte Hirschigio
ἐμμενεῖν dedit pro ἐμμένειν, sed praeterea correctum oportuerat

ἢ <μὴν> ἐμμενεῖν, quemadmodum infra pag. 51 E, ubi editur καὶ τὸν μὴ πειθόμενον τριχῇ φαμέν ἀδικεῖν, ὅτι τε γεννηταῖς οὖσιν ἡμῖν οὐ πείθεται, καὶ ὅτι τροφεῦσι, καὶ ὅτι ὁμολογήσας HMIN πείσεσθαι οὔτε πείθεται οὔτε πείθει ἡμᾶς, εἰ μὴ καλῶς τι ποιοῦμεν, manifesto vera est lectio m. 2 libri Clarkiani ὁμολογήσας ἢ μὴν πείσεσθαι.

PHAEDON. p. 59 B. deleto altero τῶν ἐπιχωρίων, cum Heindorfio legerim <παρ>ῆν δὲ καὶ Κτήσιππος κτέ.

Pag. 78 C. Οὐκοῦν ἅπερ ἀεὶ κατὰ ταῦτά [καὶ] ὡσαύτως ἔχει κτέ. Deleatur copula ell. D (bis), p. 79 D, p. 80 B, ubi optimi libri in omittenda vocula καὶ in hac formula conspirant.

Pag. 82 D. αὐτοὶ δὲ ἡγούμενοι οὐ δεῖν ἐναντία τῇ φιλοσοφίᾳ πράττειν καὶ τῇ ἐκείνης λύσει τε καὶ καθαρμῶ ταύτῃ τρέπονται [ἐκείνῃ] ἐπόμενοι, ἢ ἐκείνῃ ὑφηγεῖται. Dele pronomen.

Pag. 87 D. ἄλλως τε καὶ εἰ πολλὰ βιώῃ. Ipsum Hirschigium miror praeteriisse semibarbaram formam. Quantocius corrigendum βιοίῃ. Perperam cum eodem Schanzius sprexit certam Stephani emendationem προσήκειν pro προσήκει, ubi sequitur in eadem sententia: εἰ δὲ μὴ, ἀνάγκην εἶναι.

P. 96 A. ὅλως γὰρ δεῖ [περὶ] γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι. Melius aberit praepositio.

Pag. 97 C. καὶ λέγοντος (Ἀναξαγόρου) ὥς ἄρα νοῦς ἐστὶν ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων αἷτιος, ταύτῃ δὲ αἰτίᾳ ἦσθην τε καὶ ἔδοξε μοι τρόπον τινὰ εὔ ἔχειν τε καὶ τὸν νοῦν εἶναι πάντων αἷτιον, καὶ ἡγησάμην, εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, τὸν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα [κοσμεῖν] καὶ ἕκαστον τιθέναι ταύτῃ ὅπῃ ἂν βέλτιστα ἔχῃ. Vehementer displicet verbosa oratio, qua ne satis quidem recte philosophi mens expressa est. Expectabam καὶ ἔδοξε μοι τρόπον τινὰ εὔ λέγειν, καὶ ἡγησάμην, κτέ. omisis verbis τὸ — αἷτιον. Illud εὔ λέγειν non minus pertinet ad διακοσμῶν quam ad πάντων αἷτιον.

Pag. 99 D. μὴ πάθοιμι ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες [καὶ σκοποῦμενοι]· διαφθείρονται γὰρ που ἔνιοι τὰ ὄμματα,

ἐὰν μὴ ἐν ὕδατι ἢ τινι τοιούτῳ σκοπῶνται τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. Incredibile dictu est quam saepe magistelli emblemata adscripserint desumta ex verbis vicinis. Quae res fraudi fuit Wyttenbachio perperam conicienti καὶ σκοτούμενοι, unde nascitur abundantia longe etiam ineptior ea quam tollere studuit, siquidem verba διαφθεύονται — ὁμματα faciunt epexegesisin verborum ὅπερ (πάσχειουσιν).

Pag. 107 D. init. Rectius aberit ἡ ψυχὴ.

Pag. 108 D. Ἀλλὰ μέντοι — οὐχὶ Γλαύκου τέχνη γέ μοι δοκεῖ εἶναι διηγήσασθαι ΑΓ (ἄ γ') ἐστίν.

Haec lectio recepta est ex malo codice, nam in optimis est δέ γ' ἐστίν. Relativo quidem pronomine opus est, sed nullus est locus particulae γε. Corrigatur ΑΤΤ (ἄττ') ἐστίν.

Pag. 110 B. Sermonis ratio postulat οἶα τυγχάνει τὰπὶ τῆς γῆς <τῆς> ὑπὸ τῷ οὐρανῷ ὄντα.

Pag. 111 C. τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας τὸ χάσμα αὐτοῦς ἔλαττον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου. Ita liber optimus, dum in Crusiano est τὸ χάσμα αὐτῶν; quare probabilius, credo, pronomen expungemus quam cum Schanzio corrigemus τὸ αὐτῶν χάσμα. Post pauca sub litt. C suspectum habeo inutile additamentum ὑπὸ τὴν γῆν post verba ἀνέμων ποταμῶν ἀμήχανα μεγέθη.

Pag. 112 D. Supplendum τὰ μὲν πολὺ κατωτέρω ἢ <ἢ> ἐπηγλεῖτο, qui est sollemnis librariorum error. Vid. VV. LL. ad h. l.

Pag. 114 B. Receptam oportuit certam Forsteri emendationem διαφερόντως pro διαφέροντος.

Pag. 115 D. Suppleverim: οὗτος μὲν γὰρ ἢ μὴν <με> παραμενεῖν· ὑμεῖς δ' ἢ μὴν μὴ παραμενεῖν ἐγγυήσασθε.

Pag. 116 B. C. Tollenda duo emblemata λελουμένος et καταγιγνώσκω.

PROTAGOR. p. 310 A. τί οὖν οὐ διηγῆσω ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν — καθιζόμενος ἐνταυθί, ἐξαναστήσας τὸν παῖδα τουτονί. Requiritur Aoristus καθΕζόμενος, ubi consederis.

Pag. 311 A. Μετὰ ταῦτα ἀναστάντες [εἰς τὴν αὐλήν] περιῆ-
μεν. Qui surgens aliquo se confert, dici solet ἐξανίστασθαι εἰς
τόπον τινά, ut in ipsis praegressis legitur: ἀλλὰ δεῦρο ἐξανα-
στῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. Quare si verba εἰς τὴν αὐλήν genuina
sint posteriore loco, necessarium esse arbitrer ἐξαναστάντες,
sed nescio an praestet ea verba tribuere magistello. Contra in
loco Euthyдеми p. 116 A requiro ταῦτ' εἰπὼν μὲν <ἐξ>ανίστατο
εἰς οἴκημά τι ὡς λουσόμενος.

Pag. 313 E, 314 A. εἰ δὲ μὴ, ὅρα — μὴ περὶ τοῖς φιλτά-
τοις κυβεύης [τε καὶ κινδυνεύης]. Interpretamento melius care-
bimus, ut recte editor mox (sub B) Deutschlio obsecutus dele-
vit καὶ μαθόντα post verba τὸ μάθημα ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ λαβόντα.

Pag. 315 A. κηλῶν τῇ φωνῇ ὥσπερ Ὀρφεύς, οἱ δὲ κατὰ τὴν
φωνὴν ἔπονται [κεκληγμένοι]. Plato certe scripsisset κηλούμενοι.
Recte vero habet perfecti participium infra pag. 328 D.

Pag. 315 C. Verba ἐν θρόνῳ καθήμενος perperam repetita vi-
dentur e proxime praegressis.

Pag. 315 D. ἦν δ' ἐν οἰκῆματί τινι, ᾧ προτοῦ μὲν [ὡς] τα-
μιεῖω ἐχρῆτο Ἰππόνικος. Recte addita foret vocula ὡς, si Plato
significare voluisset illud οἴκημα antea non revera fuisse ταμιεῖον,
sed alium ad usum destinatum tantummodo in tempus pro cella
penaria adhibitum fuisse. Aliud est, ut hoc utar, χρῆσθαι τινι
ὡς πολεμίῳ, tractare aliquem ut meret inimicus, aliud χρῆσθαι
τινι πολεμίῳ, habere aliquem inimicum, aliud χρῆσθαι τινι ὡς
πατρί, ὡς ἀδελφῷ, aliud χρῆσθαι τινι πατρί, ἀδελφῷ, et ita
res se habet in ceteris.

Pag. 316 C. Editor a Themistio accipere debuerat ἀπολιπόν-
τας, exemplum sequens Hirschigii, pro ἀπολείποντας, quod
male coit cum sequenti συνείναι.

Pag. 316 D. φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς [πρόσχημα ποιεῖ-
σθαι καὶ] προκαλύπτεσθαι τοὺς μὲν ποιήσιν κτῆ. Inclusa magistel-
lus addidit e sequentibus. Eleganti verborum varietate Plato
eadem vi primum usurpavit προκαλύπτεσθαι, tum πρόσχημα
ἐποιήσατο, tandem παραπετάσμασιν ἐχρήσαντο.

Pag. 319 A. Ἡ καλὸν, ἣν δ' ἐγὼ, τέχνημα ἄρα κέκτηται, εἴπερ κέκτηται. Editor propter praegressam consonantem post εἴπερ dedit ἔκτηται. Sed praestare videtur transponere: τέχνημα κέκτηται, εἴπερ ἄρα κέκτηται, quod est multum dubitantis. Sequitur enim: οὐ γάρ τι ἄλλο πρὸς γέ σε εἰρήσεται ἢ ἄπερ νοῶ. In sequentibus rectissime Naberus: ὅθεν δ' οὐχ ἡγοῦμαι αὐτὸ διδασκτὸν εἶναι.

Pag. 319 C. ἕως ἂν ἡ αὐτὸς ἀποσῇ [ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν] κτέ. Deleatur emblemata. Vide praegressa.

Pag. 322 B. ἀπώλλυντο οὖν ὑπὸ τῶν θηρίων διὰ τὸ πανταχῇ αὐτῶν ἀσθενέστεροι εἶναι καὶ ἡ δημιουργικὴ τέχνη αὐτοῖς πρὸς μὲν τροφὴν ἱκανὴ βοηθὸς ἦν, πρὸς δὲ τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεής· [πολιτικὴν γὰρ τέχνην οὕτω εἶχον, ἥς μέρος πολεμική] ἐζήτουν δὲ ἀθροίζεσθαι καὶ σφύζεσθαι κτίζοντες πόλεις· ὅτ' οὖν ἀθροισθεῖεν ἡδίκουν ἀλλήλους, ἅτε οὐκ ἔχοντες τὴν πολιτικὴν τέχνην, ὥςτε πάλιν σκεδαννύμενοι διεφθείροντο. Contra feras magis valet ἡ θηρευτικὴ quam ἡ πολεμική. Insuper Plato, opinor, scripsisset <τὴν> γὰρ πολιτικὴν τέχνην οὕτω εἶχον, ἥς μέρος <ἡ> πολεμική. Cf. pag. 321 D. Scholium quod expunxi marginale, partim sumtum e sequentibus, provocarunt verba Platonica τὸν τῶν θηρίων πόλεμον.

Pag. 323 E. ἀλλὰ τάναντία τούτων [κακά]. Refertur τούτων ad praegressum ἀγαθά.

Pag. 324 B. καὶ τοιαύτην διάνοιαν ἔχων διανοεῖται παιδευτὴν εἶναι ἀρετὴν [ἀποτροπῆς γοῦν ἕνεκα κολάζει]. ταύτην οὖν τὴν δόξαν πάντες ἔχουσιν, ὅσοιπερ τιμωροῦνται κτέ. Corrigitur παιδευτὸν, ut mox bis recte legitur διδασκτὸν et παρασκευαστόν. Seclusa autem, utpote prorsus inutilia, abesse longe malim.

Pag. 326 C. καὶ ταῦτα ποιοῦσιν οἱ μάλιστα δυνάμενοι <μάλιστα>· μάλιστα δὲ δύνανται. Recte sic Schanzius ex Heindorfii emendatione. A loci sententia aberravit Naberus coniciens μέγιστα δυνάμενοι· μέγιστα δὲ δύνανται, immemor Graecum esse μέγιστον δύνασθαι. Manifesto vero sententia est: οἱ μάλιστα τοῦτο ποιεῖν δυνάμενοι.

P. 327 D. ἢ σφόδρα ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀνθρώποις γενόμενος [ὥσπερ οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ χορῷ μισάνθρωποι], ἀγαπήσαις ἂν εἰ ἐντύχοις Εὐρυβάτῳ καὶ Φρυγόνῳ. Frustra litigant vir docti scribendumne sit μισάνθρωποι an aliud (coniecturas vide apud Schanzium). Nullus enim dubito, quin verba seclusa Platoni abiudicanda sint. Quippe satis constat verba οἱ ἐν ἐκείνῳ τῷ χορῷ, si genuina forent, referenda esse ad praegressa ἄγριοι τινες, οἷον περὶ Περικράτης [ὁ ποιητὴς del. Cobetus] ἐδίδαξεν ἐπὶ Ληναίῳ. Fabulas enim a choris nomen plurali numero accipere in vulgus notum est. Consentaneum igitur est verba ὥσπερ μισάνθρωποι respondere verbis τοῖς τοιοῦτοις ἀνθρώποις, non participio γενόμενος, ita vero necessario scribendum fuisse Platoni οἷον περ pro ὥσπερ. Quoniam autem verba τοῖς τοιοῦτοις ἀνθρώποις ipsa iam respondent praegressis, multo est, ut arbitror, probabilius verba, quae uncinis sepienda curavi, esse antiqui nescio cuius interpretis scholium.

Pag. 339 C. οὐδὲ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ Φωτὸς εἰρημένον. Quia in his verbis participium εἰρημένον non tantum cum proximis verbis, sed etiam cum ἐμμελέως et νέμεται (= νομίζεται) arcte cohaeret, nescio an rectius aut virgula prorsus deleatur, aut altera ponatur post Φωτὸς. Illud etiam praetulerim.

Pag. 343 A. Σόλων ὁ ἡμέτερος. Malim ὁ ἡμετέριος, nostras, ut reliquis sex sapientibus additur nomen gentile.

Pag. 344 C. ὥσπερ οὖν οὐ τὸν κείμενόν τις ἂν καταβάλοι, ἀλλὰ τὸν μὲν ἐξῴτᾳ ποτὲ [καταβάλοι ἂν τις, ὥς τε κείμενον ποιῆσαι, τὸν δὲ κείμενον οὐ], οὕτω καὶ τὸν εὐμήχανον ὄντα ποτὲ ἀμήχανος ἂν συμφορὰ καθέλοι, τὸν δ' αἰεὶ ἀμήχανον ὄντα οὐ. Deleta puerili adnotatiuncula, nascitur Platone digna oratio.

Pag. 353 B. εἰ οὖν σοι δοκεῖ ἐμμένειν οἷς ἄρτι ἔδοξεν ἡμῶν, — ἔπου· εἰ δὲ μή [βούλει, εἴ] σοι φίλον, ἔω χαίρειν. Vide quam inepte haec interpolata sint.

Pag. 353 E. Οὐκοῦν νόσους [ποιοῦντα ἀνίας ποιεῖ] καὶ πενίας

ποιούντα άνίας ποιεί; Doceri pervelim quam vim trium verborum repetitio Platonis orationi conciliet.

EUTHYDEM. p. 273 A. Verba δ τ' Εύθυδής καὶ Διονυσόδωρος deleantur, ut glossema pronominis τούτω. Similis eorundem nominum interpolatio hucusque latuit viros doctos pag. 273 C post verba τῷδε μέντοι τῷ ἄνδρες σοφῷ, eademque suspecta habeo pag. 274 A. Pag. 296 D expungatur Διονυσόδωρος.

Pag. 272 D. πέρυσιν ἢ προπέρυσιν οὐδέπω ἤσκη σοφῷ. Intolerabile asyndeton. Melius cod. Venetus πέρυσιν δέ, sed optimi libri Clarkiani lectio ΠΕΡΥΣΙΝ celat veram scripturam ΠΕΡΥΣΙΑΔ, i. e. πέρυσιν δ'.

Pag. 274 B. Infelici coniectura editor de suo addidit voculam ὥς, quo nihil proficitur ad loci structuram expediendam. Melius rem gesserant Winckelmannus et Badhamus, quorum coniecturas commemoravit in adn. crit.

Pag. 274 C. οὕτως οὖν καὶ οἱ ἄλλοι ἐκείνον ἰδόντες περιέσκησαν ἡμᾶς, οἳ τε τοῦ Κλεινίου ἐρασάει καὶ οἱ τοῦ Εύθυδήμου τε καὶ Διονυσόδωρου [ἐταῖροι]. Qui de suo adscripsit ἐταῖροι philosophorum lepidissimo eripuit elegantiam. Sophistarum discipulos et sectatores saepenumero a Platone dici eorum ἐρασάει in vulgus notum est. Vide v. c. in hoc ipso dialogo p. 303 B οἱ τοῦ Εύθυδήμου ἐρασάει. Nusquam felicius in hoc genere Plato iocatus est quam in Gorgia, pag. 481 D.

Pag. 275 C. οὐ γὰρ σμικρὸν τὸ ἔργον [δύνασθαι] ἀναλαβεῖν διεξιόντα σοφίαν ἀμήχανον ὄσσην. Non est τὸ δύνασθαι ἔργον, sed δύναμις, itaque quod seclusi vocabulum bono scriptore, philosopho praesertim, indignum est.

Pag. 275 E. καὶ [αὐτοῦ] μεταξὺ ταῦτα λέγοντος δ Κλεινίας ἔτυχεν ἀποκρινάμενος. Exulato pronomen, quod verborum compositionem depravans ipso loco, quem in hac sententia obtinet, mala manu additum esse arguitur.

Pag. 277. C. Verbum ἔχωσιν, male deletum a Schanzio, rectissime iam Badhamus transponendum esse vidit inter utrum-

que οἱ ἂν μὴ. Doceri velim a Schanzio Graece dici posse: πρότερον οὖν εἰσὶν οἱ λαμβάνοντες ὅτι οὖν οἱ ἔχοντες ἤδη ἢ οἱ ἂν μὴ; pro οἱ ἂν μὴ ἔχουσιν. Ita enim, nisi fallor, simul delenda foret particula conditionalis.

Pag. 288 A. καὶ ἔτι ὥσπερ τὸ παλαιὸν καταβαλὼν πίπτειν. Praestare videtur καταβάλλων, ut eodem tempore cadere dicatur qui adversarium deicit.

Pag. 288 C. καὶ μὴ ἀφώμεθα τοῖν ἀνδροῖν, ἕως ἂν ἡμῖν ἐκφανῆτον, ἐφ' ᾧ αὐτὸ σπουδάζετον. Non male Badham coniecit ἐφ' ὅτῳ σπουδάζετον. Malim tamen ἐφ' ᾧ (ὅτῳ?) δὴ ποτε σπουδάζετον.

Pag. 288 D. ὅθεν γὰρ τὸ πρότερον ἀπέλιπον, τὸ ἐξῆς τούτοις πειρασομαι, ὅπως ἂν δύνωμαι, διελθεῖν πᾶν, ὅπως ἐκκαλέσωμαι καὶ ἐλεήσαντέ με καὶ οἰκτεῖραντε (l. οἰκτίραντε) συντεταμένον καὶ σπουδάζοντα καὶ αὐτὸ σπουδάσητον. Sic Schanzius e libris BT, sed optime altera manus cod. T correxit ἐάν πως. Nihilominus πᾶν videtur genuinum, ut Plato scripserit διελθεῖν πᾶν, ἐάν πως ἐκκαλέσωμαι. Praegressum ὅπως librarium induxit in errorem.

Pag. 299 B. εἰπὲ γὰρ μοι, ᾧ Κτήσιππε, εἰ ἀγαθὸν νομίζεις εἶναι ἀσθενοῦντι φάρμακον πιεῖν ἢ οὐκ ἀγαθὸν [εἶναι δοκεῖ σοι], ὅταν δέηται. Tollatur inutile supplementum.

Pag. 310 A. καὶ γὰρ ἐν παντὶ ἐγενόμην ὑπὸ ἀπορίας. Perperam solam praepositionem delevit editor, nam aut nihil expungendum, aut, quod veri duco similis, ὑπὸ ἀπορίας. Vide quae scripsi Mnem. VIII 30 et in editionis meae Thucydidis vol. IV, pag. 157. Cf. infra ad Dionem pag. 36, 5. In ipsis praegressis abesse malim verbo τῷ καλῷ post ταῦτά. Ope cod. Veneti p. 300 D pro ἀνακαγχάσαι Platoni reddi debet forma Attica ἀνακαχάσαι.

Pag. 301 E. Ἄρ' οὖν, ἔφη, ταῦτα ἡγεῖσά εἶναι, ὥς ἂν ἄρξης καὶ ἐξῇ σοι αὐτοῖς χρῆσθαι ὅτι ἂν βούλη; (l. ,) οἷον βοῦς καὶ πρόβατα [ἄρ' ἂν ἡγοῖτο ταῦτά σά εἶναι], ἃ σοι ἐξείη καὶ ἀποδόσθαι καὶ δοῦναι καὶ θῆσαι ὅτῳ βούλοιο θεῶν; ἃ δ' ἂν μὴ

οὕτως ἔχη, οὐ σά; Sublatis verbis perperam repetitis, melius procedit oratio.

Pag. 303 D. Supplenda una littera in his: Οὐκοῦν καὶ οὗτοι σοὶ [θεοὶ dele cum Badhamo] ἂν εἶεν; Πρόγονοί <γ>, ἦν δ' ἐγώ, καὶ δεσπόται.

Pag. 303 C. Ὡ μακάριοι σφὼ τῆς θαυμαστῆς φύσεως, οἱ τοσοῦτον πρᾶγμα οὕτω ταχὺ [καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ] ἐξείργασθον. Suspecta mihi sunt verba seclusa, nisi forte ταχὺ depravatam est ex πάνυ. Accipiendum fuerat a Cobeto μακαρίῳ et εἰ.

Pag. 305 B. Suppleverim: ἐμοὶ δὲ — τὸ πρᾶγμα <μὲν> ἐδόκει οὐκ ὀρθῶς ψέγειν οὐθ' οὗτος οὐτ' εἴ τις ἄλλος [ψέγει del.]. τὸ μέντοι ἐθέλειν διαλέγεσθαι τοιούτοις ἐναντίον πολλῶν ἀνθρώπων ὀρθῶς μοι ἐδόκει μέμφεσθαι.

Pag. 305 C. ὥστε παρὰ πᾶσιν εὐδοκιμεῖν ἐμποδὼν σφισιν εἶναι οὐδένας ἄλλους ἢ τοὺς περὶ φιλοσοφίαν [ἀνθρώπους]. Tolle interpretamentum.

CRATYL. p. 389 D. οὐδὲν δεῖ τοῦτο ἀγνοεῖν.

Corrigendum esse ἀ<μφι>γνοεῖν ante me vidit Peipersius, quae coniectura ceteras omnes probabilitate facile vincit.

Pag. 359 C. ἴσως δὲ καὶ ὁ Ἀτρεὺς ὀρθῶς ἔχει· ὃ τε γὰρ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος καὶ ἂ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὠμὰ διεπράττετο, πάντα ταῦτα ζημιώδη καὶ ἀτηρὰ [πρὸς ἀρετήν]. Quid sibi velint duo ultima vocabula haud assequor.

Pag. 402. ὁ τιθέμενος τοῖς τῶν ἄλλων θεῶν προγόνοις ῥέαν τε καὶ Κρόνον. Schanzius Naberi coniecturam inserentis ὀνόματα refellit locis allatis ab Heindorfio *Crat.* 392 D et *Theaet.* 157 B, ubi tamen facillime eiusdem vocis compendium (ο^N) post terminationem ON excidere potuit. Idem valet de tertio loco Platonis quem Heindorfius laudavit *Crat.* 392 D τὸν Ἀτυάνηκτα ἄρα ὀρρότερον ᾤετο κεῖσθαι τῷ παιδὶ ἢ τὸν Σκαμάνδριον; cui saluti esto comparatus ab ipso Xen. Cyr. II p. 47 B. Nec quidquam certi efficias ex Ar. Nub. 60—67.

Pag. 430 C. Ἡ ἂν ἐκάσῳ τὸ προσῆκόν τε καὶ [τὸ] ὅμοιον ἀποδιδῶ. Deleatur articulus iniuria repetitus.

Sympos. pag. 173 A. οἰόμενος δεῖν πάντα μάλλον [πράττειν] ἢ φιλοσοφεῖν. Vereor ne hic a grammaticis expleta sit nota ellipsis verbi *agendi*, qua scriptores Attici in talibus locis uti assolent. Aristophanes quidem Pac. 505 scripsisse traditur

οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾷτε πλὴν δικάζετε

sed fortasse non male conicias:

οὐδὲν γὰρ ὑμεῖς ἄλλο πλὴν δικάζετε.

In vicinia immerito spreta videtur a novissimis editoribus libri Coisliniani lectio (docti librarii, ni fallor, coniectura) τῇ ὑπεραίῳ <ῆ> ἢ τὰπινίῳ ἔθεν. Schanzius edidit τῇ ὑπεραίῳ ἢ τὰπινίῳ ἔθεν, vereor ut satis recte.

Pag. 174 B. ἵνα καὶ τὴν παροιμίαν διαφθείρωμεν μεταβάλλοντες, ὡς ἄρα καὶ Ἀγαθὼν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν αὐτόματοι ἀγαθοί. Haud assequor quo pacto multis placere potuerit Lachmanni coniectura Ἀγαθῶν, nam vel si ferri possit Ἀγαθῶνα pro ὡς Ἀγαθῶνα, male cum eo conspiret pluralis numerus δαῖτας. Ludi in nomine Agathonis satis superque apparet, et manum abstinere longe praestiterit.

Pag. 175 D. ἵνα καὶ τοῦ σοφοῦ ἀπολαύσω, ὃ σοι ΠΡΟCέση ἐν τοῖς προθύροις. Ita rarus est huius verbi usus pro frequentissimo ΠΑΡΙσταθαι (praeter h. l. exstat Theaet. p. 173 D et Herod. I 86), ut in crebra utriusque praepositionis confusione dubitationi obnoxius esse videatur.

P. 177 D. εἰ οὖν ξυνδοκεῖ καὶ ὑμῖν, γένοιτ' ἂν ἡμῖν [ἐν λόγοις] ἱκανὴ διατριβή· δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι ἕκαστον ἡμῶν [λόγον] εἰπεῖν ἔπαινον Ἐρωτος ἐπὶ δέξια ὡς ἂν δύνηται κάλλιστον, ἄρχειν δὲ Φαῖδρον πρῶτον. Duplex glossema latuisse adhuc videtur criticos. Temere vero Hirschigius coniecit λέγειν pro ἄρχειν — πρῶτον, qua abundantia nihil est usitatus.

Pagg. 177 E. οὔτε γὰρ ἂν ΠΟΤ ἐγὼ ἀποφύσασμαι ὃς οὐδὲν Φημι ἄλλο ἐπίσασθαι ἢ τὰ ἐρωτικά, οὔτε που Ἀγαθῶν καὶ Πausανίας. Quia ΠΟΤ est conicientis, minus recte eo utitur Socrates de se ipso, cuius sententiam non potuit ignorare. Verius videtur ΤΟΙ, quod facile potuit vitium contrahere e

sequenti ΠΟΤ. Possis quoque οὔτε γὰρ ΑΝ <ΔΗ>ΠΟΤ (ἀν δῆπου).

Pag. 181 D. παρεσκευασμένοι γὰρ εἰσὶν οἱ ἐντεῦθεν ἀρχόμενοι ἔρᾱν ὡς τὸν βίον ἅπαντα ξυνεσόμενοι — ἀλλ' οὐκ ἐξαπατήσαντες, ἐν ἀφροσύνῃ λαβόντες [ὡς νέον dele], καταγελάσαντες οἱ χήσεσθαι ἐπ' ἄλλου ἀποτρέχοντες. Non haerendum in structura ita variata, ut ab eodem verbo suspensum sit primum participium, deinde infinitivus; sunt enim ambae legitimae, et de industria scriptor non dedit οἰχισόμενοι, quia tot participiorum cumulatio iusto obscuriorem reddidisset sententiam. Sed vitiosum est futurum infinitivi post παρασκευάζεσθαι et procul dubio corrigendum οἴχεσθαι.

Pag. 182 C. verba ὁ δὴ μάλιστα φιλεῖ τὰ τε ἄλλα πάντα καὶ ὁ ἔρως ἐμποιεῖν, quae nemo potuit ita corrigere, ut terso Platonis sermoni simul et sententiae plane satisfaceret, haud scio an in marginem releganda sint. Nam et otiosa videntur et incommode flumen orationis interrumpunt. Quibus omissis facilius intellegimus, quo pertineant verba sequentia ἔργῳ δὲ τοῦτο ἔμαθον καὶ οἱ ἐνθάδε τύραννοι.

Pag. 182 D. καὶ (ὅτι sc.) πρὸς τὸ ἐπιχειρεῖν ἑλεῖν ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε τῷ ἔραστῃ θαυμαστὰ ἔργα ἐργαζομένῳ ἐπαινεῖσθαι, ἃ εἴ τις τολμῇ ποιεῖν ἀλλ' ὁτιοῦν διώκων — πλὴν τοῦτο τὰ μέγιστα καρποῖτ' ἀν δυνείδῃ. Nescio an melius abesset ἐπαινεῖσθαι, mire enim dicitur ἐξουσίαν μοι δέδωκεν ὁ νόμος ἐπαινεῖσθαι τι πράττοντι pro ἐξουσίαν δέδωκεν ὁ νόμος τοῖς ἄλλοις ἐμὲ ἐπαινεῖν τι πράττοντα. Ad structuram cum participio cf. 183 C.

P. 184 D, E. καὶ ὁ μὲν δυνάμενος εἰς φρόνησιν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ξυμβάλλεσθαι, ὁ δὲ δεόμενος [εἰς] φρόνησιν καὶ τὴν ἄλλην σοφίαν κτᾶσθαι. Tolle dittographiam. Infeliciter Schanzius pro κτᾶσθαι reponit ἴσασθαι, cl. Rep. V 452 E πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν ζησάμενος, ubi πρὸς recte delevit Madvigius. Ne καθιστάναι quidem εἰς ἀρετὴν τινὰ, nedum ἴσάναι, Graecum est.

Pag. 186 A. ἐπειδὴ Πausanίας ὁρμήσας ἐπὶ τὸν λόγον καλῶς οὐχ ἱκανῶς ἀπετέλεσε. Schanzius coniciens οὐχὶ καλῶς non

satis attendit ad ipsa verba sequentia ἐμὲ πειρᾶσθαι τέλος ἐπιθεῖναι τῷ λόγῳ, quae ita tantum hanc coniecturam non impedirent, si scriptum foret κάλλιον τέλος pro τέλος. In vulgata lectione nihil est quod iure vituperes. Post pauca sequuntur haec: ὅτι δ' οὐ μόνον ἐσιν ἐπὶ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς καλοὺς ἀλλὰ καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, τοῖς τε σώμασι τῶν πάντων (πάντων τῶν Hirschigius) ζώων καὶ τοῖς ἐν τῇ γῇ φυομένοις καὶ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐν πᾶσι τοῖς οὖσι, καθεορακέναι μοι δοκῶ ἐκ τῆς ἡμετέρας τέχνης, ὡς μέγας καὶ θαυμαστὸς καὶ ἐπὶ πᾶν ὁ θεὸς τείνει καὶ κατ' ἀνθρώπινα καὶ κατὰ θεῖα πράγματα. Procul dubio corrigendum ἐν pro ἐπὶ, nec temere Badhamus haesit in huius loci compositione triplici coniectura tentans οὐ τι μόνον δέ vel οὐχ ὅτι δέ vel οὐ τι δὲ μόνον. Equidem nescio an potius exciderit aliquod participium, unde suspensa olim fuerit vocula ὡς. Conieci καθεορακέναι μοι δοκῶ <γνούς vel μαθών> ἐκ τῆς ἡμετέρας τέχνης ὡς μέγας κτέ.

Pag. 186 D. καὶ ὁ μεταβάλλειν ποιῶν, ὥς' ἀντὶ θατέρου ἔρωτος τὸν ἕτερον κτᾶσθαι, καὶ οἷς μὴ ἔνεσιν [ἔρωτος del. Usenerus], δεῖ δ' ἐγγενέσθαι, ἐπιστάμενος ἐμποιῆσαι καὶ ἐνόντα ἐξελεῖν, ἀγαθὸς ἂν εἴη δημιουργός. Non agnosco in his Platonis ἀκρίβειαν, qui dedisse videtur καὶ ἐνόντα <οἷς μὴ δεῖ> ἐξελεῖν, ita enim verba δεῖ δ' ἐγγενέσθαι habebunt, quod sibi respondeat. Schanzius delens verba καὶ — ἐξελεῖν, non facile expediet quid movere potuerit interpolatorem, ut illa adscriberet.

P. 189 D. ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ (τοῦ Ἑρωτος sc.), ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε. Ne forte putes requiri ἐξηγήσασθαι cf. Isoer. I § 4 et Aeschin. I § 172. Rariore usu εἰσηγεῖσθαι ponitur pro διδάσκειν.

Pag. 189 E. Suppleatur οὐ νῦν ὄνομα <μὲν> λοιπόν, αὐτὸ δ' ἡφάνισαι. Post pauca duplici emblemate liberanda sunt verba haec: ἔπειτα ὅλον ἦν ἐκάστου τοῦ ἀνθρώπου τὸ εἶδος τρογγύλον, νῶτον καὶ πλευρὰς κυκλῶ ἔχον, χεῖρας δὲ τέτταρας [εἶχε] καὶ σκέλη τὰ ἴσα [ταῖς χερσίν] καὶ πρόσωπα δύο — κεφαλὴν δ' —

μίαν καὶ ὅτα τέτταρα καὶ αἰδοῖα δύο κτέ. Locum Plato sic composuerat, ut omnia obiecta penderent ab uno participio ἔχον.

Pag. 190 B. τὸ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνάβασιν ἐπιχειρεῖν [ποιεῖν], ὡς ἐπιθροσμένων τοῖς θεοῖς. Ubi semel agnoveris alienam manum addidisse ποιεῖν, non amplius quaeres cur Platoni placuerit contra constantem Graecorum consuetudinem dicere ἀνάβασιν ποιεῖν pro ποιεῖσθαι, i. e. ἀναβαίνειν. Nam ποιεῖν ἀνάβασιν Graece significat *viam munire, qua aliquo adscendas*. Verbum autem ἐπιχειρεῖν aequè recte iungi cum substantivo quam cum infinitivo nemo erit docendus. In vicinia obiter corrigantur sequiores optativi formae ἀποκτείναιεν et ἀφανίσαιεν.

Pag. 191 extr. ὅσοι δ' ἄρρενος τμημά εἰσι, τὰ ἄρρενα διώκουσι, καὶ ἕως μὲν ἂν παῖδες ᾧσιν [ἄτε τεμάχια ὄντα τοῦ ἄρρενος] φιλοῦσι τοὺς ἄνδρας. Suspecta habeo seclusa.

Pag. 192 D. ἀλλ' ἄλλο τι βουλομένη ἐκατέρου ἢ ψυχὴ δῆλη ἐστιν, ὃ οὐ δύναται εἰπεῖν, ἀλλὰ μαντεύεται [ὃ βούλεται] καὶ αἰνίττεται. Emblema evertit loci compositionem.

Pag. 192 E. καί, ἐπειδὴν ἀποθάνητε, ἐκεῖ αὖ [ἐν Αἴδου] ἀντὶ δουρὶν ἔνα εἶναι κοινῇ τεθνεῶτε. De more magistelli adverbium ἐκεῖ hoc sensu positum interpretati sunt, quod impune facere non potuerunt apud poetas, itaque incorrupta manserunt verba Medae Euripideae ad liberos suos:

εὐδαιμονοίτην, ἀλλ' ἐκεῖ, τὰ (τὸ?) δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'

multique loci Sophoclei, quos dabit Dindorfius in lexico Soph. s. v. ἐκεῖ. In vicinis corrige sequiorem formam δουρῖν.

P. 194 A. εὔ [καὶ] μάλ' ἂν φοβοῖτο καὶ ἐν παντὶ εἴης, ὥσπερ ἐγὼ νῦν. Formulae εὔ μάλα et καὶ μάλα idem significant, nec tamen dubito quin faciendum sit cum iis qui non εὔ sed καὶ expungunt. Nam εὔ μάλα est exquisitius et habet festivi quidpiam, quod huic loco apprimis aptum esse videtur.

Pag. 195 A. In verbis εὐδαιμόνων ὄντων Ἐρωτα, εἰ θέμις καὶ ἀνεμέσητον εἰπεῖν, εὐδαιμονέστατον εἶναι αὐτῶν, κάλλιστον ὄντα

καὶ ἄριστον ambigo corrigamne εἶναι, πάντων κάλλιστον κτέ.,
an deleam pronomen.

Pag. 195 E. καὶ οὐκ αὖ ἐξ ἧς ἐν πάσαις ταῖς ψυχαῖς. Usitatio verborum ordo est ἐν πάσαις ἐξ ἧς.

Pag. 196 A. νεώτατος μὲν δὴ ἐστὶ καὶ ἀπαλώτατος, πρὸς δὲ τούτοις ὑγρὸς τὸ εἶδος. οὐ γὰρ ἄν (i. e. εἰ μὴ ὑγρὸς ἦν τὸ εἶδος) οἶός τ' ἦν πάντῃ περιπτύσσεται οὐδὲ — λανθάνειν — [εἰ μὴ σκληρὸς ἦν]. Deleatur interpretamentum, quale adscribi solet formulae ellipticae οὐ γὰρ ἄν. Vid. me ad Oed. Reg. 220, pag. 101 ed. meae. Post pauca sub litt. B verbo ἐνίζει interpretes de suo adscripserunt Ἐρως et tertio versu post ad verba μετὰ ταῦτα λεκτέον iterum ὁ Ἐρως, quod idem valet de locis p. 195 E et 199 D.

P. 200 A. πότερον ὁ Ἐρως ἐκείνου, οὗ ἐστὶν ἔρως, ἐπιθυμεῖ [αὐτοῦ] ἢ οὐ; Tollatur pronomen.

P. 202 A. Τὸ ὁρθὰ δοξάζειν [καὶ] ἄνευ τοῦ ἔχειν λόγον δοῦναι οὐκ οἶσθ', ἔφη, ὅτι οὗτ' ἐπίσασθαί ἐστιν — οὗτ' ἀμαθία. Manifesto addita copula depravavit sententiam.

Pag. 203 A. ὁ οὖν Πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος — οἶνος γὰρ οὕτω ἦν. Cum agatur de deorum convivio, iure mireris fabulae auctorem hanc explicationem addidisse. Emblema esse videtur, sed valde antiquum, quippe quod agnoscant Plotinus pag. 298 et Porphyrius, de antro Nymph. cap. 16.

Pag. 203 C. πρῶτον μὲν πένης ἀεὶ ἐστὶ καὶ πολλοῦ δεῖ ἀπαλός τε καὶ καλός, οἶον (εἶναι ins. Badh.) πολλοὶ οἶονται, ἀλλὰ σκληρὸς κτέ. Necessarium videtur δεῖν, quod a librariis saepe ita corrumpitur non distinguuntibus circumflexum a lineola qua indicari solet littera N. Nisi forte praestat καὶ πολλοῦ δεῖ <εἶναι> ἀπαλός τε καὶ καλός, οἶον οἱ πολλοὶ οἶονται, κτέ.

Pag. 203 D. Φιλοσοφῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου. Iahnus sustulit verba τοῦ βίου, sed non diffiteor me haec omnia abesse malle, quia de amore philosopho sermo demum fit paullo post sub littera E. Quare lectoris glossema marginale esse suspicor ad praegressa φρονήσεως ἐπιθυμητῆς καὶ πόριμος satis iam antiquum.

μίαν καὶ ὅτα τέτταρα καὶ αἰδοῖα δύο κτέ. Locum Plato sic composuerat, ut omnia obiecta penderent ab uno participio ἔχον.

Pag. 190 B. τὸ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνάβασιν ἐπιχειρεῖν [ποιεῖν], ὡς ἐπιθησομένων τοῖς θεοῖς. Ubi semel agnoveris alienam manum addidisse ποιεῖν, non amplius quaeres cur Platoni placuerit contra constantem Graecorum consuetudinem dicere ἀνάβασιν ποιεῖν pro ποιεῖσθαι, i. e. ἀναβαίνειν. Nam ποιεῖν ἀνάβασιν Graece significat *viam munire, qua aliquo adscendas*. Verbum autem ἐπιχειρεῖν aequè recte iungi cum substantivo quam cum infinitivo nemo erit docendus. In vicinia obiter corrigantur sequiores optativi formae ἀποκτείναιεν et ἀφανίσαιεν.

Pag. 191 extr. ὅσοι δ' ἄρρενος τμῆμά εἰσι, τὰ ἄρρενα διώκουσι, καὶ ἕως μὲν ἂν παῖδες ᾧσιν [ἄτε τεμάχια ὄντα τοῦ ἄρρενος] φιλοῦσι τοὺς ἄνδρας. Suspecta habeo seclusa.

Pag. 192 D. ἀλλ' ἄλλο τι βουλομένη ἐκατέρου ἢ ψυχὴ δῆλη ἐστίν, ὃ οὐ δύναται εἰπεῖν, ἀλλὰ μαντεύεται [ὃ βούλεται] καὶ αἰνίττεται. Emblema evertit loci compositionem.

Pag. 192 E. καί, ἐπειδὴν ἀποθάνητε, ἐκεῖ αὖ [ἐν Αἴδου] ἀντὶ δυοῖν ἕνα εἶναι κοινῇ τεθνεῶτε. De more magistelli adverbium ἐκεῖ hoc sensu positum interpretati sunt, quod impune facere non potuerunt apud poetas, itaque incorrupta manserunt verba Medae Euripideae ad liberos suos:

εὐδαιμονοίτην, ἀλλ' ἐκεῖ, τὰ (τὸ?) δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'

multique loci Sophoclei, quos dabit Dindorfius in lexico Soph. s. v. ἐκεῖ. In vicinis corrige sequiorem formam δυεῖν.

P. 194 A. εὖ [καὶ] μάλ' ἂν φοβοῖο καὶ ἐν παντὶ εἴης, ὥσπερ ἐγὼ νῦν. Formulae εὖ μάλα et καὶ μάλα idem significant, nec tamen dubito quin faciendum sit cum iis qui non εὖ sed καὶ expungunt. Nam εὖ μάλα est exquisitius et habet festivi quidpiam, quod huic loco apprimis aptum esse videtur.

Pag. 195 A. In verbis εὐδαιμόνων ὄντων "Ἐρωτα, εἰ θέμις καὶ ἀνεμέσητον εἰπεῖν, εὐδαιμονέστατον εἶναι αὐτῶν, κάλλιστον ὄντα

καὶ ἄριστον ambigo corrigamne εἶναι, πάντων κάλλιστον κτέ.,
an deleam pronomen.

Pag. 195 E. καὶ οὐκ αὖ ἐξ ἧς ἐν πάσαις ταῖς ψυχαῖς. Usitatio verborum ordo est ἐν πάσαις ἐξ ἧς.

Pag. 196 A. νεώτατος μὲν δὴ ἐστὶ καὶ ἀπαλώτατος, πρὸς δὲ τούτοις ὑγρὸς τὸ εἶδος. οὐ γὰρ ἄν (i. e. εἰ μὴ ὑγρὸς ἦν τὸ εἶδος) οἶός τ' ἦν πάντῃ περιπτύσσεσθαι οὐδὲ — λανθάνειν — [εἰ μὴ σκληρὸς ἦν]. Deleatur interpretamentum, quale adscribi solet formulae ellipticae οὐ γὰρ ἄν. Vid. me ad Oed. Reg. 220, pag. 101 ed. meae. Post pauca sub litt. B verbo ἐνίζει interpretes de suo adscripserunt Ἔρωσ et tertio versu post ad verba μετὰ ταῦτα λεκτέον iterum ὁ Ἔρωσ, quod idem valet de locis p. 195 E et 199 D.

P. 200 A. πότερον ὁ Ἔρωσ ἐκείνου, οὗ ἐστὶν ἔρωσ, ἐπιθυμεῖ [αὐτοῦ] ἢ οὐ; Tollatur pronomen.

P. 202 A. Τὸ ὀρθὰ δοξάζειν [καὶ] ἄνευ τοῦ ἔχειν λόγον δοῦναι οὐκ οἶσθ', ἔφη, ὅτι οὗτ' ἐπίσασθαί ἐστιν — οὗτ' ἀμαθία. Manifesto addita copula depravavit sententiam.

Pag. 203 A. ὁ οὖν Πόρος μεθυσθεὶς τοῦ νέκταρος — οἶνος γὰρ οὕτω ἦν. Cum agatur de deorum convivio, iure mireris fabulae auctorem hanc explicationem addidisse. Emblema esse videtur, sed valde antiquum, quippe quod agnoscant Plotinus pag. 298 et Porphyrius, de antro Nymph. cap. 16.

Pag. 203 C. πρῶτον μὲν πένης ἀεὶ ἐστὶ καὶ πολλοῦ δεῖ ἀπαλός τε καὶ καλός, οἶον (εἶναι ins. Badh.) πολλοὶ οἶονται, ἀλλὰ σκληρὸς κτέ. Necessarium videtur δεῖν, quod a librariis saepe ita corrumpitur non distinguuntibus circumflexum a lineola qua indicari solet littera N. Nisi forte praestat καὶ πολλοῦ δεῖ <εἶναι> ἀπαλός τε καὶ καλός, οἶον οἱ πολλοὶ οἶονται, κτέ.

Pag. 203 D. Φιλοσοφῶν διὰ παντὸς τοῦ βίου. Iahnus sustulit verba τοῦ βίου, sed non diffiteor me haec omnia abesse malle, quia de amore philosopho sermo demum fit paullo post sub littera E. Quare lectoris glossema marginale esse suspicor ad praegressa Φρονήσεως ἐπιθυμητῆς καὶ πόριμος satis iam antiquum.

Nam agnoscitur ab Hermia in Plat. Phaedr. p. 97, quem affert ad h. l. Iahnus.

Pag. 210 C, D. μετὰ δὲ τὰ πειτηδεύματα ἐπὶ ταῖς ἐπιστήμασι ἀγαγεῖν, ἴν' ἴδῃ αὖ (τὸ τῶν add. Hirschig.) ἐπιστημῶν κάλλος, καὶ βλέπων πρὸς πολὺ ἤδη τὸ καλὸν μηκέτι τῷ παρ' ἐνί, ὥσπερ οἰκίτης, ἀγαπῶν [παιδαρίου κάλλος ἢ ἀνθρώπου τινὸς ἢ ἐπιτηδεύματος ἐνὸς δουλεύων] φαῦλος ἢ καὶ σμικρολόγος, ἀλλ' ἐπὶ τὸ πολὺ πέλαγος τετραμμένος τοῦ καλοῦ κτέ. Ineptissima scioli adnotatio lutulento flumine inquinat τὸ πολὺ πέλαγος τοῦ καλοῦ sermonis Platonici, nec quidquam proficitur delendo cum viris doctis solum παιδαρίου aut δουλεύων.

Pag. 212 D. Malim λέγετε ὅτι οὐ<κέτι> πίνομεν κτέ.

Pag. 212 E. καὶ ταινίας ἔχοντα [ἐπὶ τῆς κεφαλῆς] πανὺ πολλὰς, et mox νῦν δ' ἦκω [ἐπὶ τῇ κεφαλῇ] ἔχων τὰς ταινίας, ἴν' ἀπὸ τῆς ἐμῆς κεφαλῆς τὴν τοῦ σοφωτάτου [κεφαλὴν ἐὰν εἴπω οὕτως] ἀναδῆσω. Ipse Plato, si haec addidisset, scripsisset περὶ τὴν κεφαλὴν, quod sollemne est de coronis taeniisque, ut recte mox legitur pag. 213 A περιαιρούμενον ἅμα τὰς ταινίας ὡς ἀναδῆσοντα.

Pag. 215 B. Φημί γὰρ δὴ ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς σιληνοῖς τούτοις τοῖς ἐν τοῖς ἐρμολυφείαις [καθημένοις], οὐστίνας ἐργάζονται οἱ δημιουργοὶ σύριγγας ἢ αὐλοὺς ἔχοντες οἱ διχάδε διοιχθέντες φαίνονται ἐνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν. Parum apta ad hunc usum videtur *sedentium* Silenorum figura, quare nescio an participium *καθημένοις* iniuria suppletum sit.

Pag. 217 A. τότε ἀποπέμπων τὸν ἀκόλουθον μόνος συνεγιγνόμεν. Sermonis ratio requirit μόνος μόνῳ, ut post pauca recte scribitur. Sed fortasse audiendus est Hirschigius, qui μόνος deleuit.

Pag. 217 C. Προκαλοῦμαι δὲ αὐτὸν [πρὸς τὸ] συνδειπνεῖν κτέ. Deleto emblemate, Attica nascetur compositio.

Pag. 218 D. Vid. notam supra p. 26.

Pag. 220 C. „οἶον δ' αὖ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ" ἐκεῖ ποτε [ἐπὶ στρατείᾳ], ἄξιον ἀκοῦσαι. Verbi seclusa perperam repetita videntur ex superioribus sub litt. A.

Pag. 220 D. μέχρι ἔως ἐγένετο. Ut vere observavit Dittenbergerus in Herme XVI, 3, pag. 339 sq., apud Platonem nudum μέχρι semper est praepositio, nec nisi in postremae aetatis dialogis ut coniunctionem usurpavit μέχριπερ. Quocirca h. l., ubi propter sequens vocabulum non potuit uti coniunctione ἔως, dedisse mihi videtur μέχρι οὖ, quo iuxta ἔως in omnibus scriptis uti solet.

Pag. 221 B. ἔπειτα ἔμοιγ' ἐδόκει, ὃ Ἀρισόφανες, τὸ σὸν δὴ τοῦτο καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι ὥσπερ καὶ ἐνθάδε βρενθυόμενος καὶ τῷ Φθαλμῷ παραβάλλων (Nub. 364), ἡρέμα παρασκοπῶν καὶ τοὺς Φιλίους καὶ τοὺς πολεμίους, δῆλος ὢν — ὅτι — ἀμυνεῖται. Aptiorem locum nanciscentur vocabula τὸ σὸν δὴ τοῦτο, transposita post ἐνθάδε.

Pag. 221. C. ἀλλὰ τῶν μὲν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων τάχ' ἂν τις καὶ περὶ ἄλλου τοιαῦτα εἴποι, κτέ. Quia prior Genetivus non habet unde suspensus sit, vide an mutato accentu transponi debeat πέρι καὶ ἄλλου vel ἐπιτηδευμάτων πέρι κτέ., ut ἄλλου pendeat ab ἐπιτηδευμάτων.

Pag. 222 A. διοιγομένους δ' ἰδὼν αὖ τις καὶ ἐν τὸς αὐτῶν γιγνόμενος πρῶτον μὲν νοῦν ἔχοντας [ἔνδον] μόνους εὐρήσει τῶν λόγων. Risum movet adiectum a sciolis ἔνδον.

Pag. 222 D. ἀλλ' οὐκ ἔλαθες, ἀλλὰ τὸ σατυρικὸν σου δρᾶμα τοῦτο [καὶ σιληνικὸν] κατὰ δῆλον ἐγένετο. Genuina esse dubito verba seclusa, cum otiosa tum corruptentia pulchram loci ambiguitatem, siquidem *Silenicum drama* proprie sic dictum Graecis nullum fuit. Sed Silenus, cui Socrates comparatur, Satyr erat, itaque ea comparatio pulchre a Socrate vocatur drama satyricum. Neque Dionysius Halicarnassensis Art. rhet. p. 339, quem citat Iahnus, ea verba legisse videtur.

Pag. 222 extr. ἐὰν οὖν ὑπὸ σοὶ κατακλιῇ Ἀγάθων, οὐ δῆπου ἐμὲ πάλιν ἐπαινέσεται, πρὶν ὑπ' ἐμοῦ μᾶλλον ἐπαινεθῆναι; ἀλλ' ἔασον, ὃ δαιμόνιε, καὶ μὴ φθονήσης τῷ μειρακίῳ ὑπ' ἐμοῦ ἐπαινεθῆναι καὶ γὰρ πάνυ ἐπιθυμῶ αὐτὸν ἐγκωμιάσαι. Sententia postulare videtur: δέον αὐτὸν ὑπ' ἐμοῦ μᾶλλον ἐπαινε-

θῆναι, resectis deinde verbis interpretandi gratia male repetitis: ὑπ' ἐμοῦ ἐπαινεθῆναι, quae etiam magis abundant propter sq. καὶ — ἐγκωμιάσαι.

Pag. 223 A. Τὰ ὅτ' ἐκείνα, φάναι τὸν Ἀλκιβιάδην, [τὰ εἰωθότα]. Σωκράτους παρόντος τῶν καλῶν καταλαβεῖν ἀδύνατον. Deleatur notae formulae interpretamentum.

Pag. 223 B. ἐξαίφνης δὲ κωμασᾶς ἤκειν παμπολλοὺς ἐπὶ τὰς θύρας καὶ ἐπιτυχόντας ἀνεψυγμέναις [ἐξιόντος τινός] εἰς τὸ ἀντικρυς πορεύεσθαι παρὰ σφᾶς. Prodit interpolatorem sermonis incuria, nam dare debuerat ἐξελθόντος τινός. Sed ipse Plato hic non magis opus habebat explicare cur paterent fores, quam habuit in dialogi initio pag. 174 D, ubi legitur ἐπειδὴ δέ ἐγενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τῇ Ἀγάθωνος, ἀνεψυγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν.

Praeterea requiro εἰς τὸ ἀντικρὺ.

Pag. 223 C. Bis aliena manus ad verbum ἔφη addidit Ἀρισόδημος, cuius nomen, utpote totius dialogi narratoris, ipse Plato omittere assolet.

GORGIAE pag. 452 A. εἶποι ἂν ἴσως δτι, ἰατρός et mox φαίη ἂν ἴσως. Utrobique, ut in praegressis et sequentibus, melius abesset ἴσως, quia agitur de re certa.

Pag. 454 C. ὅπερ γὰρ λέγω, τοῦ ἐξῆς [ἐνεκα] περαινέσθαι τὸν λόγον ἐρωτῶ, οὐ σοῦ ἐνεκα. Saepenumero magistelli ad explicandum genetivum causalem, in hac infinitivi cum articulo compositione sollemnem, adscripserunt ἐνεκα. Idem vocabulum expungendum videtur Legg. p. 681 D ἐρύματα τῶν θηρίων [ἐνεκα], ubi genetivus pendet a substantivo.

Pag. 472 B. Ἀριστοκράτης ὁ Σκελλίου. Corrigatur Σκελίου. Vid. me in libello *Lapidum de dial. Att. testimon.* pag. 35.

Pag. 475 B. Οὐκοῦν εἴπερ αἴσχιον τὸ ἀδικεῖν τοῦ ἀδικεῖσθαι ἦτοι [λυπηρότερόν ἐστι καὶ] λύπη ὑπερβάλλον αἴσχιον ἂν εἴη ἢ κκκῶ ἢ ἀμφοτέροις. Deleatur evidens glossema. Quicumque deinde paullo attentius Platonis argumentationem secutus erit, sat scio, mihi concedet corrupta esse sub litt. C extr. verba Οὐκ-

οὖν κακῷ ὑπερβάλλον τὸ ἀδικεῖν κάκιον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι et emendandum esse αἴσχιον. Deinde sub D male editur: Δέξαιο ἂν οὖν σὺ μᾶλλον τὸ κάκιον καὶ τὸ αἴσχιον ἀντὶ τοῦ ἤττον; ubi iniuria spreta est optimi codicis lectio αἴσχρον. Aperte enim contextus postulat hanc correctionem: Δέξαιο ἂν οὖν σὺ τὸ μᾶλλον κακὸν καὶ αἴσχρον ἀντὶ τοῦ ἤττον; Ni feceris, perversa est oppositio vocabulorum μᾶλλον et ἤττον, et iusto obscurius post ἤττον omissa sunt verba κακὸν καὶ τοῦ ἤττον αἴσχρον. His scriptis video iam Hirschigium, ut volui, locum edidisse, sed Schanzius optimam emendationem ne verbo quidem commemoravit.

Pag. 483 A. Supplendum videtur ἀναγκάζεται ἐναντία <αὐτὸς αὐτῷ> λέγειν, ut praecedit pag. 482 D ἀναγκασθῆναι ἐναντία αὐτὸν αὐτῷ εἰπεῖν. Propter vocabuli ἐναντία similitudinem facile pronomina elabi potuerunt.

Pag. 487 C. καὶ ποτε ὑμῶν ἐγὼ ἐπήκουσα βουλευομένων, μέχρι ὅποι (ὅτου?) τὴν σοφίαν ἀσκητέον εἴη. Platonem dedisse suspicor τὴν φιλοσοφίαν. Mox sub litt. D Schanzius cum Hirschigio edere debuerat ἢ ἐμὴ καὶ σὴ (pro ἢ σὴ) ὁμολογία.

Pag. 493 D. Φέρε δὴ, ἄλλην σοι εἰκόνα λέγω ἐκ τοῦ αὐτοῦ γυμνασίου τῇ νῦν. Requiro τῇ νυνδὴ, i. e. ἄλλην τῇ ἄρτι λελεγμένη.

DE LEGIBUS pag. 629 C. εἰ δὲ περὶ τῶν αὐτῶν λέγομεν ἀνδρῶν ἢ μὴ, βουλόμεθα σαφῶς εἰδέναι. λέγε οὖν ἡμῖν, ἄρα εἶδη δύο πολέμου, καθάπερ ἡμεῖς, ἡγεῖ καὶ σὺ [σαφῶς], ἢ πῶς; Intellegi saltem posset λέγε οὖν σαφῶς ἡμῖν; sed etiam probabilius statuemus σαφῶς mero errore esse repetitum e praegressis.

Pag. 630 A. ποιήτην δὲ καὶ ἡμεῖς μάρτυρ' ἔχομεν Θεόγνιν [πολίτην τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγαρέων] κτῆ. Platoni abiudicanda et veteri scholiastae tribuenda videntur verba seclusa, quae affert Suidas s. v. Θεόγνις. Nam neque ulla causa satis probabilis excogitari potest, cur Plato hic de Theognidis patria moneret, neque,

si vel maxime eius patriam commemorare philosopho libuisset, in tam gravem errorem se induisset, ut arbitror.

Pag. 632 C. κατιδὼν δὲ ὁ θεὸς τοὺς νόμους ἄπασιν τούτοις φύλακας ἐπισήσει κτέ. Necessarium est ὁ τιθεὶς τοὺς νόμους.

Pag. 632 E. ἂν θεὸς ἐθέλῃ. Memorabile est Platonem contra plerorumque Atticorum usum etiam in hac formula constanter usurpare pleniorē verbi formam, dum ceteri fere scribere solent εἰ θεὸς θέλοι (θέλει), ἂν θεὸς θέλῃ, θεοῦ θέλοντος.

Pag. 639 D. Ἔχε δὴ τῶν πολλῶν κοινωνιῶν [ξυμπότας] καὶ ξυμπόσια θεῖμεν ἂν μίαν τινὰ [συνουσίαν] εἶναι; Tolle manifesta emblemata, quorum posterius petitum videtur ex pag. 640 C: Ἔστιν δέ γε ἡ τοιαύτη συνουσία, εἴπερ ἔσται μετὰ μέθης, οὐκ ἀθόρυβος.

Pag. 660 B. ἐγὼ μὲν γὰρ καθ' ὅσον αἰσθάνομαι, πλὴν παρ' ἡμῖν ἢ παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἃ σὺ νῦν λέγεις, οὐκ οἶδα πραττόμενα. Saepenumero confundi vocolas ἢ et καὶ a librariis norunt artis palaeographicae periti. Hic autem requiri παρ' ἡμῖν καὶ παρὰ Λακ. cum per se perspicuum est tum confirmatur Atheniensis responso sub litt. D, ubi legitur: ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ξυνδοκεῖ καὶ σοί, Φέρε, Φῆς παρ' ὑμῖν καὶ τοῖσδε μᾶλλον ἢ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσι γίνεσθαι τὰ τοιαῦτα;

Pag. 669 B. ἐπειδὴ γὰρ ὑμνεῖται περὶ αὐτὴν διαφερόντως [ἢ τὰς ἄλλας εἰκόνας], εὐλαβείας δὴ δεῖται πλείους πασῶν εἰκόνων. Verba seclusa melius aberunt. Cf. pag. 685 D.

Pag. 670 A. τοὺς ἤδη τριακοντούτας καὶ τῶν πεντήκοντα πέραν γεγονότας. Non melius hoc dictum est, quam si Latine usurpatur *trans* pro *ultra*. Corrige πέρα.

Pag. 671 D. καὶ εἰσίδντι τῷ μὴ καλῶ θαρρεῖν τὸν κάλλιπον διαμαχομενον φόβον εἰσπέμπειν οἶους τ' εἶναι μετὰ δίκης. Immo vero διαμαχοῦμενον. Praeterea malim <ἀντ>εἰσπέμπειν, etsi hoc incertius.

Pag. 672 C. τὸ δὲ τοσόνδε οἶδα, ὅτι πᾶν ζῶον, ὅσον αὐτῷ προσήκει νοῦν ἔχειν τελεωθέντι [τοῦτον καὶ] τοσοῦτον οὐδὲν ἔχον ποτὲ φύεται. Deleatur varia lectio sequentis vocabuli.

Pag. 676 A. Ὅθενπερ καὶ τὴν τῶν πόλεων ἐπίδοσιν εἰς ἀρετὴν

[μεταβαινουσῶν] ἄμα καὶ κακίαν ἐκάστοτε θεπτέον. Participium quod expunxi debetur sciolo, qui non intellexerat verba εἰς ἀρετήν pendere e substantivo ἐπίδοσιν. Similiter in ipsis sequentibus caecutienti Graeculo deberi suspicor male sanam scripturam hanc: Μῶν οὖν οὐ μυρίαί μὲν ἐπὶ μυρίας ἡμῖν γεγονάσι πόλεις ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τοῦ πλήθους λόγον οὐκ ἐλάττους ἐφθαρμέναι, πεπολιτευμένοι δ' αὖ πάσας πολιτείας πολλάκις ἐκασαχοῦ. Mihi quidem non dubitandum videtur, quin Plato scriptum reliquerit: κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ (scil. χρόνον) τὸ πλήθος οὐκ ἐλάττους ἐφθαρμέναι, quae verba sic correctae non egent interprete, quem librorum scriptura vereor ut umquam nanciscatur. Postquam τὸ πλήθος errore abiecit in τοῦ πλήθους, λόγον de suo inseruisse videtur corrector, fortasse intelligens τοῦ πλήθους τοῦ χρόνου, ut est in praegressis δοκεῖς ἂν ποτε κατανοῆσαι χρόνου πλήθος ὅσον γέγονεν;

Pag. 681 D. Τὰ γοῦν μετὰ ταῦτα ἀναγκαῖον αἰρεῖσθαι τοὺς συνελθόντας τούτους κοινοὺς (κοινῇ;) τινὰς ἐαυτῶν, οἳ δὴ τὰ πάντων ἰδόντες νόμιμα τὰ σφίσιν ἀρέσκοντα αὐτῶν μάλιστα εἰς τὸ κοινὸν τοῖς ἡγεμόσι καὶ ἀγαγοῦσι τοὺς δήμους [οἷον βασιλεῦσι] φανερὰ δείξαντες ἐλέσθαι τε δόντες, αὐτοὶ μὲν νομοθέται κληθῇσονται, κτέ. Seclusa recte deleuit Hugius, sed insuper corrigendum καὶ ἀγοῦσι τοὺς δήμους.

Pag. 694 D. αἱ δὲ ὥς εὐδαίμονας αὐτοὺς ἐκ [τῶν] παίδων εὐθὺς καὶ μακαρίους ἤδη γεγονότας. Exulato articulus.

Pag. 702 A. ταῦτα γὰρ πάντα εἴρηται τοῦ κατιδεῖν [ἐνεκα], πῶς ποτ' ἂν πόλις ἄριστα οἰκοίη, καὶ ἰδίᾳ πῶς ἂν τις βέλτιστα τὸν αὐτοῦ βίον διαγάγοι. Lege διάγοι.

Pag. 700 B. διηρημένη γὰρ δὴ τότε ἦν ἡμῖν ἡ μουσικὴ κατ' εἶδη τε ἐαυτῆς ἅττα καὶ σχήματα, καὶ τι ἦν εἶδος ᾧδης εὐχαὶ πρὸς θεοὺς, ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο· καὶ τούτῳ δὴ τούναντίον ἦν ᾧδης ἕτερον εἶδος, θρήνους δὲ τις ἂν αὐτοὺς μάλιστα ἐκάλεσεν· καὶ παῖνες (1. παιᾶνες) ἕτερον, καὶ ἄλλο [Διονύσου γένεσις] οἶμαι διθύραμβος λεγόμενος. Neque Platonis erat Graecos docere quid esset διθύραμβος, neque, si foret, id carminis genus sic

explicasset, ubi non iocatur, ut fecit in Cratylo. Qui haec verba adscripsit meminerat etymologiae, qua διθύραμβος derivabatur scilicet ἀπὸ τοῦ δις θύραζε βαίνειν.

Pag. 707 C. ἐγὼ τε καὶ ὅδε [Μέγίλλος]. Dele nomen.

Pag. 709 E. ὁ λαβὼν ἕξεις [ῶς] ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτὸς τὴν πόλιν ἱκανῶς διοικῆσαι. Seclusa vocula melius carebit oratio.

Pag. 727 C. οὐδὲ γε ὁπόταν αὖ τάναντία τοὺς ἐπαινουμένους πόνους καὶ φόβους καὶ ἀλγηδόνας μὴ διαπονῇ καρτερῶν ἀλλ' ὑπέικη, τότε οὐ τιμᾷ [ὑπείκων]. Duo alia emblemata tolle e vicinis verbis hisce: τὰ γὰρ ἐν Αἴδου [πράγματα] — ὡς οὐκ οἶδεν οὐδ' εἰ τάναντία πέφυκε μέγιστα εἶναι πάντων ἀγαθῶν ἡμῖν τὰ περὶ [τοὺς θεοὺς] τοὺς ἐκεῖ.

Pag. 729 D. καὶ μὴν τὸ γε φίλων καὶ ἐταίρων πρὸς τὰς ἐν βίῳ ὁμιλίας εὐμενεῖς ἂν τις κτῶτο. Schanzius a Stobaeo accipere debuerat εὐμενέες.

Pag. 732 C. ἐλπίζειν δ' αἰεὶ τοῖς γε ἀγαθοῖσι τὸν θεὸν [ἃ δωρεῖται] πόνων μὲν ἐπιπιπτόντων ἀντὶ μειζόνων ἐλάττους ποιήσκειν τῶν τ' αὖ νῦν παρόντων ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολὰς κτέ. Quae verba seclusi misere impediunt loci structuram.

Pag. 732 E. ἐξ ὧν ἀνάγκη τε θνητὸν πᾶν ζῶον ἀτεχνῶς οἶον ἐξηρτῆσθαι [τε καὶ ἐκκρεμάμενον εἶναι] σπουδαῖς ταῖς μεγίστοις. Uncinis sepsi manifestum interpretamentum verbi praecedentis,

Pag. 734 A. ὑπερβαλλούσας δ' ἐν μὲν τῷ σώφρονι βίῳ τὰς ἡδονὰς τῶν ἀχθηδόνων, ἐν δὲ τῷ ἀκολάσῳ καὶ λύπας τῶν ἡδονῶν μεγέθει καὶ πλήθει καὶ πυκνότηCI. Praestiterit, ut arbitror, πυκνότηTI.

P. 735 E. ὅσοι διὰ τὴν τῆς τροφῆς ἀπορίαν τοῖς ἡγεμόσιν ἐπὶ τὰ τῶν ἐχόντων μὴ ἔχοντες ἐτοίμους αὐτοὺς ἐνδείκνυνται [παρεσκευακότες] ἔπεσθαι, τούτοις ὡς νοσήματι πόλεως ἐμπεφυκὸτι δι' εὐφημίας [ἀπαλλαγὴν] ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος εὐμενῶς ὅτι μάλισα ἐξεπέμψατο. Recte iam Wagnerus delevit ἀπαλλαγὴν, sed non magis ferendum quod expunxi participium, siquidem ἔπεσθαι pendet ex ἐτοίμους, nec παρεσκευακότες poni potuit pro παρεσκευασμένοι.

Pag. 736 C. τοὺς γὰρ κακοὺς — διακωλύσωμεν ἀφικνεῖσθαι, τοὺς δ' ἀγαθοὺς προσΑΓώμεθα. Aut διακωλύσωμεν scribendum aut προσΑΓΑΓώμεθα.

Pag. 739 D. εἰ μὲν δὴ τοιαύτη πόλις, εἴτε που θεοὶ ἢ παῖδες θεῶν αὐτὴν οἰκοῦσι [πλείους ἐνδς], οὕτω διαζῶντες εὐφραινόμενοι κατοικοῦσι. Verba seclusa, quae huc non faciunt, errore invecta videntur ex p. 740 C τοὺς δ' ἄλλους παῖδας, οἷς ἂν πλείους ἐνδς γίγνωνται κτέ.

Pag. 741 A. ἐκόντας μὲν οὐ δεῖ πολίτας παρεμβάλλειν νόθῃ παιδείᾳ πεπαιδευμένους. Sermo est de peregrinis non admittendis in civitatem, quare expectaveram potius ὁθνεῖα. An Platonem per contemptum eam institutionem *spuriam* appellasse putas?

Pag. 741 D. ἀλλὰ κολάζωσι τὸν ἀπειθοῦντα ἅμα νόμῳ καὶ τῷ θεῷ. Ambigo corrigamne ἅμα <τῷ> νόμῳ καὶ τῷ θεῷ, an ἅμα νόμῳ καὶ τῷ θεῷ. Illud tamen praetulerim.

Pag. 752 A. Ex antiquioribus editionibus revoca πλανώμενος <γὰρ> ἂν ἅπαντι — ἄμορφος φαίνοιτο. Sed fortasse est operarum hic error.

Pag. 756 B. χειροτονεῖτω δὲ τὸ ἵππικόν αὐτοὺς ἐναντίον [ὁράντων] τῶν πεζῶν. Dele manifestum glossema.

Pag. 756 C. πρῶτον μὲν ἐκ τῶν μεγίστων τιμημάτων ἅπαντας φέρειν ἐξ ἀνάγκης, ἢ ζημιοῦσθαι [τὸν μὴ πειθόμενον] τῇ δοξάσῃ ζημίᾳ. Vocula ἢ noto usu posita est pro εἰ δὲ μή, itaque suapte natura aspernatur quod expunxi interpretamentum.

Pag. 756 D. ἀναγκαῖόν γε μὴν τοῦτοις παρωνυμίοις ποτε προσχρήσασθαι πόλιν ἅπασαν. Melius intellegam: τοῦτου τοῖς παρωνυμίοις, i. e. τοῦ κατὰ φύσιν ἴσου.

Pag. 758 A. οὕτω δὲ χρησέον ἀναγκαιῶς μὲν τοῖν ἰσοτήτοιν ἀμφοῖν, ὥς δ' ὅτι [μάλισα] ἐπ' ὀλιγίσοις τῇ ἐτέρᾳ, τῇ τῆς τύχης δεομένῃ. Suspectum habeo μάλισα. Quod ad ὥς ὅτι pro simplici ὥς vel ὅτι positum attinet, frequenter id legitur apud nostrum, velut mox pag. 759 C.

Pag. 758 E. σύμπασα δὲ ἡ χωρὰ [κατὰ] δώδεκα μέρη διανενέμηται. Non genuina videtur praepositio. Ex multis locis cf.

p. 737 E. 760 B. Tim. p. 35 B. p. 53 D. Paimen. p. 144 D. Criti. p. 113 E. Xen. Cyr. VII 5, 13.

Pag. 760 B. δώδεκα μὲν ἡμῖν ἡ χώρα πᾶσα εἰς δύναμιν ἴσα μόρια νενέμῃται, Φυλὴ δὲ μία τῶ μορίῳ ἐκάστῳ ἐπικληρωθεῖσα κατ' ἐνιαυτὸν παρεχέτω πέντε οἶον ἀγρονόμους τε καὶ Φρουράρχους, τούτοις δ' ἔσω καταλέξασθαι τῆς αὐτῶν φυλῆς ἐκάστῳ δώδεκα [τῶν πέντε] ἐκ τῶν νεῶν. Verba τῶν πέντε aut transponenda ante δώδεκα aut, quod malim, delenda sunt.

Pag. 761 C. ὕλην παρατιθέντας αὖλην [καὶ ξηρὰν] ἄφθονον. Quamdiu discrimen inter utrumque adiectivum ignoro, posterius pro prioris habeo glossemate. Cf. Hesychius αὔοι· ξηροί· αὔον· ξηρόν. In vicinia dubitare non debuerat Schanzius delere cum apographo Vaticano et Nabero vocem θερμά, adscriptam ab interprete ad γεροντικά λουτρά.

Pog. 762 E. τῆς καθ' ἡμέραν διαίτης τῆς ταπεινῆς καὶ ἀπόρου. Naberus Obs. Crit. in Pl. II, p. 78 requirit εὐτελοῦς vel simile quid. Conieci καὶ <ταλ>αἰπώρου.

Pag. 766 C. αἱ προσήκοντες καὶ ἐπιδημοῦντες πρὸς πατρός καὶ μητρός μέχρι ἀνεψιῶν παίδων. Usitatio iuris Attici formula est μέχρι ἀνεψιαδῶν.

Pag. 767 E. ὅτι χρὴ — παθεῖν αὐτὸν ἢ ἀποτίνειν. Solet in hac formula, ut par est, utrumque verbum poni in Aoristo, quare malim ἀποτεῖσαι.

Pag. 784 D. ὁ δ' ἀναγραφεὶς ἄτιμος ἔσω, μὴ ἐλὼν ἐν δικαστηρίῳ τοὺς ἐγγράψαντας. Dubium non est quin Plato scripserit τοὺς ἀναγράφαντας, ut recte praecedat: πρὸς τὸ δημόσιον ἀποφηνάντων, ἀναγράφαντες τε καὶ δμόσαντες.

CAPUT IV.

AD APPIANUM.

APPIANUS. ed. Lud. Mendelsohn. Lipsiae. Teubn. 1879.

PROOEM. cap. 9, pag. 9, 13: καὶ ὅρος ἐστὶν αὐτοῖς ὁ ὠκεανὸς ἀρχομένου τε καὶ δυομένου τοῦ θεοῦ. Emendaverim ἀνερχομένου.

IBERIC. 44, pag. 96, 25. οἱ δὲ — ἔλεγον ἀπηγορεύσθαι Κελτίβηρσιν ὑπὸ Γράκχου μὴ κτίζειν πόλεις, οὐ <μὴ> τειχίζειν τὰς ὑπαρχούσας. Inserui μὴ.

IBERIC. 94, p. 140, 13. καὶ ἅμ' ἐφ' τὴν Λουτίαν Φρουρᾷ περιλαβὼν ἤτει τοὺς ἐξάρχους τῶν νέων. Requiro ἐξήτει.

IBER. 96, p. 141, 20. δέρματα ἔψοντες ἐλιχμῶντο, ἐπιλιπόντων δ' αὐτοὺς καὶ τῶν δερμάτων κτέ. Coria si lingebant, qui potuerunt umquam deficere? Sententia postulat ἐμασῶντο.

HANNIBAL. 40, p. 178, 3. τῶν δὲ στρατηγῶν Ἀππίος μὲν Καπύη παρέμενε καὶ κεῖνος ἡγούμενος ἐλεῖν Καπύην, Φούλουιος δὲ κτέ. Editor adnotat „κακεῖνος sanum?” Procul dubio depravatum est. Sententia suadet: μέγα κέρδος ἡγούμενος κτέ.

LIBYC. 3, p. 197, 10. στρατηγὸν ἐπὶ τῇ δυνάμει καταλιπόντες Ἀτίλιον Ῥῆγλον, ἕς ἄλλας τε πόλεις διακοσίας προσέλαβεν,

— καὶ τὴν χώραν ἐπιὼν ἐπόρθει. Non ignoro historicos multa fabulatos esse de Regulo, sed *ducentae* tamen urbes movent suspicionem litteram Σ, qua is numerus significatur, originem debere dittographiae ultimae litterae praegressi vocabuli πόλεις. Sed hac quidem de re penes eos qui inquirunt in Romanorum historiam esto iudicium.

LIBYC. 12, p. 204, 7. Scribitur de Masinissa *τρίτος δέ ποτ' ἐν σπηλαίῳ κρυπτόμενος ἔλαθε*, τῶν πολέμιων περὶ τὸ σπήλαιον στρατοπεδεύοντων. οὐδ' ἔστιν ὅτε ἐξάθμευεν ἐν στρατοπέδῳ, ἀλλὰ καὶ μάλιν' ἐστρατήγει λαμβάνειν ὅποι ποτ' εἴη. ὅθεν οὐκ εἶχον αὐτῷ συνεχῶς προεπιχειρεῖν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἡμύνοντο ἐπιόντα. Adverbium *συνεχῶς*, quod hic ineptum est, neque cum Schweighaeusero in *συχνῶς*, neque cum Mendelsohnio in *εὐχερῶς* mutandum videtur, sed transponendum post *ἐστρατήγει*, ut sit: ἀλλὰ καὶ μάλιν' ἐστρατήγει *συνεχῶς* λαμβάνειν, ὅπου ποτ' εἴη. Initio eorum quae adscripsi non intellego quid sibi velit *τρίτος*. Dubito num sermonis ratio admittat *τριταῖος*, ut per tres dies in spelunca degisse dictus sit Masinissa. An intellegendum *τρίτος αὐτός*?

LIBYC. 40, p. 226, 10. Ubi describitur acies Hannibalis, pugnam commissuri ad Zamam, leguntur haec: *τρίτοι δ' ὅσοι ἐξ Ἰταλίας εἶποντο αὐτῷ*. οἷς δὴ καὶ μάλιστα, ὥς πλέον δεδίοσιν, ἐθάρρει. Haud vidi magis! Manifesto corrigendum ὥς *πλέονα* εἰδόσιν, *utpote peritioribus*.

LIBYC. 52, p. 237, 5. Carthaginensium legati ad Romanos de deditione: *ἐπεὶ δὲ ἀμείνονες μὲν ὑμεῖς τῶν ὑμετέρων συμφερόντων κριταί, ἡμεῖς δ' ὑμῖν ἐς τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν δύο ταῦτα μάλιστα φέρομεν ἐκ πάντων*, τὸ τῆς Καρχηδονίων ποτὲ ἀξίωμα ἀρχῆς, καὶ τὴν ὑμετέραν αὐτῶν ἐς πάντα μετριοπάθειαν. Recte editori de vitio suspectum est *φέρομεν*. Non latere puto *φαίνομεν*, quod cum illo confundi solet a librariis, sed *προφέρομεν*, *afferimus*, *proferimus* huius loci esse crediderim.

LIBYC. 58, p. 242, 4. ἐγὼ δ' οὐκ ἐρῶ μὲν οὐδὲν ὑπὲρ Καρχηδονίων (οὐ γὰρ ἄξιον). Corrige *ἄξιοι*. Mox vs. 11, ubi legitur

τούς τε αὖ μετ' ἐκείνους περιοικοῦντας ἡμῖν Αἰκανούς καὶ Οὐολόσκους κτῆ. 'non probo Nauckii coniecturam παρενοχλοῦντας, sed lenius rescribo ἐπιορκοῦντας.

Recensentur enim populi fidem datam Romanis identidem violantes. Ad dativum cf. Demosth. pag. 1203 extr.

LIBYC. 67, p. 252, 6 malim ἐς μέγα δυνάμεως καὶ εὐανδρίας <αὐθις> ἦλθεν Carthago.

LIBYC. 68, p. 253, 4. ἐν μέσῳ δ' ἄμφοῖν γενόμενος τὰς χεῖρας διέσκησαν. Ambigo lateatne διέτειναν an διεπέτασαν.

LIBYC. 80, p. 267, 10. οἱ δὲ καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐπερρήγνυντο. Immo περιερρήγνυντο. Ibidem 20 ἀγανακτεῖν μὲν [ἔτι] ἐπαύσαντο. Dele sequentis syllabae dittographiam. Mox vs. 23 malim λέγοντες πολλὰ καὶ οἰκτρά pro οἰκτρά καὶ πολλά.

LIBYC. 316, p. 303, 10. τοῖς δ' ἐξιοῦσιν οὐδ' ἐπανελθεῖν δίδωμι, πλὴν εἴ τις ἀγορὰν φέροι, καὶ ταύτην στρατιωτικὴν τε καὶ ψιλὴν. Verius videtur λιτήν.

LIBYC. 126, p. 313, 15. καὶ χιλίους ἐπιλέκτους ὅπισθεν τοῦ Διογένους ἐνεδρεύσας, ἑτέροις ἐκ μετώπου τρισχιλίοις, ἀρυσίνδην καὶ τοῖσδε ἐπιλεγομένοις, ἐπέβαινεν κτῆ. Immo vero ἐπιλελεγομένοις.

MACEDON. 9, p. 331, 15. συνθέμενος δὲ χωρίον οἱ τὸν Φίλιππον ἐπελθεῖν ἔδει. Requiritur aut ἐλθεῖν aut παρελθεῖν. Ibid. p. 334 extr. de Philippo ἤχθετο καὶ ἡγανάκτει, ἀπέκρυπτεν ἄμφω. Ultima vox vix potest significare ἀμφοτέρα ταῦτα τὰ πάθη, nam ἄχθεσθαι et ἀγανακτεῖν sunt synonyma. Verum esse puto ὁμως.

ILLYRIC. 12, p. 356. οὐ φροντισάντων δ' ἐκείνων (Dalmatis Caesar) τέλος ἐπεμψε στρατοῦ πολλοῦ, οὓς ἅπαντας ἐκτειναν οἱ Ἰλλυριοί. Suspicio στρατοῦ πολλοῦ <τε ἱππέας>, οὓς κτῆ.

ILLYR. 26, p. 367, 26. καὶ τοῖς λοιποῖς ἐκέλευεν ἐκείνον τοῦ θέρους κριθὴν ἀντὶ σίτου τραφῆναι δίδοσθαι. Nonne τροφήν δίδοσθαι? Syllaba AI facile nasci potuit e sequenti ΔI.

SYRIAC. 6, p. 375, 21. καὶ Βυζαντίοις ἐχαρίζετο πολλὰ ὡς ἐπίκαιρον ἐπὶ τοῦ στόματος πόλιν ἔχουσιν. An librariorum errore excidit τοῦ Πόντου, quod saltem additur *Mithridat.* init. p. 441, 11. Φεύγοντας ἐπὶ τοῦ Πόντου τὸ στόμα?

SYRIAC. 29, p. 399, 18. ἰδίᾳ δὲ — ἔφερε — χρημάτων τε πολλῶν ὑποσχέσεις καὶ τοῦ παιδὸς ἀφέσεις. Immo ἀφέσεως.

SYRIAC. 36, p. 406, 19. ὁ δ' Ἀντίοχος ἐς πολὺ διώκων παρ' οὗς ἐκ τῆς Ῥωμαϊκῆς Φάλαγγος ἐτέτακτο. Hoc sensu constanter usurpatur κατὰ, quare suspicor καθ' οὗς κτέ.

SYRIAC. 38, p. 410, 9. ἀποδοῦναι δ' ἡμῖν αἰχμάλωτα καὶ αὐτόμολα πάντα, καὶ Εὐμένει ὅσα λοιπὰ τῆς πρὸς Ἀτταλον τὸν Εὐμένους πατέρα συνθήκης ἔχει. Parum probabiter Nauckius: ὅσα παρὰ τὰς — συνθήκας. Suspisor: ὅσ' ἀλογῶν τῆς — συνθήκης ἔχει. i. e. quot habet sprete pactione cum Attalo.

SYRIAC. 46, p. 417, 10. Conieci: ἡ δὲ σύγκλητος ἦσθι Φανέντος ἐν ὀλίγοις (pro ὀλίγῳ) τοῦ Ἀντιόχου γεννηκοῦ [καὶ del.] ταχέως ἀποθανόντος. Noto usu ἐν ὀλίγοις, ut Latine in paucis, significat *admodum*.

MITHRIDAT. 17, p. 456, 19. ὅτι — ἦσαν ἐς ἀλλήλους Ῥωμαῖοί τε καὶ Μιθριδάτης. Requiro ἐπ'.

MITHR. 66 p. 505, 26. ὁ δὲ Μιθριδάτης ἐν τῇδε τῇ συνόδῳ παιδίων τετραετὲς ἐγγυήσας τῷ Ἀριοβαρζάνῃ, καὶ ἐπὶ τῇδε προφάσει λαβὼν ἔχειν Καπποδοκίας ὅσα τε εἶχε καὶ ἕτερα ἐπ' ἐκείνοις, εἰς τὰ πάντα κτέ. Merito Mendelsohnio non satisfecit sua coniectura λαχὼν pro λαβὼν. Suspiscabar καὶ ἔτι τήνδε πρόσφασιν λαβὼν κτέ., sed prorsus nihil mutandum. Nam apud sequiores λαμβάνειν interdum iunctum cum infinitivo significat διαπράττεσθαι, *assequi*, velut apud Cassium Dionem 42, 29, 3 extr. et 44, 4, 2.

MITHR. 87, pag. 527. Narratur Mithridates cum peditibus omnibus et parte equitum in colle consedissee, misso Tigrane cum reliquo equitatu ut adoreretur frumentantes Romanos. Hi profligato Tigrane prope Mithridatem castra ponunt, sed quum

mox denuo Tigranes e longinquo conspiceretur, Lucullus, ne inter soceri et generi copias inclusus opprimeretur, equitatus sui robur quam longissime praemisit, ut Tigranis exercitum, priusquam acies instrui posset, invaderet, αὐτὸς δὲ τὸν Μιθριδάτην προκαλούμενος εἰς μάχην . . . καὶ περιταφρεύων οὐκ ἡρέθιζεν, ἕως χειμῶν ἐπιπεσὼν διέλυσε τὸ ἔργον ἅπαντιν. CANDIDUS vertens *fossa circumsepsit nec ante ab incepto destitit, quam fames cett. non ἡρέθιζεν, sed ἡρέμιζεν legisse videtur.*

App. B. C. I, 4. pag. 568, 15 de Caesare: *σασιώτην τε μέγιστον* (Pompeium) — οὗτος δὴ μάλιστα πολέμου κράτει σαφῶς καθελὼν — δικτάτωρ — ἡρέθη. Verum videtur: <ἀντι>σασιώτην κτέ.

B. C. I, 20, pag. 584, 6. de Scipionis nece: εἰσι δ' οἱ βασιζομένους Φασὶ θεράποντας εἶπεῖν ὅτι αὐτὸν ξένοι δι' ὀπισθοδόμου νυκτὸς ἐπεισαχθέντες ἀποπνίξαιεν, καὶ οἱ πυθόμενοι ὀκνήσαιεν ἐξενεγκεῖν (i. e. rem vulgare) διὰ τὸν δῆμον ὀργιζόμενον ἔτι καὶ τῷ θανάτῳ συνηδόμενον. Necessarium arbitror: καὶ <αὐτ>οὶ πυθόμενοι κτέ. Scil. servi.

B. C. I, 32, pag. 597, 4. καὶ Σαυφῆιος μὲν ἐμπρῆσαι τὸν νεῶν, ὑπὸ δίψης ἀπολλύμενος, ἡξίου, Γλαυκίας δὲ καὶ Ἀπουλῆιος ἐλπίσαντες αὐτοῖς ἐπικουρήσειν Μάριον παρέδωκαν ἑαυτούς. Deletis virgulis, corrigatur καὶ Σαυφῆιος μὲν ἐμπρῆσαι τὸν νεῶν ὑπὸ δίψης ἀπολλυμένων ἡξίου, κτέ. Cuius correctionis causa in aprico est, ut arbitror.

B. C. I, 113, pag. 678, 16. μέχρι τοῦ ἐξῆς ἔτους αὐτοὶ μὲν αὖτις ἐπῆσαν σὺν πλέονι [μᾶλλον] καταφρονήσει. Delendum μάλλον. Cf. tamen Dionis Cass. epitom. libr. 71, 25 § 3. In eadem pagina (vs. 5) depravata videtur vox ὑποκρεμάσαντος.

B. C. I, 116, pag. 681, 15 κινδυνεῦσαι περὶ ἐλευθερίας μάλλον ἢ θέας ἐπιδείξεως. Iniuria Mendelssohnii delendum suspicatur alterutrum, sive θέας sive ἐπιδείξεως. Nihil mutandum esse evincit locus II 118, pag. 802, 19 οὔτε γὰρ μονομάχοι, ὥπλισμένοι ἔωθεν ὥς ἐπὶ δὴ τινα θέας ἐπιδείξιν, ἐκ τοῦ θεάτρου διέθρον κτέ.

B. C. I, 117, p. 683, 2. οὐ γὰρ τις αὐτοῖς συνέπραττε πόλις, ἀλλὰ θεράποντες [ἦσαν] καὶ αὐτόμολοι καὶ σύγκλυδες. Dele manifestum emblemata. Simile vitium Nauckius correxit pag. 709, 24.

B. C. I, 121, pag. 686, 19 suppl. ἐτι τῶν <ἐπὶ> Σύλλα καὶ Μαρίου κακῶν ἀναφέροντες. Cf. II 41 init. ἐκ μνήμης τῶν ἐπὶ Σύλλα καὶ Μαρίου κακῶν πεφρικότα. Idem vitium recurrit II 36, pag. 722, 1, ubi sustulit editor.

B. C. II, 14, pag. 700, 14. δοκεῖ δὲ ὁ Κλώδιος ἀμείψασθαι πρότερος τὸν Καίσαρα καὶ συλλαβεῖν ἐς τὴν τῆς Γαλατίας ἀρχήν. Sermo non est de *referenda*, sed de *concilianda* gratia, itaque pro ἀμείψασθαι requiro ἀρέσασθαι, nisi forte praestat ἐπαλεῖψαι, scil. contra Ciceronem; nam praecedunt verba: οὕτω καὶ λύπης ἐκράτουν ὑπὸ χρείας, καὶ τὸν ἐχθρὸν εὐηργέτουν ἐς ἄμυναν ἐτέρου. Saepius autem ita loquitur Appianus.

B. C. II, 19, pag. 704, 20. ὅσοι δ' ἦσαν ἀτοπώτεροι, κέρδος ἀντὶ τῶν στρατειῶν ἐτίθεντο τὰ κοινὰ τῆς πόλεως κτέ. Pro inepto ἀτοπώτεροι conieci ἀπονώτεροι, *pigriores*. Cf. Xen. Hell. III 4, 5; Plat. Rep. pag. 556 B.

B. C. II, 64; pag. 750, 1. De Gomphis, Thessaliae oppido, a Caesaris militibus direptis et vastatis postquam egit, sic pergit scriptor: λέγεται δ' ἐν τοῖς Γόμφοις γενέσθαι παθήματα γενναῖα (i. e. δεινά), καὶ νεκροὺς τῶν ἐπιφανῶν γερόντων ἐν ἰατρείῳ φανῆναι, κυλίκων αὐτοῖς παρακειμένων ἀτρώτοις, εἴκοσι μὲν ὥς ἐς μέθην κατακεκλιμένους ἐπὶ τὸ ἔδαφος, ἕνα δ' ἐπὶ θρόνου παρακαθεζόμενον οἷα ἰατρὸν, ὃς τὸ φάρμακον αὐτοῖς ἄρα παρέσχευ. Manifesto narratur militum ebriorum iocus crudelis. Unum et viginti cadavera caesorum ab ipsis civium nobilium tracta in medicam aliquam tabernam ita disposuerant, ut viginti aegros cubantes referrent, unum in solio adsidens medici partes agere videretur. Legendum igitur: κυλίκων αὐτοῖς παρακειμένων ὥς ἀρρώστοις, εἴκοσι μὲν [ὥς ἐς μέθην] κατακεκλιμένους ἐπὶ τὸ ἔδαφος κτέ. Verba inclusa aut spuria sunt, addita ab aliquo, qui loci rationem non intellegebat, aut misere depravata, v. c. ex ὥς ἐς θεραπείαν. Sed illud probabilius.

B. C. II, 70, pag. 754, 20 sqq. Appianus queritur scriptores de bellis civilibus parum curare sociorum numeros, quippe qui non nisi ἐν προσθήκῃς μέρει, si Italīs compararentur, censeri possent. τὰ συμμαχικὰ οὐκ ἀκριβοῦσιν οὐδὲ ἀναγράφουσιν ὡς ἀλλότρια καὶ ὀλίγην ἐν αὐτοῖς ἐς προσθήκην χώραν ἔχοντα. Acute editor coniecit ἐν αὐτοῖς ῥόπην ἔχοντα, sed parum veri simile est vocabula ἐς προσθήκην χώραν esse glossema vocis ῥοπὴν. An fuit: καὶ ὀλίγην ἐν αὐτοῖς, ὡς προσθήκην, ῥοπὴν ἔχοντα? Cf. Dio C. 47, 39, 3.

B. C. II, 84, pag. 768, 19. ὁ δὲ ἦν μὲν ἐπὶ τρισκαίδεκα ἔτη μάλισα γεγονώς κτέ. Corrigatur: ὁ δὲ ἦν μὲν ἔτη τρισκαίδεκα [ἔτη dele] μάλισα γεγονώς.

B. C. II, 86, pag. 770, 7. in versiculo inscripto Pompeii monumento, quem sine varietate repetit Dio 69, 11 § 1 (qui auctor est eum versum Hadrianum imperatorem ἀπορρίψαι πρὸς Πομπήιον, quod prorsus incredibile est huius aequalem Appianum ignorasse, cum praesertim scripserit de Pompeii monumento restaurato ab Hadriano):

τῷ ναοῖς βρίθοντι πόση σπάνις ἔπλετο τύμβου.

miror vocem ναοῖς. Honoribus enim divinis Pompeius non vivus magis quam mortuus, quod sciam, fructus est. De summo imperatore haud ineptum foret:

τῷ λαοῖς βρίθοντι κτέ.

Nec tamen quidquam mutare ausim, quia ναοῖς tueri videtur oppositum τύμβου. Post pauca vs. 12 corrige: καὶ ἐς τὸ ἄδυτόν του (pro τοῦ) ἱεροῦ κατενεχθέντα ἐζήτησε κτέ. Obiter pag. 781, 20 expunge συντριφθεῖς; a glossatore adscriptum propter praegressum (vs. 13) συνετρίβετο.

B. C. II, 115, p. 799, 18. σὺ μὲν ὄντα με φίλον ἀπέκρυψας, Βροῦτος δ' ἀνῆνεγκέ μοι. Hoc sensu constanter Appianus usurpat verbum ἐκφέρειν, itaque hic ἐξήνεγκέ μοι correxerim. Vitii causa fuit subsequens (vs. 21) καὶ ὁ Κάσκας ἀνῆνεγκεν, i. e. ἀνεθάρρυσεν. Verbis praegressis pag. 799, 1 sq. ἐπὶ δὲ τῷ πτότῳ νυκτὸς αὐτῷ (Caesari) τὸ τῷ μα νωθρὸν ἐγένετο, quod

nihil habere videtur insoliti aut ominosi, grave vitium illatum esse suspicor. Collatis Plut. Caes. 63 et Cassio Dione XLIV, 17 sermonem fuisse credas de somno turbato, sed nihil reperio quod satis probabiliter reponam.

B. C. II, 117, pag. 801, 21 de eodem Caesare: καὶ τῆς χειρὸς τοῦ Κάσκου λαβόμενος, καὶ καταδραμὼν ἀπὸ τοῦ θρόνου. Immo καὶ ἀναδραμὼν, ut Herodotum imitatus in tali re dicere solet Appianus.

B. C. II, 121, pag. 806, 4. δεδιότες τὴν Καίσαρος δόξαν καὶ τὸ πρὸς τῶν ἐτέρων ἐσόμενον. Propter sequentia ferme malim τῶν ἐταίρων, a Caesaris amicis.

B. C. II, 125, pag. 809, 15. καὶ ἦσαν πυραὶ (ἦν πυρὰ recte editor) πανταχοῦ κατὰ τὸ ἄστυ. καὶ δι' αὐτῶν ἔθειον ἀνὰ τὴν νύκτα πᾶσαν ἐς τὰς τῶν βουλευτῶν οἰκίας οἱ τῶν ἀνδρόφόνων οἱ κεῖτοι, κτέ. Durum est δι' αὐτῶν referre ad remotiora verba: τὰς ἀρχὰς — ἐκ διασήμετος ἐν μέσῳ προκαθημένηας, absurdum referre ad vicinum πυρὰ. Non displiceret καὶ διεθέσθαι, delete pronomine, cl. III, 51, pag. 888, 25 δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐς τὰς τῶν δυνατῶν οἰκίας διεθέσθαι ἰκετεύοντες. Sed lenius corrigas καὶ δι' αὐτοῦ (τοῦ ἄσπετος sc.) ἔθειον.

B. C. II, 127, pag. 811, 16. καὶ περιεώρων ὃ, τι πρῶτον αὐτῶν ἐνδεξαμένη μάστιγα ἢ βουλὴ πρὸς τὰ λοιπὰ κατ' ὀλίγον εὐεπιχείρητος αὐτοῖς ἔσοιτο. Hoc sensu usurpari solet verbum medium. Legerim περιεώρων θ' ὃ τι κτέ. Cf. Hannib. 54.

B. C. 129 init. lege ἡλικίας τὸ (pro τι) νεώτερον.

B. C. III, 2, p. 839, 20 de Pseudo-mario: γιγνόμενος οὖν κατὰ τήνδε τὴν ὑπόκρισιν συγγενὴς τῷ Καίσαρι. Candidus vertit cum crederetur. Conicio Φαινόμενος.

B. C. III 37, p. 875, 5: ταῦτα δ' ἐργασασμένῳ μοι ἕτερος τῶν σφαγίων ἔλειπεν ἐν πλευραῖς, Βροῦτος ὁ Δέκμος, κτέ. Immo ἔλείπεται ἐν πλευραῖς.

B. C. III, 43, pag. 880, 13. Ἀντωνίῳ δ' ἀφίκτο μέσον ἐς Βρεντέσιον ἐκ πέντε τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τελευτῶν τέσσαρα· ἐπιμεμφομένοι δ' αὐτὸν οὐκ ἐπεξεληθόντα τῷ Φόνῳ Καίσαρος χωρὶς εὐφη-

μίας ἐς τὸ βῆμα παρέπεμπον ὡς περὶ τοῦδε σφίσιν ἐκλογιούμενον πρώτου. Expectaverit aliquis ἐκλογησόμενον, cll. III 48, p. 885, 5; III 84, p. 919, 3; V 13. p. 1066, 25; V 77, p. 1125, 19; et Budaeus coniecit ἐκλογήσασθαι V 68, p. 1116, 15 ubi editur ἐντυχεῖν τε βουλόμενος καὶ τὴν μέμψιν ἐκλογίσασθαι. Nec tamen quidquam novare ausim, quia Dio C. eo sensu constanter utitur verbo ἀπολογίζεσθαι.

B. C. III, 50, p. 887, 3. καὶ τὸν ἐπὶ Θρᾷκας αὐτῷ δεδομένον στρατὸν ἐς τὴν Ἰταλίαν διαγαγόντα. Requiro ἐπὶ τὴν Ἰταλίαν, et post pauca: καὶ περὶ τὴν οἰκίαν ὡς περὶ (vel ὥσπερ <περὶ>) ἄκραν ὅπλοις καὶ συνθήμασι κεχρημένον pro ὥσπερ ἄκραν; tum (vs. 13) ὡς οὐ πάτριον <ὄν> σφίσιν ἀκρίτου καταδικάζειν[, dele] οὐδ' εὐπρεπὲς τοῦ χθὲς ὑπάτου τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, οὗ γε μάλιστα συνεχεῖς ἐπαίνους ἄλλοι τε καὶ Κικέρων αὐτὸς εἴποι (pro εἶπε) πολλάκις.

B. C. III, 53, p. 880, 8. ἦγεν ἐκ τοῦ Βρεντεσίου καὶ τὸν ἄλλον στρατὸν ἐς τὴν πόλιν ἅπαντα, συντομώτερον ἐφιέμενος ὧν ἐπενόει Καῖσαρ. Legerim συντονώτερον, *vehementius*.

B. C. III 54, p. 891, 20: ἐπεὶ δὲ ὀκνεῖ (Cicero) μὲν παρόντος Ἀντωνίου κατηγορεῖν, ἀπόντος δ' ἐγκλήματά τινα εἶπεν ὡς μέγιστα ἐκ πάντων καὶ ἀναμφίλογα ὄντα. Cum haec dicebantur a Pisone, aberat Antonius, itaque corrigendum ὥκνει. Similiter vs. 3 expectaveram ᾧ ἐγράφετε (pro γράφετε) μὲν ὑμεῖς ἐμμένειν τῇ Κελτικῇ, Ἀντώνιος δ' ἐξιέναι κελεύει, quamquam ibi est quo praesentis usum tuearis.

B. C. III, 58 p. 895, 17. πῶς οὖν εἰ τὸ μελλῆσαι μόνον ἐστὶν ἀνδρὸς πολεμίου, τὸν ἐλθόντα καὶ παραστρατοπεδεύσαντα ἡμῖν ἀσήμεαντον οὐχ ἡγεῖται (Cicero) πολέμιον. Si vox ἀσήμεαντον sana est, Appianus sic suo Marte dixit pro ἀκέλευσον, *iniussu vestro*. Esse adnotationem marginalem nemini persuadebit Mendelssohnus.

B. C. III, 59 p. 896, 19 sq. ἐὰν Ἀντώνιον μὲν ἔωμεν ἐς πρόφασιν ἢ χάριν τοῦ δήμου τὴν Κελτικὴν ἔχειν, Δέκμον δὲ μετὰ τριῶν ὧν ἔχει τελεῶν ἐνθάδε καλῶμεν κτέ. Merito haesit editor. An fuit

ἐὰν Ἀντώνιον μὲν ἐῷμεν εὐπροφάσιτον χάριν τοῦ δήμου τὴν Κελτικὴν ἔχειν κτέ. Cf. mox III, 76, p. 911, 16.

B. C. III, 63, p. 899, 13. τοιάδε πολλὰ εἰπὼν ὁ Ἀντώνιος ἀντέγραφε τῷ δόγματι τῇ μὲν βουλῇ πεισθῆναι ἂν ἐς ἅπαντα ὡς πατρίδι, Κικέρωνι δὲ τῷ συγγράψαντι τὰς ἐντολάς (ut Mutinae obsidione relictā Decimo Bruto Galliam provinciam crederet) ᾧδε ἀποκρίνεσθαι. Permira comparatio, et, quod gravius est, ipso responso ad Ciceronem Antonius declarat, se datam sibi a populo provinciam non cessurum esse Bruto neque destitutum a Mutina obsidenda. Postulat igitur ratio ut suspicemur: τῇ μὲν βουλῇ πεισθῆναι ἂν ἐς ἅπαντα ὅσα μὴ ἀσύμφορα εἴη τῇ > πατρίδι, aut certe aliquid in eandem sententiam. Mendelssohnium adnotantem „mirum condiciones ab Antonio propositas transiri” non latuit offensioni esse librorum scripturam. Post pauca vs. 19 requiro ἀναπιμπλαμένη (sc. τοῦ μύστου) pro ἐμπιπλαμένη.

B. C. III 68, p. 904, 10 interpungendum: οὕτω μὲν ἀλλήλοις ἐπῆσαν διωργισμένοι τε καὶ Φιλοτιμούμενοι, σφίσι μᾶλλον ἢ τοῖς στρατηγοῖς οἰκεῖον ἡγούμενοι τόδε <τὸ Schw.> ἔργον. Transposui virgulam vulgo positam post στρατηγοῖς.

B. C. III 75, p. 910, 16: ἐπεὶ δὲ σε (Pansa moribundus haec dicit Caesari Octaviano) καὶ στρατοῦ δεσπότην εἶδον (senatus), προσεποιοῦντο εὐπρεπέσι καὶ ἀσθενέσι τιμαῖς οἷα μεράκιον. σοβαρωτέρου δὲ σου καὶ ἐγκρατεσέρου τιμῆς τότε μάλιστ' ὀφθέντος ὅτε τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τοῦ στρατοῦ δεδομένην (recte editor διδομένην coniecit) οὐκ ἐδέξω, διεταράχθησαν, καὶ συστρατηγεῖν σε ἡμῖν ἀπέφηναν, κτέ. Sine ulla causa in his haesit Mendelssohnus, coniecturis suis σωφρονεσέρου — γνώμης pervertens sententiam, quae haec est: ubi vero, tum praesertim cum oblatum tibi ab exercitu imperium non accipiebas, animadvertunt maiores te quam crediderant spiritus gerere et maiorem (fortiorem) esse honorem, i. e. honoris blandimentis a proposito abduci te non pati, conturbati sunt, cett. Scriptor usurpavit ἐγκρατεσέρου, ubi veteres dixissent κρείττονος.

B. C. III, 81 sq. p. 916, 8: Πλάγκος δὲ προσεγένετο μετὰ τοῦ οἰκείου στρατοῦ, καὶ ὁ Δέκμος ἐπέξελλε τῇ βουλῇ τὸν Ἀντώνιοι ἀλώμενον κυνηγετήσιν ναυτικῶν περ ἤδη γεγονότων, οἳ τε Πομπηϊανοὶ πυθόμενοι θαυμαστοὶ ὅσοι διεφάνησαν, ἐκβοῶντες ἄρτι τὴν πάτριον ἐλευθερίαν ἀπειληθέναι. καὶ θυσαὶ καθ' ἕνα ἦσαν, καὶ χειροτονίῃ δέκα ἀνδρῶν ἐς εὐθυαν τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀντωνίου. Aliorum coniecturis, quas recenset editor, adiutus locum conclamatum sic tentavi: κυνηγετήσιν αὐτίκα. ὦν περ, <ὥς> ἤδη γεγονότων, οἳ τε Πομπηϊανοὶ πυθόμενοι θαυμαστοὶ ὅσον ἐχάρησαν —. καὶ θυσαὶ καὶ εὐχαὶ ἦσαν, κτέ.

B. C. III, 86, p. 920, 11. ὑπέρ τε αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ σφῶν [ἐκείνων]. Dele glossema, quod iterum se insinuavit in textum IV, 124, p. 1024, 9. Pronomine σφῶν sequiores subinde utuntur pro personali αὐτῶν s. ἐκείνων.

B. C. III 98, p. 931, 23. τῷ δ' αὐτῷ χρόνῳ καὶ Μινούκιος Βάσιλος, σφαγεὺς καὶ ὁδε Καίσαρος, ὑπὸ τῶν θεραπόντων ἀνῆρέθῃ, εὐνουχίζων τινὰς αὐτῶν ἐπὶ τιμωρίᾳ. Probabilius iunges ἀνῆρέθῃ ἐπὶ τιμωρίᾳ, itaque virgula distinguatur post αὐτῶν. Ceterum fieri potest ut scriptor alio verborum ordine usus sit, sive verba εὐνουχίζων τινὰς αὐτῶν ponens post θεραπόντων, sive ἐπὶ τιμωρίᾳ ante ἀνῆρέθῃ.

B. C. IV, 4, p. 935, 2. κύνες τε γὰρ ὠρύοντο ὁμαλῶς οἷα λύκοι [σύμβολον ἀνδρός], καὶ λύκοι τὴν ἀγορὰν διέθεον [οὐκ ἐπιχωριάζον ἐν πόλει ζῶον], βοῦς τε Φωνὴν ἀφῆκεν ἀνθρώπου, καὶ βρέφος ἀρτίτοκον ἐφθέγγατο, καὶ τῶν ξοάνων τὰ μὲν ἵδρου τὰ δὲ καὶ αἷμα ἵδρου, κτέ. Bonum factum, quod lepidum magistellum aut lectorem tam cito defecit ingenium, nam, sin minus, omnia quae sequuntur portenta aeque suavibus et doctis adnotationiunculis illustrata videremus. Satis mirari non possum, quae delevi fallere potuisse cum aliorum tum praesertim Nauckii sagacitatem. Insuper requiro: τὰ μὲν ἵδρωτα κτέ.

B. C. IV 6, p. 937, 4. αὐτοὺς — ἐπῆλπιζε περιμείναντας ἐς ἔω τὰ ἀκριβέστερα μαθεῖν. Correctum oportuit τὰ ἀκριβέστερα.

B. C. IV, 10, p. 940, 7. ἡμεῖς δὲ πλῆθει μὲν οὐδὲνὶ χαλεπανοῦμεν κτέ. Immo οὐδὲν χαλεπανοῦμεν.

B. C. IV, 20, p. 949, 15. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς διαίτης ὁ Ἀντώνιος τὴν κεφαλὴν τοῦ Κικέρωνος θέσθαι πρὸ τῆς τραπέζης, μέχρι κόρον ἔσχε τῆς θέας [τοῦ κακοῦ]. In malam rem τοῦ κακοῦ!

B. C. IV, 25, p. 954, 12. εἴτα ἐπολέμει κρατερῶς, μέχρι πολλαῖς ἡμέραις ἡσσωμένος τὸν μὲν υἱὸν — ἐπὶ Μεσσήνης ἔπεμψεν. Lege ἡσσημένος.

B. C. IV, 34, p. 962, 12. τῇ δ' ὑπεραίρῃ τετρακοσίας μὲν ἀντὶ χιλίων καὶ τετρακοσίων προύγραφον ἀποτιμᾶσθαι τὰ ὄντα, τῶν δ' ἀνδρῶν πάντα τὸν ἔχοντα πλείους δέκα μυριάδων ἄσπονδο καὶ ἀπελεύθερον καὶ ἱερέα [καὶ πανταεθνῇ], μηδενὸς ἀφιεμένου, κτέ. Nihil proficitur Mendelssohnii coniectura παντοεθνῇ, quod non magis Graecum est vocabulum. Cogitavi de repouendo καὶ χειροτέχνην, sed probabilior videtur suspicio vocabula καὶ πανταεθνῇ originem debere glossemati πᾶν τὸ ἔθνος, cuius auctor significare voluerit istius tributi neminem immunem fuisse, sed totum populum triumvirorum iussu teneri. De provincialibus cogitari non potest, ita ut excludatur facillima loci correctio καὶ πάντα ἔθνη. Cf. V, 4. p. 1059, 14 sqq. Ad rem cf. Dio C. XLVII 16 § 3 sqq., qui diversa tradit.

B. C. IV, 47, p. 974, 12 πρῶτος ἢ μόνος ἀνδρῶν. Non sic Graece dici assolet, sed πρῶτος καὶ μόνος, vel μόνος καὶ πρῶτος, de qua formula vide Demonactis iocum ap. Lucianum in vita, cap. 29.

B. C. IV, 68, p. 991, 23. Archelaus rhetor Rhodiorum legatus a Cassio, veteri suo discipulo, insulae imminentem perniciem deprecans: θεοὺς δ' ὤμωσάτε, ὅτε ἡμῖν ἔναγχος διὰ Γαίῳ Καίσαρος συνετίθεσθε, καὶ σπονδὰς ἐπὶ τοῖς ὅρκοις ἐσπένδετε καὶ δεξιὰς ἐτίθεσθε, αἱ καὶ παρὰ πολεμίοις ἰσχύουσιν, οὐ παρὰ φίλοις καὶ τροφεῦσιν. Φεῖδου δὲ ἐπὶ τοῖς θεοῖς καὶ δόξης τῆς κατ' ἀνθρώπους. Non male editor οὐχ <ὅπως> παρὰ φίλοις, nam οὐχ ὅπως, quod antiquis valet οὐ μόνον οὐκ, apud sequiores subinde ponitur pro οὐ μόνον. Sed etiam possis οὐχ <ὅτι>, aut

μόνοις inserere post Φίλοις vel τροφεῦσιν. Idem bene animadvertit ἐτίθεσθε vitium suscepisse e praegresso συνετίθεσθε. Proprium ea in re vocabulum est διδόναι, quare legerim καὶ δεξιᾶς ἐδίδοτε. Sed non saniora sunt sequentia, quae nullam sanam interpretationem admittent, antequam hunc in modum suppleveris: Φείδου δὲ <πρὸς πίσεως τῆς> ἐπὶ τοῖς θεοῖς καὶ δόξης τῆς κατ' ἀνθρώπους.

B. C. IV, 71, p. 994, 21. Ῥόδιοι μὲν γὰρ ναυσὶ κούφαις διέπλεον τε τοὺς πολεμικούς ὁξέως κτέ. Immo δι<ἐξ>έπλεον, ut p. 995, 3; 1034, 15; 1129, 2; 1160, 14; alibi. Quid sit διαπλεῖν docebit v. c. p. 997, 15.

B. C. IV, 75, p. 998, 16. ἀγείροντι δ' αὐτῷ στρατὸν ἔτι καὶ χρήματα συντυχία Θράκιος τοιαῦδε γίνεται. Πολεμοκρατία γυνή τινος τῶν βασιλίσκων κτέ. Editor „in verbis συντυχία Θράκιος haesit Schweighaeuserus, vix iure”. Optimo iure, ut mihi quidem videtur. Quis enim non mallet: συντυχία τοιαῦδε γίνεται. Πολεμοκρατία γυνή τινος τῶν Θρακίων βασιλίσκων?

B. C. IV, 76, p. 999, 15. οὐδὲν ἐκλείπων σπουδῆς καὶ πόνου. Hac in re Graecum est aut ἀπολείπων, aut ἐλλείπων, quod hic restituendum.

B. C. IV, 80, p. 1002, 18. καὶ τάφος Ξανθίοις ἡ πόλις ἀμεληθεῖσα ὑπὸ Ἀρπάγου τότε ἐγένετο. Editor „Herod. I „176 ἐσσωθέντες δὲ καὶ κατεληθέντες ἐς τὸ ἄστυ κτέ. Quid scripserit Appianus dubium, fortasse ἀποκλεισθεῖσα”. Ἀποκλεισθεῖσα saltem aptum non est, nec mihi quidem dubium videtur, quin Appianus, qui Herodotum haud semel imitetur, ab historiae parente mutuatus sit verbum κατελεῖν, scripseritque: καὶ τάφος Ξανθίοις ἡ πόλις κατεληθεῖσιν ὑπὸ Ἀρπάγου τότε ἐγένετο, cuius scripturae vestigia pro librariorum fide satis fideliter servavit tradita lectio. Paullo ante vs. 14 obiter corrigas: ἄνδρας οὐδ' ἐς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα <τοὺς> πάντας et pag. 1003, 14 θεράπων δέ <τις> τὸν δεσπότην ἐμήνυσε χρυσίον κρύψαι.

B. C. IV, 89, p. 1011, 5. ἤδοντο εὐθὺς ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ πλήθους ἀλλήλων ἑκάτεροι, ἰσχυροτάτῃ σφίσι φανεῖσθαι. Scire

velim quid sit ὅψις ἰσχυρά. Correxerim ἰσχυροτάτου σφίσι Φανέντος.

B. C. IV, 103, p. 1022, 23. Rascupolis Thrax Bruto Philippis tendenti, sed aditu intercluso ab hostibus, monstrat circuitum ἄβατον μὲν ἀνθρώποις ἐς τὸ νῦν ὑπὸ τε κρημνῶν καὶ ἀνυδρίας καὶ ὕλης πυκνῆς· ἦν δ' ἐθέλωσιν ὕδωρ τε ἐπάγεσθαι καὶ ὁδοποιεῖν ἑνεήν καὶ αὐτάρκη δίοδον, οὐ γνωσθήσεσθαι μὲν διὰ τὴν συνηρέφειαν οὐδ' οἰωνοῖς, κτέ. Requiro ἑνεήν, ἀλλ' αὐτάρκη δίοδον. Αὐτάρκης sequioribus valet διαρκής, ἐπαρκής.

B. C. IV, 105, p. 1025, 4. Appianus melius scripsisset: ἐπικλινὲς δ' ἐς τὸ πεδῖον, ὡς κατωφερὲς μὲν εἶναι τοῖς ἀνωθεν ὀρμῶσιν ἐκ τῶν Φιλίππων, ἀναντες δὲ τοῖς ἐξ Ἀμφιπόλεως βιαζομένοις. Sed cavendum ne scriptorem corrigamus pro librario.

B. C. IV, 129, p. 1046, 19. ὁ δὲ Ἀντώνιος πάντα ἦν καὶ πᾶσιν ἐνέπιπτε, τοῖς τε Φεύγουσι καὶ τοῖς ἔτι συνεσῶσι καὶ τοῖς ἄλλοις στρατοπέδοις αὐτῶν, ὀρμῇ τε ὑπερφάνῳ πάντα ἐβιάζετο ὁμοῦ. Ex iis quae adscripsi satis superque apparet Appianum non sic scripsisse. Longe enim diverso sensu usurpatur πάντα εἶναι. Conieci πανταχοῦ ἦν vel lenius πάντῃ ἦν, ubique erat. Candidus: omni in loco aderat.

B. C. IV, 134, p. 1051. ὄρνεα τε πολλὰ ὑπὲρ τὸ στρατόπεδον αὐτοῦ καθήμενα κλαγγὴν οὐδεμίαν ἤφει. Pro οὐδεμίαν Mendelssohnus, qui confert Dion. 47, 40, 7 et Plut. Brut. 39, coniecit ἀηδῇ, mihi magis placeret δύσφημον. Pro absurdo καθήμενα editor non male suspicatur πετόμενα. Sed vide num sufficiat multo lenior mutatio καθειμένα, vel καθειμένα, e coelo demissae. Dubito tamen.

B. C. IV, 136, p. 1054, 7. Πορκία δ' ἡ Βρούτου μὲν γυνὴ Κάτωνος δὲ ἀδελφὴ [τοῦ νεωτέρου], ἐπέειτε ἀμφοῖν ὥδε ἀποθανόντων ἐπύθετο. Quasi vero h. l. quisquam cogitare potuisset de Catone censorio! Tum animadvertas Appianum, ineptum Herodoti imitatore, ne ab Ionicis quidem vocabulorum formis abstinuisse.

B. C. V, 4, p. 1059, 12. Octavianus ad legationes Pergamenas οὕς γὰρ ἐτελεῖτε φόρους Ἀττάλῳ, μεθήκαμεν ὑμῖν, μέχρη, δημοκόπων ἀνδρῶν [καὶ del.] παρ' ἡμῖν γενομένων, ἐδέησε φόρων. Vocula καὶ h. l. omni vi caret et delenda, sed haud displiceat: μέχρη, — γενομένων, καὶ ἡμῖν ἐδέησε φόρων, *etiam nobis, ut olim Attalo*. Graviorem labem passa videntur verba sequentia: ἐπεὶ δ' ἐδέησεν, οὐ πρὸς τὰ τιμήματα ὑμῖν ἐπεθήκαμεν, ὥς ἂν ἡμεῖς ἀκίνδυνον φόρον ἐκλέγοιμεν, ἀλλὰ μέρη φέρειν τῶν ἐκάστοτε καρπῶν ἐπετάξαμεν, ἵνα καὶ τῶν ἐναντίων κοινωνῶμεν ὑμῖν. Sensu enim cassa sunt ultima verba, sub quibus latere mihi videtur haec sententia: ἵνα κατὰ τῶν ἐναντίων <αὐτῶν> κοινωνοῖμεν ὑμῖν, *ut contra adversarios eorum (scil. fructuum) essemus vobis participes*.

B. C. V, 15, p. 1069, 5. ἀθυμοτέρων δ' ἐς τὰ ἐσόμενα ὄντων, εἰ μὴ τὰ πρότερα ἐπινίκια λάβοιεν. Schweighaeuserus coniecit ἀθυμοτέρων δὲ ἐς τὰ λοιπὰ ἐσομένων τῶν στρατιωτῶν, Mendelssohnus ἀθ. δὲ τῶν στρατιωτῶν ἐσομένων, uterque recte ad sententiam, sed violentissime. Sufficere puto: ἀθυμ. δ' ἐς τὰ ἐσόμενα <ἂν> ὄντων <τῶν στρατιωτῶν>. Nam ἐς τὰ ἐσόμενα = ἐς τὰ μέλλοντα recte habere videtur.

B. C. V, 58, p. 1107, 16. ἤδη δ' αὐτῷ καὶ τὰ μηχανήματα ἐγεγένητο. Cf. v. c. cap. 80, p. 1127, 15. τριήρεις δ' ἐτέρας ἐν Ῥαουέννῃ προσέτασσε γίγνεσθαι. Operae pretium est observare apud Appianum aliosque senioris aevi scriptores *etiam, ubi sermo est de rebus arte factis*, de quibus veteres constanter usurpant verbum passivum ποιεῖσθαι, saepe verbi ποιεῖν passivum esse γίγνεσθαι.

B. C. V 80, p. 1128, 8. ἐδίδασκεν ὅτι τὰς σπονδὰς ὁ Πομπήιος λησεύων τὴν θάλασσαν ἀναλύσειε. Requiro ΔΙΑλύσειε, ut in ea re scribere solet Appianus cum ceteris omnibus.

B. C. V, 87, p. 1134, 2. Supplendum τῷ πυρὶ <τὰ> τῆς ὁδοῦ (i. e. τὴν ὁδὸν) τεκμαιρόμενοι, aut etiam probabilius: τῷ πυρὶ <περὶ> τῆς ὁδοῦ τεκμαιρόμενοι, ut est apud Thucydidem περὶ τῶν μελλόντων τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι. Obiter V, 91

init. in verbis ὁ δὲ καὶ τῆς προτεραιίας [ἡμέρας] πολλὰ τῷ πολέμῳ βλαβεῖς dele glossema.

B. C. V, 112, p. 1155, 4. καὶ τινες ἐκ τῶν ὁρῶν ἐς πύσιν τῶν γεγονότων καταθέοντες ἡῤον αὐτὸν τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ἐσαλμένον, καὶ ἐς ἀκάτιον ἐξ ἀκατίου μεταφέροντες, ἵνα διαλάβοι, μετεκόμισαν ἐς Μεσσάλαν οὐ μακρὰν ὄντα. Ex his et sequentibus liquet absurde scribi ἐσαλμένον, i. e. *paratum* (si quid significabit, nam ne dicitur quidem ἐσαλμένος τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν). Octavianus aegrotabat simul et despondebat, scripsitque Appianus τό τε σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν συνεσαλμένον, cuius usus apud veteres et sequiores nubem exemplorum lexica tibi suppeditabunt.

V, 118, p. 1159, 16. καὶ τῷδε μάλιτα κάμνων ὁ Πομπήιος ἔκρινε μάχῃ μείζονι κριθῆναι περὶ ἀπάντων. Scribendi usus postulare videtur διακριθῆναι, *discernere*.

Finem faciam in sanando loco, manifesto vitioso, quem quo pacto sine veri suspicione legere potuerint editores ceterique critici haud assequor. De Sexto Pompeio Appianus haec refert

V, 70, p. 1118, 10. Πομπήιον δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες δμαλῶς ἔπειθον ἐς τὴν εἰρήνην, Μηνόδαρος δ' ἀπὸ Σαρδοῦς ἐπέξελλεν ἢ πολεμεῖν ἐγκρατῶς ἢ βραδύνειν ἔτι, ὥς τοῦ λιμοῦ σφῶν προπολεμοῦντος, καὶ τῶν συμβάσεων, εἰ καὶ δοκοίη, κρείσσωνων ἐσομένων. Quid est εἰ καὶ δοκοίη? Plane nihil, nec quidquam adiuvamur Mendelssohni coniectura εἰ δὴ δοκοίη. Potestne vero quidquam esse evidentius quam Appiano reddendum esse εἰ καραδοκοίη, quod verbum antiquis sublectum illi est in deliciis?

Fragm. XIX, p. 1188, 22. οὗτοι μὲν οὖν (Arabes) εἰσὶ θρησκευτικοί, μαντικοί, γεωργοί, Φαρμάκων ἐπισήμονες, οὓς εἰκὸς ἐν Αἰγύπτῳ γῆν εὐρόντας ἀγαθὴν οἶα γεωργοὺς καὶ ἔθνος ὁμοίως θεοσεβές τε καὶ μαντικὸν καὶ Φαρμάκων οὐκ ἄπειρον οὐδ' ἄτρων ἐμμεῖναι χαίροντας ὥς παρ' ὁμοίοις. Verba οἶα γεωργοὺς expunxit editor, sed multo peius me habet γεωργοί, praesertim isto loco positum in praegressis. Nisi forte sub eo latet θεουργοί vel τερατουργοί, certe transponendum: οὗτοι μὲν οὖν εἰσὶ

γεωργοὶ θρησκευτικοί, μαντικοί, κτῆ. Sed si correxeris θεουργοὶ aut τερατουργοί, servari poterunt verba damnata a Mendelssohno. Quod haud scio an sit probabilius.

Ecce symbolae quaedam meae ad scriptorem, qui repetitis Mendelssohnii curis dignissimus est. Compluria quidem menda doctissimus editor acute et feliciter correxit, sed nimis saepe locos misere habitos sicco quod aiunt pede transgressus, in locis qui aut parum aut nihil offensionis habent levibus inutilibusque indulsit coniecturis, nimiumque haud raro Nauckii, viri ingeniosissimi, subitaneis, quas hic eius iudicio permiserat, tribuit suspicionibus, ex quibus permultas ipse Nauckius editionem curans sine dubio silentio pressisset. Insuper vellem vir egregius saepius quam fecit evidentes eruditorum emendationes intulisset in textum scatentem hodieque omni vitiorum genere. Prudenter contra cavendum est, ne Appiano meliorem tribuamus Graecitatem, quam aut propter aetatem qua vixit aut propter doctrinam (longe, ut hoc utar, veteris sermonis peritia eum superat Cassius Dio) probabiliter tribui homini potest. Quam rem in crisi eius exercenda haud satis, ni fallor, ubique consideravit editor. Ceterum aliquanto est difficilius huiusmodi scriptorem edere quam reprehendere editorem, et Mendelssohnus eum se praestitit, a quo cum in Appiano tum in aliis scriptoribus Graecis atque Latinis optimas sperare liceat emendationes. Verum haec quidem hactenus. Nunc transeamus ad Cassium Dionem.

CAPUT V.

AD CASSIUM DIONEM.

(ed. Lud. Dindorfius a 1863).

In excerptis ex iis quae praecedunt libro XXXVI legitur I p. 2, 4: ὅτι περὶ Τυρσηνῶν Φησὶν ὁ Δίων "ταῦτα γὰρ καὶ προσ-
ῆκεν ἐνταῦθα τοῦ λόγου περὶ αὐτῶν (sc. Τυρσηνῶν) γεγράφθαι
ἕτερα (duae vel tres litterae evanidae) ἄλλο τι καὶ αὖθις αὖ
ἕτερον, ὅτ' ποτ' ἂν ἡ διέξοδος τῆς συγγραφῆς τὸ ἀεὶ παρὸν εὐ-
τρεπίζουσα προσύχῃ, κατὰ καιρὸν εἰρήσεται. Omnia plana erunt,
ubi scripseris γεγράφθαι, ἕτερα <δὲ> ἄλλοθι κτέ. et sic scrip-
tum esse suspicor in codice palimpsesto, quem primus excussit
Maius.

Pag. 8, 13, 1a. βεραβδωμένος pro ἐρραβδωμένος non est ser-
monis Cassiani.

Pag. 10, 7, 3 de Tullo Hostilio et Metto Fufetio: περὶ δὲ τῆς
ἡγεμονίας διημέχθησαν· ἀσασίασσι γὰρ ἐπὶ τοῖς ἴσοις ἀσφα-
λῶς συμβιοῦν σφᾶς ἐώρων. τὸν ἐκ τῆς ἐμφύτου τοῖς ἀνθρώ-
ποις πρὸς τε τὸ ὅμοιον Φιλονεικίας καὶ πρὸς τὸ ἄρχειν ἐτέρων ἐπιθυ-
μίας. Clamat sententia verum esse: ἀσασιάσσις — σφίσιν
ἐώρων ἀδύνατον ἐκ τῆς κτέ.

Pag. 15, 14 de Lucretia: ποιήσαντες δὲ τοῦτο τὰς μὲν ἄλλας
ἐν ΛΟΓΩΙ τινὶ εὖρον, Λουκρητίαν δὲ — ἐριουργοῦσαν κατέλαβον.
Livius: in convivio luxuriae. Suspisor ἐν ΠΟΤΩΙ.

Pag. 18, 10. καὶ διὰ τοῦτ' ἀφ' ὧν ἐποίησέ τις, ἀλλ' οὐκ ἀφ'

ἂν φησὶ ποιήσῃν, κρίνεταιΙ. Immo κρίνεταιΕ. Contrario errore pag. 61, 20 editur ἂν κρατήσῃτε pro κρατήσῃτε.

Pag. 22, 13. Sententia postulat: δικτάτωρ δὲ ὁ αἰσυμνήτης, πραιτὼρ δὲ ὁ στρατηγός, κήνσωρ δὲ ὁ τιμητής. Absurdus verborum ordo debetur eclogario.

Pag. 30, 2. Supple διετρίβησαν <ἂν>, εἰ μὴ τοιόνδε τι ἐγένετο.

Pag. 36, 5. Καίσων Φάβιος οὗ ἡ ἱεουργία ἰκνεῖτο. Graecum est <ἐς> ὃν — ἰκνεῖτο. Paullo ante ἐν παντὶ [κακοῦ] ὄντες. Dele κακοῦ. Saepius Dio hac formula utitur, sed nusquam alibi apparet emblema.

Pag. 37, 26, 2. De Manlio Capitolino: εὐπατρίδης τε ἂν οἰκέτου ΕΡΓΟΝ ἐγένετο, καὶ πολεμικός νομισθεὶς ἐν ἀνδραπόδου τρόπῳ συνελήφθη. Manifesto corrigendum ΧΕΙΡΩΝ et πολέμιος. Paulo ante, § 1, requiro aut ταῦτα aut πάντα <ταῦτα> γίνεσθαι.

Pag. 43, 6. De Decio ridicule scribitur κατὰ τὸ καρτερίκῳ τῶν ἐσελαύνει τῶν πολεμίων pro καρτερώ τῶν.

Pag. 43, 9. Lacunam sic suppleverim: ὥς τε καὶ τὰ <πικρό>τατα τῶν ἔργων μαλλίανὰ ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσαι.

Pag. 55, 3. De Tarentinis μετὰ δὲ δὴ τοῦτο νομίσαντες ΓΑΡ μὴ ΔΙΑΡΚΕΙΝΗ πάντως γὰρ λανθάνειν, ὅτι μὴδ' ἐγκλημα ἐλάμβανον, ἐπὶ πλεῖον ἐξύβρισαν καὶ ἄκοντας αὐτοῖς τοὺς Ῥωμαίους ἐξεπολέμωσαν. Conieci: νομίσαντες ΤΑΥΤΑ (scil. τὰ πραττόμενα ὑπ' αὐτῶν, quod est in praegressis) μὴ ΔΙΑΡΚΕΙΝ (πάντως — ἐλάμβανον), ἐπὶ πλεῖον ἐξύβρισαν κτέ.

Pag. 73, 18. Sic interpungendum fuerat: ὅτι ἡττηθέντων Καρχηδονίαν κατὰ τὴν ναυμαχίαν ὑπὸ Ῥωμαίων ὀλίγου καὶ τὸν Ἀννίβαν ἀπέκτειναν (πᾶσαν γὰρ — ἀνωθεῖν, καὶ — ἐκόλαζον), εἰ μὴ φοβηθεὶς κτέ.

Pag. 80, 6. καὶ ἐς πᾶν ὁτιοῦν Ἐπακοῦσαι σφῶν ἐτοίμη ἐγένετο. Lege Ἐπακοῦσαι.

Pag. 82, 52. De Romanis: ὅσῳ γὰρ ἐπὶ πλεῖον εὐτύχησαν ἐπὶ μάλλον ἐσωφρόνησαν, τὸ μὲν θράσος, οὗ τὸ ἀνδρεῖον μετέχει, πρὸς τοὺς ἀντιπάλους ἐνδεικνύμενοι, τὸ δ' ἐπεικὲς οὗ κ... ἐν εὐτυχίᾳ

κατ' ἀλλήλους παρεχόμενοι· τὴν τε γὰρ ἰσχὺν πρὸς μετριότητος ἐξουσίαν καὶ τὸ κόσμιον πρὸς ἀνδρείας ἀληθοῦς κτήσιν ἐλάμβανον, κτέ. Vix aliud scriptum fuit quam: τὸ δ' ἐπεικές, οὗ κ<οσμιοτήτος>, ἐν εὐτυχίᾳ κτέ., nisi forte κόσμος eodem sensu scriptor eiusve epitomator dixisse censendus est.

Pag. 85, 8 extr. De Hannibale eodem cum militibus suis victu utenti eorundemque periculorum particeps: οὕτω γὰρ καὶ ἐκείνους ἀπροφασίστως καὶ προθύμως, ἅτε μὴτε τοῖς λόγοις αὐτοῦ προσέχοντάς, σύμπαντά οἱ συμπράξιν ἐπίστευε. Immo ἅτε μὴ κένοῖς λόγοις αὐτοῦ προσέχοντάς, i. e. ἀνευ ἔργων.

Pag. 86, 55, 2. ἀλλ' ἡμῖν οἳ τε εἰδότες αὐτὰ καὶ πεπειραμένοι αὐτῶν ἐξαρκεῖν ὑμῖν πρὸς ἀσφάλειαν τὴν τε ἐπιείκειαν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν νομίζετε. κτέ. Vellem nunc inspicere codicem palimpsestum, utrum hoc re vera legatur an id, quod procul dubio verum est, ἀλλὰ μὲν.

Pag. 91, 9. Suppleverim: ὅτι ὁ Φάβιος δι' ἀσφαλείας μᾶλλον ἢ διὰ κινδύνων προσηύδα το<ῖς πράγμασιν οὐδὲ> συμβαλεῖν ἀνδράσι χειροτέχναις τοῦ πολέμου οὓσιν ἐτόλμα. Mox § 10 in verbis τοῖς μὲν γὰρ ἀκεραίοις πράγμασι καὶ τὰ δεινότερα βεβαίως πολλάκις τοὺς ἀνθρώπους ὑφίστασθαι, τοὺς δὲ προκεκηνηκότες καὶ τὰ βραχύτατα κακοῦν ἔλεγεν manifesto requiritur: ἐν μὲν γὰρ ἀκεραίοις τοῖς πράγμασι κτέ.

Pag. 95, 23 extr. ἀλλ' ὅπως μὴ καὶ αὐτοῖς τι δεινὸν πάθοι ἢ ὅπως ἀποτολήμης τι κατορθώσῃ . . . Suppleverim et correxerim κατορθώσει <ἐσκόπει>, cl. p. 103, 55 extr.

Pag. 97, 32. Marcellus τὴν ὑπόψιν ἣν ἐς αὐτοὺς (captivos Nolanos, remissos ab Hannibale eo consilio, ne ipsi favere viderentur) εἶχον (l. εἶχεν) ἀποκρυψάμενος, οὕτω σφῶς μετεχειρίσατο ὥς τε τὰ τε αὐτοῦ ἀνελέσθαι. Lege ἀνελέσθαι, i. e. ἀντὶ τῶν τοῦ Ἀννίβα.

Pag. 129, 84 init. ἀντιστασιᾶς. Graecum est ἀντιστασιωτῶν. Ibidem § 2 ἔκλαυσε γὰρ [ἔκλαυσεν] ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας. Inaudita est in hoc sermonis genere rhetorica verbi repetitio.

Pag. 140, 101. Supple: πλὴν καθ' ὅσον Τραλλιανοὶ <αὐτοὶ

μὲν> οὐδένα ἀπέκτειναν, Θεόφιλον δὲ τινα — ἐμισθώσαντο, κτέ.

Lib. 37, 20, 2. Suppleverim: ὥς τε καὶ δεῦρο <ἀεὶ> αὐτοὺς τοῖς ὑπ' ἐκείνου νομισθεῖσι χρῆσθαι. Hac enim formula noster ad antiquorum exemplum uti solet. Vide v. c. 39, 49, 2; 40, 14, 3; 50, 17, 5.

Lib. 37, 25, 4. ἄλλος χρεῶν ἀποκοπᾶς, ἄλλος κληρουχίας καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ καὶ ἐν ΤΩΙ ὑπηκόῳ γενέσθαι ἐσηγεῖτο. Legendum TH1.

Lib. 37, 17 § 2. Suppleverim: οὐδ' ἄγαλμα οὐδὲν <οὐδ'> ἐν αὐτοῖς ποτε τοῖς Ἱεροσολύμοις ἔσχον.

Lib. 37, 29, 1. Ὁ δὲ δὴ Κατιλίνας ὥδ' ἐτι (πῇ?) καὶ διὰ τὰδε ἀπώλετο. ἔδοξε τῇ βούλῃ, τὴν τε ὑπατείαν ΚΑΙ τότε αἰτήσαντος καὶ πᾶν ὅτιδ' ἐποτε ἐνεδέχετο ὅπως ἀποδειχθῇ μηχανωμένου κτέ. Locus non est priori καί. Legerim ἐκείνου.

Lib. 37, 43 extr. καίτοι μηδεμίαν αὐτῷ νύκτα ἀπολιπεῖναι ἐκ τῆς πόλεως ἐξόν. Huiusmodi barbarismus alienus est a sermone Dionis, qui fortasse scripsit ἀπολιπεῖν imitatus Thuc. V, 4. Cf. III, 10, licet Cobetus Thucydidi eam structuram ab iudicet. Mallem tamen ἀποκοιτᾶν vel ἀπειναι.

Lib. 37, 45, 2. εἰπὼν ἄλλως μὲν μὴ πιστεύειν τῷ λεγομένῳ, μὴ μέντοι καὶ συνοικῆσιν ἔτ' αὐτῇ δύνασθαι, διότι καὶ ὑπαπτεύθη ἀρχὴν μεμοιχεῦσθαι. Absesse malim prius καί, am-bigo vero simulne dealeam δύνασθαι, an corrigam συνοικεῖν.

Lib. 37, 47, 2. καὶ Μάλλιος μὲν Λεντῖνος ἐπὶ Οὐεντίαν πόλιν στρατεύσας κτέ. Probabiliter Οὐ<αλ>εντίαν reposuit ED. BLANC *Révue Archéologique* Apr. 1876, p. 268 sqq.

Lib. 38, 2, 1. Restituatur nota formula μὴ<δὲ> διαῖραι τὸ σόμα, ne hiscere quidem.

Lib. 38, 3, 1. De Catone οὐ μὴν καὶ βώμην τινὰ οὔτε ἐκ φύσεως οὔτε ἐκ παιδείας ἔχων. Quod iudicium mireris propter ea quae dicuntur 42, 57, 2 et 43, 11. Vide ne depravatum sit ΡΩΜΗΝ. Ibid. § 3 pro Ὑπειπὼν legatur Ἐπειπὼν.

Lib. 38, 23, 1. Supple: καὶ τὸ μὴτ' οἴκοι διατρίβειν <μῆτε> μετὰ τῶν φίλων εἶναι.

Lib. 38, 30 extr. τὴν τε νῆσον (Cyprum Clodius) ἐδημοσί-
 εῦσε καὶ πρὸς τὴν διοίκησιν αὐτῆς τὸν Κλάωνα — ἀπέστειλεν. Apud
 veteres δημοσιεύειν est verbum intransitivum, sed transitiva δη-
 μεύειν et δημοσιοῦν. Saepe recte Dio usus est verbo δημοσιοῦν,
 velut 41, 41, 4 et ibidem 43, 2; non raro tamen pro eo usur-
 pat δημοσιεύειν. Cf. v. c. 39, 10 extr. et 15 § 3, 40, 64, 1.
 al. Postquam diu dubitavi utrum scriptoris an librariorum er-
 rores essent, advertit me locus 46, 8 § 1 τὰ τε συγγράμματα ἃ
 κατὰ τῶν φίλων συγγράφεις, ἐφ' οἷς οὕτω σεαυτῷ ἀδικοῦντι σύν-
 οῖσθα ὥστε μηδὲ δημοσιεῖν αὐτὰ τολμᾶν, ubi corruptela non
 ita facilis erat.

Lib. 38, 32, 2. καὶ ἐδέοντο μὴ σφας περιδεῖν ἀπολλυμέ-
 νους. Immo ἀπολλυμένους.

Lib. 38, 35, 2. καὶ ἐθύλουν ὅτι πόλεμον — ἀναίροῖτο.
 Mutato accentu, legatur potius ἀναίρειτο.

Lib. 38, 50, 2. De Romanorum duce Caesare pugna cum
 Germanis τὰ τε δοράτια — ἀπετέθειντο. καὶ τοῖς ξίφεσιν οὐκ ἐδύ-
 ναντο οὔτε συσάδην μάχεσθαι οὔτε τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, ἥπερ καὶ
 μόνον ἄλωτοί, οἳ ἀπὸ γυμναστῶν αὐταῖς μαχόμενοι, ἦσαν, ἐφικνεῖ-
 σθαι, τὰς τε ἀσπίδας ἀπέρριψαν καὶ προσπίπτοντες σφισιν,
 οἱ μὲν ἐξ ἐπιδρομῆς, οἱ δὲ καὶ ἐγγύθεν, ἀνήλυντο τρόπον τινὰ καὶ
 ἐκοπτον αὐτούς. De eadem re Caesar B. G. I 52. „Reiectis pi-
 lis comminus gladiis pugnatum est. At Germani celeriter ex
 consuetudine sua phalange facta impetus gladiatorum exceperunt.
 Reperti sunt complures nostri milites qui in phalangas insili-
 rent et scuta manibus revellerent et desuper vulnerarent.” Vide
 quam male scriptorem Romanum Dio intellexerit, et compara
 quae scribit 47, 44, 2.

Lib. 39, 15, 4. Commode suppleas: ὅσῳ γὰρ τοι μᾶλλον
 οὐκ ἐδόκει σφίσι ἐξεῖναι τοῦτο, <τόσῳ λιπαρέστερον> τὸ πλῆθος
 ἔσχευεν.

Lib. 39, 21, 1. τὰς σήλας τὰς — Ἀπὸ τοῦ Κλωδίου σταθεί-
 σας καθεῖλε. Lege ὑπὸ. Similiter corrige 40, 62, 1; 47,
 42, 2; 55, 27, 6.

Lib. 39, 25, 3. τοιαύτη γὰρ Φιλοτιμίᾳ ἐχρήτο (Pompeius) ὥσθ' ὅσα αὐτὸς τῷ Καίσαρι συνέπραξε καὶ βασκαίνειν καὶ καταλύειν, καὶ ἐκείνῳ τε ἄλλως τε μεγάλῳC Ταινιουμένῳ καὶ τὰ ἐαυτοῦ συσκιάζοντι ἄχθεσθαι, καὶ τῷ δῆμῳ ἐγκαλεῖν κτέ. Vel ex addito *μεγάλως* apparet corrigendum esse *ἐπαινουμένῳ*.

Lib. 39, 42, 2. πολλά σφας καὶ δεινὰ ἀδεῶς καὶ περιπλέων καὶ διΑπλέων — εἰργάσατο. Scripserat Dio quod hac in re sollemne est, διΕΚπλέων. Confundi solent a librariis praepositione *διά* et *ἐκ*, unde innumeri nascuntur errores. Cf. quae supra scripsi ad Appiani B. C. IV, 71, pag. 73.

Lib. 39, 43, 2: ἀλλὰ ἀναδΕΟμενα. Dindorfius edere debuerat ἀλλ' ἀναδοΤμενα.

Lib. 39, 45, 2. καὶ ἐκ μὲν τοῦ προφανοῦς οὐδ' οὕτως ἐτόλμησέ σφισι συνενεχθῆναι. Quam plurimis locis constat Dionem veterum Atticorum exemplum secutum non aliter scripsisse quam οὐδ' ὥς (sive potius ὡς), μηδ' ὥς, καὶ ὡς: Rarissime eas formulas obliterarunt nostri librarii. Corrigendi sunt loci 46, 42, 3; 56, 7, 3.

Lib. 39, 45, 4. ἔδει γὰρ μηδὲ πύρφορον ΤΩΙ ΛΟΓΩΙ αὐτῶν σαθῆναι. Latet, nisi fallor, nota formula ΤΟ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, i. e. τὸ λεγόμενον.

Lib. 40, 6, 1. ἀκούσαντες δὲ ταῦτα οἱ Ῥωμαῖοι ἐπείσθησαν, ἄλλως τε καὶ ὅτι εὐηργέτητο πολλὰ ὑπὸ τοῦ καὶ χάριν αὐτῷ ΤΑ ΤΗΕΝΑΝΤΙΑ Διδόναι ἐδόκει. Certa emendatione repone: καὶ χάριν αὐτῷ ΤΑΤΤΗΝ ἀντιΔιδόναι ἐδόκει.

Lib. 40, 9, 1. μαθὼν οὖν ὁ Καῖσαρ τὸ γιγνόμενον — οὐδέπω δ' ἐς τὴν Ἱταλίαν ἀπεληλύθει, ἀλλ' ἔτ' ἐν ὁδῷ ἦν (cf. Thuc. II 13 inst.) — ἀντέστρεψεν. Lege ἀνέστρεψεν.

Lib. 40, 11, 1. οἱ γοῦν Τρηοῦροι φοβηθέντες, ἐπειδήπερ τοὺς παρ' ἐκάστοις ὁ Καῖσαρ μεταπέμπων ἐκόλαζε, κτέ. Intellegi nequit τοὺς παρ' ἐκάστοις, nisi addideris notam numeralem α', i. e. πρώτους. Fideiussor erit ipse, unde haec sumpsit noster, Caesar B. G. V 54: *PRINCIPIBUS cuiusque civitatis ad se evocatis*.

Lib. 40, 13, 2. οἱ Ζηνοδοτοῦ οἰκήτορες. L. Ζηνοδοτεῖου.

Lib. 40, 32, 5. Supplendum: ὥςτε ἐν ᾧ τις τόξευμα ἐφυλάττετο ἢ καὶ ἐμπαγὲν <ἐξ>ηρεῖτο, πλείω τραύματα — ἐλάμβανε.

Lib. 40, 25, 1. ἐς τὰς Κάρρας ὤρμησαν, βεβαίως — τηρηθείσας. Malim βεβαίως.

Lib. 40, 30, 3. ὁ μὲν οὖν πόλεμος οὗτος [ὃ τε Ῥωμαίων καὶ ὁ τῶν Πάρθων] κτέ. Seclusa redde magistello, qui certe scribere debuerat ὁ Ῥωμαίων καὶ Πάρθων, nam quae dedit duo diversa bella significant.

Lib. 40, 31, 3. Suppleverim: καὶ ἐδημηγόρησε τοιάδε ἀφ' ὧν τοῦς τε σφετέρους καταπλήξειν καὶ ἐκείνους <θαρρυνεῖν> ἔμελλε.

Lib. 40, 35, 2. καὶ τούτου ἐν τε ὑλώδει τινὶ καὶ [ἐν] συσκήφῳ τόπῳ γενόμενος. Deleta praepositione, transpone: ἐν ὑλώδει τέ τινι.

Lib. 40, 46, 1. σφαγέων pro σφαγίων operarum error esse videtur.

Lib. 40, 59, 4. Suspicio: καὶ διὰ τοῦτο Γαίον τε Μάρκελλον <Μάρκου> ἀνεψιὸν ἢ καὶ ἀδελφόν — ὑπατεῦσαι.

Lib. 40, 60, 1. χρήματα ἤθροιζεν ὅπλα τε ἐποίει. Immo ἐποιεῖτο, *facienda curabat*.

Lib. 40, 60, 2. ἔγνω συναλλαγῆναι τῷ Κουρίωνι· τοῦ τε γὰρ τῶν ΚΟΤΡΙΩΝΩΝ γένους ἦν, καὶ τὴν γνώμην ὀξύς, εἰπεῖν τε δεινὸς κτέ. An fuit ΚΚΡΙΒΩΝΙΩΝ?

Lib. 40, 61, 3. ἀλλ' ἵνα μὴ προσδεχομένων μήτε κατὰ τοῦ Καίσαρός τι ψηφισθείη. Imo μηδέ.

Lib. 40, 65, 1. οὔτε γὰρ Οὔτος (Pompeius) πόλεμόν τινα διεχείριζε καὶ ἐκείνῳ (Caesare) χρεῖα στρατιωτῶν ἐγένετο. Aptius est Αὐτός, nam subiectum participii ἐθελήσας, quod deinde sequitur, idem regit sententiam praecedentem iis quae adscripsi, scil. ὁ Πομπήιος. Contra si οὔτος recte haberet, nomen Pompeii ante ἐθελήσας fuerat repetendum.

Lib. 41, 19 extr. ὑπὸ Μασσαλιωτῶν οὐκ ἐδέχετο. Notabile exemplum usus passivi huius verbi imperfecti, quem praeterea nusquam observavi. Comparari potest usus passivus imperfecti verbi βιάζεσθαι apud antiquos.

Lib. 41, 25, 2. διοκωχὴν. Sic constanter Dio ad veterum exemplum scribit pro διοχή, sed eadem constantia ἀνοχὴ, ubi debuerat ἀνοκωχὴ. Utitur tamen verbo ἀνοκωχεύειν 42, 3, 2, al.

Lib. 41, 28, 2. Supplendum: λέγω δὲ ταῦτα οὐ πρὸς πάντας ὑμᾶς, οὐδὲ γὰρ τοιοῦτοι <πάντες> ἐστέ, ἀλλὰ πρὸς ἐκείνους μόνους κτέ.

Lib. 41, 51, 3. καὶ τὸν Σκιπίωνα μάχαις, τῇ μὲν λοχισθεὶς, τῇ δ' ἀντενέδρευσας, ἐνέδρευσε. Neminem latet ἐνέδρευσε vitio natum esse e verbo praecedenti. Corrigendumne sit ἐκράτησε, an ἐνίκησε, ambiguum est.

Lib. 42, 3, 1. Supple Κλεοπάτρα <τῇ> ἀδελφῇ.

Lib. 42, 4, 5. ὥς γὰρ τάχιστα τῆς ἐπιβουλῆς ἤσθετο — CYN-εκαλύψατο. Lege ΕΝεκαλύψατο et eodem modo corrige 44, 19, 5.

Lib. 42, 5, 6. Ter perperam per duplex sigma exaratum est Κασσίῳ ὄρει, τοὺς Κασσίους, ἀνδρὲς Κασσίου.

Lib. 42, 30, 3. ἀλλ' ἐκεῖ που πρὸς τῶν Αἰγυπτίων, ὥσπερ που ἤκουον, ἀπολοῦμένους, διεφέροντο. Sententia postulat ἀπολομένου.

Lib. 42, 35, 3. τὸ δὲ δὴ Αἰγύπτιον ἐταράττετο. Neglexit librarius post Αἰγύπτιον notam tachygraphicam π̂, i. e. πλῆθος.

Lib. 42, 37, 1. οὐχ ὅπως [οὐκ] ἐπήκουσεν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ προσκαταφρονήσας ὥς καὶ φοβουμένου τούτῃ τε στρατιώτας συνήγαγε, κτέ. Suspecta mihi negatio, quia Dio ad veterum exemplum οὐχ ὅπως usurpat pro οὐ μόνον οὐκ. Exemplum ubique prostant. Cf. tamen supra ad App. B. C. IV, 68, p. 72.

Lib. 42, 46, 3. Φαρνάκης δὲ μεγάλα δὴ φρονῶν τὰ τε ἄλλα τὰ ἐν τῷ Πόντῳ προσΚΑΤεστήσατο. Huius loci est προσΠΑΡεστήσατο, i. e. προσκατεστρέψατο.

Lib. 42, 58, 3. De Caesare, qui nave egressus in Africa humi prociderat: οὐ διηπορήθη, ἀλλ' ἐκτείνας τὴν χεῖρα τὴν τε γῆν, ὥς καὶ ἐκὼν δὴ πεσών, περιέλαβε καὶ κατεφίλησε, καὶ ἀναβοήσας εἶπεν „ἔχω σε, Ἀφρική”. Expectabam ἐκτείνας τὴν χεῖρα.

Lib. 43, 20, 2. τοὺς τε γὰρ ἐς τὸ συνέδριόν σφων ὑπ' αὐτοῦ καταλεχθέντας ἐτώθασαν, καὶ τὰ τε ἄλλα ὅσα ποτ' ἐντί-

ζετο, καὶ ἐν τοῖς μάλιστα τὸν τε τῆς Κλεοπάτρας αὐτοῦ ἔρωτα καὶ τὴν παρὰ τῷ Νικομήδει — διατριβήν, κτέ. Sub voce depravata latere videtur ἐκακίζετο.

Lib. 43, 24, 1. πολὺ δὲ δὴ μείζω (sc. αἰτίαν ἔσχε) ὅτι ἀμαθὴς τὰ χρήματα ἐς πάντα ἐκεῖνα ἀνάλωσεν, ὡς καὶ καθ' ἑκάτερον ἐπεκβοᾶσθαι, ὅτι καὶ ἀδίκως αὐτῶν τὰ πλείω συνελέξατο, καὶ ὅτι ἐς τὰ τοιαῦτα αὐτοῖς κατεχρήσατο. Corrigitur ἐπιβοᾶσθαι.

Lib. 43, 24, 4 extr. Transpone: καὶ αἴ γε κεφαλὰὶ αὐτῶν πρὸς τὸ βασιλείον ἀνετέθησαν pro γε αἱ.

Lib. 43, 27, 3. Supple: πλείστην δ' οὖν ὅμως αἰτίαν ἐπὶ τῷ τῆς Κλεοπάτρας ἔρωτι, οὐ τῷ ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἔτι, ἐκεῖνος γὰρ ἠκούετο <μόνον>, ἀλλὰ τῷ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥώμῃ, παρὰ πάντων ἔσχευ.

Lib. 43, 37, 3. Suppleverim: ὁρῶντες οὖν ταῦτα — οὐκ εἰχον οὐθ' ὅπως <θαρσῶσιν οὐθ' ὅπως> ἀπογνώσιν, ἀλλ' ἀμφίβολοι ταῖς γνώμαις γιγνόμενοι δι' ἴσου καὶ τῷ δέει καὶ τῷ θάρσει ἐκακοπάθουν. Librarii oculis a priori ὅπως ad posterius aberraverant.

Lib. 43, 45, 4. καὶ μοι θαυμάσαι τῆς συντυχίας ἐπέρχεται.

Recte quidem dicitur θαυμάζειν τινὰ τῆς σοφίας, recte etiam θαυμάζειν τινός ὅτι τοῦτ' ἢ ἐκεῖνο ποιεῖ ἢ πάσχει, sed vix recte θαυμάζω τινός pro θαυμάζω τι. Suspisor: καὶ μοι θαυμάσαι <τὸ> τῆς συντυχίας ἐπέρχεται.

Lib. 43, 51, 4. στρατηγοὶ δ' ἀπεδείχθησαν μὲν ἐκκαίδεκα. ἀλλ' οὐ τοῦτο γράφω, καὶ γὰρ πρόσθεν ἐγεγόνεσαν, ἀλλ' ὅτι καὶ ὁ Πούπλιος ὁ Οὐεντίδιος ἐν αὐτοῖς ἤρεθ. Intellegerem ἀλλ' οὐ <δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα> τοῦτο γράφω vel τοῦτο γράφω <ὥς τι καινὸν>, καὶ κτέ., aut simile quid.

Lib. 44, 3, 1. οὐ γὰρ δὴ καὶ ἀναίτιον πάντῃ τὸ ἐπιφθονον ἐκτῆσατο. Quia ἀναίτιος de personis tantum dicitur, non de rebus, verius videtur: οὐ γὰρ δὴ καὶ ἀναίτιος ὦν πάντῃ κτέ.

Lib. 44, 12, 3. καὶ (ἐπέγραψαν sc.) τῷ τούτου βήματι, ἐστρατήγει γὰρ [καὶ βῆμα καὶ τὸ τοιοῦτον ὀνομάζεται ἐφ' οὗ τις ἰζόμενος δικάζει], ὅτι καθεύδεις, ὦ Βροῦτε, κτέ. In marginem relegatur puerilis adnotatio ad vocem βῆμα.

Lib. 44, 19, 2 extr. ἐπεὶ ὁ γε Λέπιδος ἐξεστράτευτο καὶ ἐν τῷ προαείῳ ἦν. Malim ἐξεστρατοπέδευτο, *in castris erat extra urbem*. Nam ἐξεστρατεῦσθαι dicuntur qui peregre militant.

Lib. 44, 26, 5. εὐλογον μὲν ἂν πρᾶγμα πεποιηκέναι ἐδεδόχθην. Corrigatur ἐδεδοκῆκεσαν.

Lib. 44, 27, 1. πάμπολλοι δὲ ζητοῦντες ἀμύνασθαι τινα ΠΡΟσαπώλοντο. Immo ΠΡΟαπώλοντο.

Lib. 44, 43, 3. τό τε κῦρος σύμπασιν τοῖς πραχθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος ἐκβεβαιοῦν· καὶ ἐς τὴν δμόνοιαν αὐτοὺς προετρέποντο. Ambigo reponamne verbum simplex βεβαιοῦν, an compositum ἐκβεβαιοῦσθαι. Nam ἐκβεβαιοῦν non magis dicitur quam διαβεβαιοῦν.

Lib. 44, 35, 4. καὶ αὐτοὺς ὁ Ἀντώνιος ἐπιπαράξυνε, τὸν τε νεκρὸν (Caesaris) ἐς τὴν ἀγορὰν ἀνοητότατα κομίσας κτέ. De vitio suspectum habeo ἀνοητότατα, siquidem Antonius de industria id fecit, ut vulgi iram in Caesaris interfectores excitaret. Quid lateat, difficile dictu est. Fuitne ἀοκινότατα, *intrepide admodum*? Florebant etiamtum res Bruti.

Lib. 44, 45, 4. Suppleverim: πάντας δ' ἂν καὶ <ἐφείσατο αὐτοῦ εἰ> ζῶντα εἰλήφει, vel <ἀφῆκεν αὐτὸν εἰ> κτέ.

Lib. 44, 50, 1. τοῖς — βουλευταῖς ἐγκαλεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀπέκτειναν οἱ δὲ ἐπεῖδον ἀποθνήσκοντα ἄνδρα ὑπὲρ οὗ δημοσίᾳ κατ' ἔτος εὐχεσθαι ἐψηφίσαντο. κτέ. Gravior fuit, opinor, vulgi criminatio. Nempe Dio scripserat: οἱ δὲ περὶ εἶδον ἀποθνήσκοντα κτέ.

Lib. 45, 2, 1. τρεφομένου δὲ ἐν ἀγρῷ αὐτοῦ (Octaviano) ἀετὸς ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἐξαρκάσας ἄρτον ἐμετεωρίσθη καὶ μετὰ τοῦτο καταπτόμενος ἀπέδωκεν αὐτόν. Requiro αὐτῷ, nam αὐτόν male abundat.

Lib. 45, 2, 6. ἐπελθὼν δὲ τῷ Ὀκταουίῳ εἰπεῖν operarum error videtur pro ἐπελθόν.

Lib. 45, 3, 1. κατὰ γὰρ τὴν στρατείαν αὐτοῦ τὴν ἐπὶ τοὺς Πάρθους ἐκείσε (Apolloniam Octavianus) προεπέπεμπε. Morte impeditus est Caesar, quominus eam expeditionem susceperet,

quare vide an post Πάρθους exciderit ἐσομένην vel ἀρθησομένην, aut simile participium.

Lib. 45, 10, 6. δυνατοῦ δὲ ἤδη αὐτοῦ ὄντος ὁ Λέπιδος τῆς τε ὁμοχώρου Ἰβηρίας ἄρξων ἀφίκετο κτέ. Procul dubio verum est ὁμόρου.

Lib. 45, 17, 9. τοῦ Οὐιβίου τὰ ἐσιΤΗρια τῇ νομηνία θύοντος. Ubique locorum librarii oblitterarunt unice veram vocabuli formam ἐσιΤΗΤΗρια, de qua vide quae scripsi in libello *Lapidum de dial. Att. testimonia* p. 49. Similiter corrigas 73, 14, 4.

Lib. 45, 18 § 1. Cicero ab exilio redux ita loquitur in senatu: ὦν μὲν ἔνεκα τὴν ἀποδημίαν — ἐξειλάμην, καὶ διὰ σπουδῆς τὴν ἐπάνοδον — ἐποιήσάμην, ἠκούσατε πρώην, ὦ πατέρες, ἔθ' ὑμῖν περὶ αὐτῶν τούτων ἀπελογησάμην. Non agitur de *defensione*, sed de *expositione*, quocirca Cassium more suo ἀπελογισάμην dedisse suspicor.

Lib. 45, 29, 1. Nescio an praestet: <Καὶ> ταῦτα μὲν ἔάσω· τὰς δὲ δὴ ὕβρεις κτέ.

Lib. 45, 39, 3. τοὺς γὰρ τοι ὁμοίους ἑαυτῷ μόνους καὶ ἀγαπᾷ καὶ κοινωνοὺς ἀπάντων καὶ ῥητῶν καὶ ἈΠΟρρήτων ποιῆται. Huius loci est Ἀρρήτων, *nefandorum*, non enim agitur de *secretis*.

Lib. 46, 39, 3. τοῦτο μὲν γὰρ ἀπεῖπον μηδένα ἐπὶ πλείῳ χρόνου ἐνιαυτοῦ ἄρχειν, τοῦτο δὲ [ἀπηγόρευσαν] μήτε τινὰ σίτου ἐπιμελητὴν μήτε τροφῶν ἐπιστάτην ἕνα αἰρεῖσθαι. Deleatur glossema.

Lib. 47, 2, 2. Supplendum videtur: καὶ ἡ ἐσθλὴς <αὕθις> ὡς καὶ εὐδαιμονούντων σφῶν μετεβλήθη. Referenda enim haec sunt ad ea quae narrantur 46, 51, 5.

Lib. 47, 31, 1. Requiro: προεκλιπόντες δὲ (pro τε) αὐτὰς ὑπὸ δέους παραχρήμα μὲν ἐσπείσαντο αὐτῷ κτέ.

Lib. 48, 45, 6. πρόφασιν ὅπως περὶ τε τοῦ σίτου καὶ περὶ τῶν χρημάτων ὦν διωκῆκει ἀπολογησεται. Hic quoque, ut supra 45. 18, 1, sententia postulat ἀπολογισθῆναι. Genuina scriptura servata est v. c. 49, 15, 3.

Lib. 48, 50, 2. Supplendum: ἡ μὲν γὰρ (sc. θάλασσα) ἔξω τε καὶ πρὸς ταῖς πόλεσιν ἐσιν, ἡ δ' ὀλίγη διαφυῇ ἀπ' αὐ-

τῆς διείργεται, ἄλλη <δ'> ἐν αὐτῷ τῷ μυχῷ λιμνώδης ὄραται.

Lib. 49, 9, 3. ἰσορρόπῳ καὶ αὐτοὶ συστάσει τῆς γνώμης συνέσχοντο. Thuc. VII 71 "Ὅτ' ἐκ τῆς γῆς πεζὸν ἀμφοτέρων ἰσορροπού τῆς ναυμαχίας καθεστηκυίας πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ξύστασιν τῆς γνώμης εἶχε. Eur. Hipp. 983 μένος μὲν ξύστασίς τε σῶν φρενῶν δεινή. Utroque loco hucusque iniuria fidem habui substituentibus ξύστασιν (ις). Cf. etiam Plat. Legg. VIII 833 A.

Lib. 49, 15, 4. Supplendum: ἀλλὰ ταῦτα μὲν <ἄλλοις> ἄλλως ἐβρυλεῖτο, τότε δὲ κτέ. sive malis <ὕπ' ἄλλων> ἄλλως.

Lib. 49, 36, 3. ἀνδρείστατοι δ' οὖν διὰ πάντων ὧν ἴσμεν νομίζονται (Pannonii). Praepositionem abesse malis, sed vide ne scriptor imitetur Herodotum. Cf. Schweighauseri Lexic. Herod. s. v. διὰ ad 5).

Lib. 50, 3, 4. τοιαῦτα γὰρ που ἐν αὐταῖς (sc. ἐν ταῖς διαθήκαις) Ἀνεγέγραπτο. Immo vero Ἐνεγέγραπτο.

Lib. 50, 7, 3. καὶ χρήματα τοῖς στρατιώταις ἔδωκε. Usitatum est hac in re διέδωκε.

Lib. 50, 12, 2, extr. ἐπὶ τὸ Ἀκτιον ἐπέπλει (Octavianus). ὥς δ' οὐδεὶς οἱ οὕτ' ἀντανήγετο οὕτ' ἐς λόγους ἤει, καίτοι δυοῖν αὐτοῦ θάτερον ἢ πρὸς ὁμολογίαν σφῶς ἢ πρὸς μάχην προκαλουμένου, τὴν μὲν γὰρ τῇ πίσει τὴν δὲ τῷ δέει οὐκ ἐδέχοντο, κατέλαβε τὸ χωρίον τοῦτο ἐν ᾧ νῦν ἡ Νικόπολις ἐστὶ κτέ. Intellegi tantum potest: τὴν μὲν γὰρ τῇ ἀπισίᾳ, τὴν δὲ κτέ.

Lib. 50, 12, 5. ἤδη μὲν γὰρ ἤκουσα ὅτι καὶ τριήρεις ἐκ τῆς ἔξω θαλάσσης ἐς τὸν κόλπον διὰ τοῦ τειχίσματος ὑπερήνεγκε, βύρσαις νεοδάρτοις ἀνθ' ὀλκῶν ἐλαίῳ ἐπαληλιμμέναις χρησάμενος· ἔχω δ' οὐδὲν ἔργον τῶν νεῶν τούτων ἐν τῷ κόλπῳ γενόμενον εἰπεῖν, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ πιστεῦσαι τῷ μυθολογήματι δύναμαι· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ σμικρὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, διὰ χωρίου ΟΥΤΩC ὀλίγου καὶ ἀνωμάλου τριήρεις ἐπὶ βυρσῶν διαγαγεῖν. Absurdam esse hanc scripturam nemo praesertim monitus non videt, sed aequae facilis atque certa est emendatio: διὰ χωρίου ΟΥΤΕ ὀλίγου καὶ ἀνωμάλου. Dioni et sequioribus usitatissima est verborum compositio οὔτε — καί, pro qua veteres scribunt οὔτε — τε.

Lib. 50, 12, 7. ὅτε πορθμὸς ἴσος ἐπὶ πολὺ διὰ τενοῦ τείνει, καὶ ἔσι καὶ αὐτὸς καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ πάντα καὶ ἐνορμίσασθαι καὶ ἐνναυλοχῆσασθαι. Manifesto periit adiectivum, unde suspensi fuerunt infinitivi. Fortasse supplendum, aut substituentum, πάγκαλα vel πάνυ καλά.

Lib. 50, 17, 4. καὶ προσέτι τοιαύτη μὲν φύσει τοιαύτη δὲ καὶ παιδείᾳ κέχρημαι ὥστε καὶ γινῶναι πάντα τὰ προσήκοντα καὶ εἰπεῖν ΡΑΙCΤΑ δύνασθαι. Nescio an praestet ΑΡΙCΤΑ. Ceterum Dio, ut saepe, imitatur Thucydidem, cuius inspicie locos II 60, 4 et I 138, 3 sq.

Lib. 50, 19, 2. δίκαιός ἐσι καὶ τὴν ἡτταν τὴν αὐτοῦ τοῦ Καίσαρος, ἣν ὑπὸ [αὐτοῦ] τοῦ Σέξτου ἐνίκηθη, ἀντιλογίσασθαι. Alterum αὐτοῦ omni vi caret.

Lib. 50, 35, 5. ἐπεὶ δὲ τὰ σκάφη (Antonianorum) τε τὸ πῦρ συνήρει, καὶ οἱ ἄνθρωποι οὐδὲ ἑαυτοῖς ἔτι βοηθῆσαι, μὴ ὅτι πολέμιόν τινα λυπήσῃ τι ἐδύναντο, σπουδῇ τε προσέπλεον αὐτοῖς (Caesariani), εἴ πως τὰ χρήματα περιποιήσαιντο, καὶ κατασβεννύναι τὸ πῦρ, ὃ αὐτοὶ παρεσκεύασαν, ἐπειρῶντο· καὶ τούτου συχνοὶ καὶ ἐκείνων καὶ ὑπὸ τῆς Φλογὸς καὶ ὑπὸ τῶν ἀρπαγῶν ἀπώλοντο. Ut periisse homines ὑπὸ τῆς Φλογὸς intellego, ita quo pacto simul igni et rapinis perire potuerint, haud assequor. Scribendum suspicor: καὶ τούτου συχνοὶ καὶ ἐκείνων ὑπὸ τῆς Φλογὸς καὶ τῶν ἀρπαγῶν ἀπώλοντο, nisi forte praestat: καὶ τούτου συχνοὶ ὑπὸ τῆς Φλογὸς καὶ ἐκείνων καὶ τῶν ἀρπαγῶν ἀπώλοντο.

Lib. 51, 24 § 7. καὶ ὅτε Ῥώλης πρὸς τὸν Καίσαρα ἐλθὼν Φίλος τ' ἐπὶ τούτῳ καὶ σύμμαχος αὐτοῦ ἐνομίσθη. Non agitur de opinione, sed de nomine socii atque amici, quo homo ornatus est; quapropter legerim ὠνομάσθη.

Lib. 53, 1, 3. καὶ αὕτη μὲν (festus quo celebrabatur victoria Actiaca) διὰ πέντε αἰεὶ ἐτῶν μέχρι ΠΟΤ ἐγίγνετο. Scripserim μέχρι ΤΟΤ.

Lib. 53, 30, 5. καὶ αὐτὸν (Marcellum) ὁ Αὔγουστος δημοσίᾳ τε ἔθαψεν, ἐπαίνεσαι ὥσπερ εἴθιστο, καὶ ἐς τὸ μνημεῖον ὃ ᾠκοδομεῖτο κατέθετο. Immo ᾠκοδόμητο.

Lib. 55, 2, 5. καὶ ΓΕ αἱ ἀνοχαὶ δεύτερον τὴν χάριν αὐτοῦ — γενήσεσθαι ἔμελλον. Lege ΓΑΡ.

Lib. 55, 7, 6. πρῶτος τε κολυμβήθραν θερμοῦ ὕδατος ἐν τῇ πόλει κατεσκεύασε καὶ ΠΡΩΤΟΣ σημειᾷ τινὰ γραμμάτων πρὸς τάχος ἐξεῦρε. Quod Maecenas primus (Romanorum) narratur tachygraphica sigla invenisse, nescio an librariorum potius, perperam repetentium vocem πρῶτος, errori tribuendum sit. Notas enim Tironianas incognitas fuisse Dioni parum videtur probabile.

Lib. 57, 5, 2. ἐπειδὴ τε ἐκεῖνος (Germanicus) πολλὰ εἰπὼν καὶ μὴ δυνηθεὶς αὐτοὺς (milites seditiosos) καταστῆσαι, τέλος τὸ ξίφος ὡς καὶ ἑαυτὸν καταχρησόμενος ἐσπάτατο, ἐπεβόησάν οἱ Αἰάζοντες, καὶ τὶς αὐτῶν τὸ ἑαυτοῦ ξίφος ἀνατείνας „τοῦτο” ἔφη „λαβέ. τοῦτο γὰρ ὀξύτερόν ἐστιν.” Conieci ΧΛΕΤᾶζοντες.

Lib. 57, 8, 1. τό τε τοῦ πατρὸς [καὶ] τῆς πατρίδος πρόσρημα παντελῶς διεώσατο Tiberius. Exulato absurda copula, quam addidit qui alterum genetivum ab altero suspensum esse non intellexerat.

Lib. 57, 15, 6. Narratur Vibius Rufus usus esse sella Cai Iulii Caesaris, in qua sedens necatus sit: τοῦτό τε γὰρ ὁ Ῥοῦφος ἐπιτηδεύσας (insolite pro ἐπίτηδες) ἔπραττε καὶ τῇ τοῦ Κικέρωνος γυναικὶ συνῶκει. σεμνυνόμενος ἐφ' ἑκατέρῳ ὥσπερ ἢ διὰ τὴν γυναικᾶ ῥήτωρ ἢ διὰ τὸν δίφρον Καῖσαρ ἐσόμενος. Absurda fabella! Sexaginta paene annis ante Cicero e vita excesserat.

Lib. 58, 1, καὶ μετὰ τοῦτο ἀκρίτως ἐφθάρη. Graecum est ἀκριτος, *indicta causa*.

Lib. 58, 6, 1. Supplendum: τούτων οὖν τῶν τεράτων οὐθ' ὁ Σηιανὸς οὐτ' ἄλλος τίς <τι> ἐνθύμιον ἐποίησατο. Nam inauditum est ἐνθύμιον ποιῆσθαι regens genetivum.

Lib. 58, 14, 3. οὕτως, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἐγκλημὰ τῷ ἐπεφέρετο, ἀλλ' αὐτό γε τότε ἐξήρκει οἱ πρὸς τὴν τιμωρίαν ὅτι Φίλος τοῦ Σηιανοῦ ἐγεγόνει, καθάπερ οὐ καὶ αὐτοῦ τοῦ Τιβερίου Φιλῆσαντος αὐτὸν καὶ δι' ἐκεῖνον καὶ τῶν ἄλλων οὕτω σπουδασάντων. Malim fere ἀλλ' αὐτό γε <τόδε> τότε ἐξήρκει, vel αὐτό γε <τοῦτο> τότε κτέ.

Lib. 58, 16, 1. Damnatorum maiestatis bona publicabantur et paene nihil delatoribus, quod antea moris fuerat, donabatur a Tiberio; καὶ γὰρ τὰ χρήματα δι' ἀκριβείας ΗΔΕΙΠΝΑ μᾶλλον ἐποιεῖτο. Ridicule dictum! Sub absurda lectione latet aut ΗΔΗ ΠΟΛΥ, aut, quod etiam praetulerim ΗΔΗ ΠΑΝ<ΤΟC>.

Lib. 59, 11, 3. Corrige Πάνθε<ι>ά τε.

Lib. 60, 31, 6. De Agrippina, matre Neronis, scribit Dio: καὶ γὰρ καλὴ ἦν καὶ συνεχῶς αὐτῷ (Claudio) προσεφοίτα, μόνη τε ὡς καὶ θεῶ συνεγίγνετο, καὶ τρυφερώτερον ἢ καὶ ἀδελφιδῇ προσεφέρετο. Requiro: ἢ κατ' ἀδελφιδῇN.

Lib. 61, 9, 4. Suppleatur οὐδεμίαν <ἂν> ὀργὴν ἐποιεῖτο, εἰ μὴ ἐπέσειλεν αὐτῷ συγγνώμην αἰτούμενος.

Lib. 62, 4, 3. ἐν ὀνομα κοινὸν κεκτημένους. Apud Thucydidem, in Hermocratis oratione Gelae habita (IV 64, 3), unde haec Dio sumpsit, scribitur κεκλημένους.

Lib. 62, 6, 2. χάριν τέ σοι ἔχω, ὦ Ἀνδράση. Librarii deae Britannicae nomini dederunt speciem Graecam. Genuina eius forma Ἀνδάτη servata videtur cap. 7 § 3. Post pauca corrigendum οὐδ' Ἀσσυρίων τινῶν (pro τῶν) ἐμπόρων ὡς Σεμίραμις κτέ.

Lib. 62, 27, 1. καὶ τί ἂν τις θαυμάσοι. Lege θαυμάσαι vel θαυμάσειεν.

Lib. 63, 5, 4. καθιζήθεντι. Legatur καθιζήσαντι.

Lib. 64, 10, 3. καὶ τινα ὄρνιν ἐξαίσιον, ὅποτον οὐ πώποτε ἐοράκασιν, ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ὀφθῆναι. Necessarium est plusquamperfectum.

Lib. 65, 14, 3. καὶ τῶν στρατιωτῶν — ἐπισπασαμένον αὐτὸν ἐξαίφνης κτέ. Non potuit editorem latere tam absurdum vitium pro ἐπισπασαμένονN. Operarum quoque errores videntur ἀπέδοτε pro ἀπέδοτο 66, 8, 4 et ἐπέτρεφε pro ἐπέτρεπε 69, 16, 2, quales plures hanc editionem deturpant.

Lib. 66, 3, 4. πρὸς τε τῷ Ἀλβανῷ [τῷ ὄρει]. Saepe notissimi montis nomen legitur apud Dionem, sed praeter h. l. ubique caret additamento.

Lib. 66, 12, 1. Post vocem παρέδοσαν statuenda lacuna. Quae enim sequuntur manifesto non cohaerent cum praegressis.

Lib. 66, 13, 1. ἔπεισεν ὁ Μουκιανὸς τὸν Οὐεσπασιανὸν πάντας τοὺς τοιοῦτους (philosophos) ἐκ τῆς πόλεως ἐκβαλεῖν, εἰπὼν ὀργῇ μάλλον ἢ ΦιλοΛογίᾳ τινὶ πολλὰ κατ' αὐτῶν. Malim ΦιλοΨογίᾳ.

Lib. 69, 8, 3. ἐπιτρέψαντος αὐτῷ [καὶ] τοῦ Ἀδριανοῦ κώνειον καὶ διὰ τὸ γῆρας καὶ διὰ τὴν νόσον πιεῖν. Deleatur prima copula.

Lib. 69, 22, 2. De Hadriano aegrotante et frustra mori cupiente: τὰ μὲν ἀπειλῶν αὐτῷ (Mastori) τὰ δὲ ὑπισχνούμενος ἡνάγκασεν αὐτὸν ἐπαΓΓΕΙλᾶσθαι τὴν σφαγὴν. Gravius quid a Mastore requirebat imperator. Corrige ἐπαΝΕλᾶσθαι (quae est sequior forma pro ἐπανελέσθαι) τὴν σφαγὴν, i. e. suscipere caedem. Ipse Dio meliore, epitomator sequiore forma usus esse videtur. Ἐπαναιρεῖσθαι σφαγὴν eodem iure dici potuit, quo dicitur ἐπαναιρεῖσθαι πόλεμον, similia.

Lib. 72, 5, 4. διαπρεπέστατα γὰρ τῶν πώποτε ἐφίλησαν ἀλλήλους, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε οὐδὲ ἐν ταῖς ἀρχαῖς διεχωρίσθησαν [ἐγένοντο δὲ καὶ πολυκτήμενες καὶ παμπλούσιοι], καὶ ἤρχον ὁμοῦ καὶ παρήδρευον ἀλλήλοις. Verba seclusa, quibus perabsurde divelluntur quae iungenda sunt, aut in marginem releganda aut saltem transponenda sunt post ἀλλήλους. Sed melius prorsus aberunt.

Lib 72, 14, 1. Commodus τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας διεχειρίζετο ὧν ἦν καὶ Ἰουλιανὸς ὁ ἑπαρχος, ὃν — ὠνόμαζεν, Ἰούλιος τε Ἀλέξανδρος, οὗτος μὲν ὥς καὶ λέοντα ἀπὸ τοῦ ἵππου κατακοντίζει. Oratio hiulca et corrupta. Requiritur: Ἀλέξανδρος, <ὃς> οὕτω δεινὸς ἦν ἀκοντίζειν, ὥς κτέ. aut aliquid in hanc sententiam.

Lib. 74, 9, 2. οὐθ' ὅτι μὴ πρὸς σὲ ὕψερν, ἐγκαταλιπὼν ἄπαξ, ὃν ὑπὸ τοῦ δαιμονίου ἔλαβον, μετέστην. Malim: ἐγκαταλιπὼν, ὃν ἄπαξ ὑπὸ τοῦ δαιμονίου ἔλαχον, μετέστην.

Lib. 74, 11, 1. καὶ μηχαναὶ κατὰ παντὸς τοῦ τείχους ποικιλώταται ἦσαν. Requiro ἐπὶ.

Lib. 75, 4, 5. Vulgus Romanum in circo iratum Severo μέχρι πότε τοιαῦτα πάσχομεν" ἐκραξαν" καὶ μέχρι ποῦ (i. τοῦ) πολεμούμεθα;" εἰπόντες δὲ καὶ ἄλλα τινὰ τοιοῦτότροπα τέλος ἐξε-

βόησαν ὅτι ΤΑΥΤΑ ἐσι, καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῶν ἵππων ἐτράποντο. Delitescere suspicor: ὅτι ΑΤΑΗΤΑ (ἄτλητά) ἐσι, κτέ.

Lib. 75, 7, 4. De Severo scribitur: ἐφ' οὗς δῆλος γενόμενος ὡς οὐδὲν εἶη αὐτοκράτορος ἀγαθοῦ. Litteris nonnullis repetitis emenda: ὡς οὐδὲν <ἐν>εἶη <αὐτῷ> αὐτοκράτορος ἀγαθοῦ.

Lib. 75, 16, 1. Supple: ὥς καὶ ἐς τὰς ἄλλας <τὰς> πάνυ ἐπιφανεῖς ἀπ' αὐτῶν ἀποσκόπτεσθαι.

Lib. 76, 5, 5. ἀλλ' οὗτος ἐπὶ ἐπτὰ ἔτη ἐν νήσῳ ΠΕΡΙΟΡΙΣΘΕΙΣ. Immo vero ΤΠΕΡΙΟΡΙΣΘΕΙΣ. Post pauca § 6 τό τε ποτήριον — συνέτρψε. Lege συνέτριψε, sed fortasse operarum hic quoque error est.

Lib. 76, 8, 7. τέλος δὲ νεύματί τινος ἀφανεῖ προσχὼν ἔφη. Immo προσσχὼν. Imitatur Dio notum Thucydidis locum de Pausaniae morte. In sequentibus καὶ οὕτω καὶ ὁ Μαρκελλίνου ἐάλω Φαλακροῦ παρακύψεως alludi videtur proverbio ὄνον παράκυψις, de quo vide Lucianum Asin. 45. Sed scribendum videtur <ἐκ> Φαλακροῦ παρακύψεως. Fuit enim haec causa damnationis, non crimen.

Lib. 76, 10, 5. ἄγγελλε τοῖς δεσπόταις σου ὅτι τοὺς δούλους ὑμῶν τρέφετε, ἵνα μὴ ληστεύωσι. Expectes ἄμεινον τρέφετε vel ὑμῶν <ἄμεινον> τρέφετε, sed fortasse mutatione opus non est.

Lib. 76, 14, 3. καὶ ὁ Σεουήρος, καίπερ καὶ τοὺς ταρσοὺς ὑπ' ἀσθενείας ὑποτετμηκώς, ὁμῶς ἵππευσε καὶ αὐτός. Sub voce depravata non latere videtur ὑποκεκμηκώς, sed potius ὑπὸ δηκώς. Podagra enim laborabat imperator. Vide infra 16, 1.

Lib. 77, 15, 5. Versiculus, quo Commodi umbra terruit Caracallam depravatissimus sic editur:

Βαῖνε δίκης ἄσσον, θεοῦ δίκης αἰτοῦσι Σεουήρῳ.

Emenda:

Βαῖνε δίκης ἄσσον, τὴν θεοὶ σ' αἰτοῦσι Σεουήρῳ.

Lib. 77, 16, 5. Supplendum: ὅτι νεανίσκος τις ἵππευς νόμισμα τὴν εἰκόνα αὐτοῦ <Φέρον> ἐς πορνεῖον ἐσήνεγκεν, <ἐν>ἐδείξαν. Cf. Excerpt. Planud. IV, p. 236 init.

Lib. 78, 4, 5. Serapion ἐφονεύθη, δυνηθεῖς ἄν, — μηδὲ τοῦτο παθεῖν —, εἰ μίαν ἡμέραν ἐβεβιώκει. Legerim <ἐπ>εβεβιώκει.

Lib. 78, 11, 1. ὥς τε καὶ σφόδρα εἰκότως αὐτὸν [τῷ] ὄνῳ ἐς τὸ παλάτιον ὑπὸ τοῦ δαιμονίου ἐσαχθέντι εἰκασθῆναι. Deleatur articulus. Mox § 5. πέμψας δὲ ὡς ἐκασταχόσε κτέ. Suspecta mihi est vocula ὡς. An forte putas Dionem sic scripsisse ad analogiam formulae ὡς ἕκαστοι?

Lib. 78, 22, 1. καὶ ὁ Φλάκκος τὴν τῶν τροφῶν διάδοσιν — ἐπετράπη καὶ αὐτὴν καὶ μετὰ τοῦτο τό τε διαδίδοσθαί τινα ἐν ταῖς τῶν στρατηγῶν τῶν πάνυ θείαις, πλὴν τῶν τῇ Φλώρῃ τελουμένων, δικαιονόμοι οἱ τὴν Ἰταλίαν διοικοῦντες ἐπαύσαντο ὑπὲρ τὰ κομισθέντα ὑπὸ τοῦ Μάρκου δικάζοντες. Arena sine calce! Scripserim: αὐτὴν, καὶ μετὰ τοῦτο τὸ διαδίδοσθαί τινα — τελουμένων· δικαιονόμοι τε οἱ κτέ.

Lib. 78, 40, 4. Φεύγων τε . . . σης ἢ νεκική . . . , <δραπ>ετεύσας κτέ. Si satis scirem, quot litterarum lacunae codicis essent, conicerem: Φεύγων τε <οὐ μᾶλλον ἡττηθεί>σης ἢ νεκική- <κυίας τῆς στρατιᾶς, δραπ>ετεύσας. Vid cap. 37 sq.

Lib. 79, 1, 3. καὶ κατὰ τὸν τοῦ Ἀντωνίνου τοῦ Μάρκου ζήλον ἅπαντα ἅπαξ πράξειν ἐπηγγείλατο. Conicio: ἅπαξ ἅπαντα.

Lib. 79, 6, 1. Γάννυν δὲ δὴ τὸν τὴν ἐπανάστασιν κατασκευάσαντα — τὸν τοῦς στρατιώτας ΠΡΟCαποσῆσαντα. Lege ΠΡΟCποσῆσαντα.

Lib. 79, 7, 1 suppleverim: <αὐθι>ς δὲ Οὐῆρος ἐπιπολιμήσας καὶ αὐτὸς τῇ μοναρχίᾳ κτέ.

Lib. 79, 13, 1. de Sardanapallo (Elagabalo) ἔγρημε μὲν γὰρ πολλὰς γυναικάς, καὶ ἔτι πλείοσιν ἄνευ τινὸς νομίμου προσρήσεως συνείργνυτο — ἵνα τῇ συγκοιμήσει τῇ μετὰ τῶν ἐρασῶν τὰ ἔργα αὐτῶν μιμῆται καὶ κοινωνοὺς τῆς ὕβρεως, Φύρδην ΑΝΑΦερόμενος αὐταῖς, λαμβάνη. Corrigatur CΤΜΦερόμενος.

ANONYMI EXCERPT. Vol. V pag. 226 (Dind.), 26 sq. καὶ ὅτι <τὴν ins.> ἐλευθερίαν διὰ τὸ Φαγεῖν καὶ τὸ Φορῆσαι ἐπώλησεν. Legatur ροΦῆσαι.

CAPUT VI.

AD PLUTARCHI MORALIA.

(ed. Fred. Duebner ap. Didot. a. 1856. Vol. II)

QUAEST. CONV. I 1, 3, 2. ἀφήσομεν αὐτοὺς μύθῳ φιλοσοφεῖν, οὐχ ἥττον ταῖς Μούσαις ἢ ταῖς Νύμφαις κεραυνύντας. Conieci: ἐφήσομεν αὐτοῖς εὐθύμως φιλοσοφεῖν κτέ.

I 2, 5, 1. εἰ διδάσιν αὐτῷ νουθετῆσαι ληροῦντα δικασήν. Melius dixisset διαιτητήν. Vid. Cap. 4, 1. Sed fortasse haec est ipsius scriptoris ἀκυρολογία.

I 2, 6, 6. ἀλλὰ τῷ δεομένῳ τὸ οἰκεῖον προταρμόττων κελεύω Φιλολόγῳ μὲν ὑποκατακλίνεσθαι Φιλομαθῇ, — τῷ δ' ὀργίλῳ τὸν σιωπηλόν. Aliquanto aptius fuerit: τῷ δὲ κωτίλῳ τὸν σιωπηλόν.

I 6, 3, 1. Ἐκ τούτου περὶ τῶν πολὺ πινόντων ἦν ὁ λόγος. Lege πινόντων.

I 8, 2, 2. Supplerem: Ἕτεροι δὲ τοῖς συμβάλλουσι τὰς αὐγὰς <τῆς γνώμης> μετεῖχον, nam μετέχειν nudum eo sensu usurpari non potest, nisi recte Wyttenbachius e libris suis edidisset προσεῖχον. § 3 οἱ δ' ἀπωτέρω προθέμενοι (sc. τὰ γράμματα) — μᾶλλον ἐξακριβοῦσιν. Requiro praesens προτιθέμενοι, ut opponuntur in praegressis οἱ ἐγγύς προσάγοντες τὰ γράμματα et ἐπιδιγγάνοντες.

I 9, 3, 1. Ὅρῳ γὰρ ὅτι καὶ τέφρα καὶ λίθοις, κἂν μὴ παρῇ δὲ ταῦτα, κονιορτῷ πολλάκις τραχύνουσι τὸ ὕδωρ, ὥς μᾶλλον τῶν γεωδῶν τῇ τραχύτητι καταπλύνειν δυναμένων τὸν ῥύπον, αὐτοῦ δὲ τοῦ ὕδατος διὰ λεπτότητα καὶ ἀσθένειαν οὐχ ὁμοίως τοῦτο

δρῶντος. Manifesto depravatum est λίθοις, sub quo delitescere arbitror λίτρῳ (— οἰς?), i. e. νίτρῳ, quo nihil aptius cogitari potest.

I 10, 3, 2. Γλαυκίας δὲ ὁ ῥήτωρ (ἔφη sc.) καὶ τὸ δεξιὸν κέρας Αἰαντίδαις τῆς ἐν Μαραθῶνι παρατάξεως ἀποδοθῆναι, ταῖς Αἰσχύλου εἰς τὴν μεθορίαν ἐλεγείαις πιστούμενος ἡγωνισμένου τὴν μάχην ἐκείνην ἐπιφανῶς. Interpretantur auctore Wytttenbachio μεθορίαν *exilium*, sed neque Aeschyli in Siciliam peregrinatio fuit *exilium*, neque vocabulum aliud significare potest quam *agrum confinem*. Elegias scripsisse Aeschylum auctor est quoque Suidas s. v., sed tacet earum argumenta. Unius tantum elegiae argumentum nobis innotuit ex poetae biographia: Ἀπῆρε δὲ ὡς Ἰέρωνα — κατὰ δὲ ἐνίους, ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθυνηκότας ἐλεγείῳ ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ. Satis autem veri simile est Aeschylum iuvenem ipsam clarissimam pugnam, in qua ipse cum fratre Cynegiro egregie de patria meruerat, carminibus suis celebrasse. Quod si ita est, haud scio an Plutarcho reddendum sit: ταῖς Αἰσχύλου εἰς τὴν Μαραθωνίαν (i. e. in *agrum Marathoninm*, praeclara pugna inclytum, nam audiri posse παράταξιν, ut sit pro εἰς τὴν Μαραθῶνι μάχην, dubito) ἐλεγείαις πιστούμενος, ἡγωνισμένου τὴν μάχην ἐκείνην ἐπιφανῶς. Unde quaeso melius sciri potuit, Aiantidem dextrum cornu in illa pugna obtinuisse? Nihil vero huc facit Photiana glossa Μαραθώνιον ποῖημα, de quo fortasse recte iudicavit Dindorfius in *Vita Aeschyli*, quam praemisit *Scenicarum Graecorum* editioni quintae pag. 4 B. Reiskii coniectura Μεθορίαν manifesto nihil proficitur.

II prooem. τὰ δὲ ἐπεισόδια γέγονεν ἡδονῆς ἕνεκα, χρείας μὴ συναγομένης, ὥσπερ ἀκροάματα καὶ θεάματα, καὶ γελωτοποιός τις ἐκ Καλλίου Φίλιππος. Melius intellegam: χρεία μὴ συναγόμενα, — καὶ γελωτοποιός τις <ὥς> ἐν Καλλίου Φίλιππος. Sed verum est: μὴ χρείας, συναγόμενα κτέ.

II 1, 2, 2. Ἄ γὰρ ἀγνοοῦσιν ἢ μὴ λέγοντες ἄχθονται, καθάπερ αἰτιθέντες ὁ δοῦναι μὴ δύνανται, ἢ λέγοντες ἀπὸ δόξης καὶ εἰκασίας οὐ βεβαίου διατράσσονται καὶ κινδυνεύουσιν. Recte

Bernardakis mendosum esse statuit κινδυνεύουσιν, sed infelicissime coniecit ἀμφιγνοοῦσι, quae notio ita tantum ferri posset, si legeretur διαταράσσονται ἀμφιγνοοῦντες vel ὑπὸ τοῦ ἀμφιγνοεῖν, quod ipsum otiose adderetur. Expectatur verbum quale est ἀδημονοῦσιν, sed lenius requiro remedium. Cogitavi etiam de κυμαίνουσιν, quod iam Wyttenbachium coniecisse animadverto. An forte aliquid excidit: v. c. <ληρεῖν> κινδυνεύουσιν?

II 1, 5, 2. Supple κλέπτῃ δ' <ἀν> ἀνθυπάτῳ λοιδορήμα καὶ ὄνειδος. Nam sententia: proconsuli autem furi (i. e. si Quintius proconsul fur fuisset) opprobrium et convicium fuisset.

II 2, 1, 1. Πεπαυμένων δὲ δεῖπνεῖν τῶν ἄλλων, Ξενοκλῆς — Λαμπρίαν εἰς ἀδδῆΦαγίαν (l. ἀδῆΦαγίαν) Βοιωτίον ἐπέσκωπτεν. Soloeca scriptura. Mox § 4 recte legitur ὅταν παυσώμεθα δεῖπνούντες. Displicet tamen δεῖπνούντων τῶν ἄλλων, et legere malim: πεπαυμένων δὲ <τοῦ> δεῖπνεῖν τῶν ἄλλων. Cf. IV 1, 2, 1. Mox § 5 legendum: καὶ γὰρ τοῖς ἀποσίτοις τῶν ἀρρώστων ὁπώρας τὸ προσενεχθὲν ἀναλαμβάνει <ν> τὴν ὄρεξιν, hoc enim argumento non ipse scriptor utitur, sed Xenocles, cuius sunt verba praegressa.

II 3, 2, 1. καὶ τὰ ἄλλα μὲν εὖφομα κείσθω, καθ' Ἡρόδοτον· κτέ. Collato Herod. II 171, unde apparet iungi non posse ἄλλα et εὖφομα, suspiceris post καὶ praepositionem κατὰ et pronomen μοι post εὖφομα excidisse, ut corrigendum sit: καὶ κατὰ τὰ ἄλλα μὲν εὖφομά μοι κείσθω.

II 5, 1, 3. πρῶτον γὰρ ἀεὶ πυγμὴ παρ' αὐτῷ (Homero), δεύτερον πάλῃ, καὶ τελευταῖον [ὁ] δρόμος τῶν γυμνικῶν [ἀεὶ] τέτακται. Dele voculam errore repetitam, nisi forte ex ἄθλων vel ἀγώνων depravatam esse putas, et simul obundantem articulum. Mox § 2 corrigatur εἰς τὸ ἀνωτέρω pro semibarbaro ἀνώτερον, quod vitium subinde recurrit apud nostrum.

7 II 6, 2, 2 mutato accentu lege συννέφειν pro συννεφεῖν.

II 10, 1, 8. τὰς δὲ Ὀμηρικὰς ἐκείνας δαίτας οὐ χρὴ μεταφέρειν ἐκ τῶν τραγικῶν καὶ παρεμβολικῶν ἐνθαῦτα [δείπνων]. Nihil horum intellexit qui de suo supplevit δείπνων. Verto

ex re militari et castrensi. Deinde 2, 7 lege καθαρ<ε>ιότητα.

III 1, 3, 6. κέκληται γὰρ ἀπὸ τῆς χρόας ἑκατέρα (amethystus tam planta quam lapis)· <οὐ γάρ> ἔστιν αὐτῆς τὸ φύλλον ἀκράτῳ, ἀλλ' [αἰνῶ καὶ] ὑδαρεῖ τὴν κρᾶσιν οἶνῳ προσεικώς. Quae delevi nata videntur e glossemate οἶνῳ olim adscripto ad ἀκράτῳ, quod coaluerat cum ultima littera praegressae voculae ἀλλά. Plura autem excidisse post ἑκατέρα quam supplementum οὐ γάρ, prodit pronomen αὐτῆς, quod male respondens praegressae notioni ἑκατέρα ad solam plantam pertinet.

III 1, 3, 8. Μάλιστα μὲν γὰρ ὁ ἄκρατος, ὅταν τῆς κεφαλῆς καθάψηται καὶ τονώσει τὰ σώματα πρὸς τὰς τῶν αἰσθήσεων ἀρχάς, ἐπιταράσσει τὸν ἄνθρωπον. Nihil horum intellego. An fuit: καὶ τονώσει τὰ ἔσω κατὰ [πρὸς] τὰς τῶν αἰσθήσεων ἀρχάς, i. e. quando caput ferit intenditque eius partes interiores (cerebrum), ubi sunt ipsa sensuum principia? An τὰ ἔσω κατ' αὐτὰς τὰς τῶν αἰσθήσεων ἀρχάς?

III 5, 2, 12. Ἐτι τοίνυν τὸ ὄξος, οἶνου τινός ἐστι φύσις καὶ δύναμις· οὐδὲν δὲ τῶν σβεστηρίων ὄξους πυρὶ μαχικώτερον, κτέ. Requiro: Ἐτι τοίνυν τοῦ ὄξους οἶνου τίς ἐστι φύσις καὶ δύναμις· κτέ.

III 6, 1, 3. κάκις δὲ τοὺς περὶ πότον καὶ ἐδωδὴν χρωμένους αὐτῷ (re venerea) διατιθέντος (Epicuro). Male Duebner recepit Wytttenbachii coniecturam παρὰ. Ut apparet ex § 1, Epicurus disquisiverat, πότερον μετὰ δεῖπνον ἢ πρὸ δεῖπνου χρηστεύον τοῖς ἀφροδισίοις, quare probabile est pro ΠΕΡΙ corrigendum esse ΜΕΤΑ. Emendationem confirmat Epicuri disputatio 2, 1 sqq.

III 7, 2, 1. Ἀριστίνετος δὲ — ἐν τισιν [ἐνίοις] γράμμασιν ἀνεγνώκως ἔφη μνημονεύειν κτέ. Deleatur varia lectio.

IV 4, 2, 5. ἀλλὰ τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας ἐκάστοτε. Expectabam ἀνακύπτοντας, cl. Arist. Ran. 1069 παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν. Quod verbum mire vexavit interpretem Latinum loci VI 8, 5, 1. Cf. etiam VIII 10, 1, 2. Wytttenbachius coniecit ἀναλίσκοντας, Turnebus ἀνατρίβοντας edidit. Si verum est ἀνέκυψεν, simul requiro περὶ τὴν ἰχθυο-

πάλιν (sc. ἀγοράν), i. e. τὸ ἰχθυοπαλεῖον, modo sic recte legatur in vita Hyperidis § 19: Ἐποιεῖτό τε τὸν περίπατον ἐν τῇ ἰχθυοπώλιδι ὁσημέραι. Sed fortasse acquiescendum Wytttenbachii correctioni.

IV 4, 3, 3. Τῶν μὲν οὖν ἐκ γῆς τοιοῦτον οὐδὲν εὐρήσεις, τῶν δὲ θαλαττίων τὸ ἄλλας πρῶτον, <οὐ χωρὶς> οὐδὲν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἔστιν ἐδώδιμον. Librarios, non ipsum scriptorem, huius barbarismi auctores esse produnt ipsa sequentia inde a § 4, ubi saepius legitur οἱ ἄλλες, ut solet Plutarchus. Fidenter igitur corrigendum τοὺς ἄλλας πρῶτον, <ὧν χωρὶς> κτέ.

IV 6, 1, 1. Θαυμάσας δὲ τὸ ἐπὶ πᾶν βῆθεν ὁ Σύμμαχος κτέ. Immo τὸ ἐπὶ πᾶσι βῆθεν κτέ., i. e. ὕστατα, nempe quae Lamprias in superiore capite extremo dixerat de Baccho.

IV 6, 2, 9. καὶ ταῦτα μὲν εἰκότα φαίη τις ἂν εἶναι· κατὰ κράτος ἐν αὐτοῖς πρῶτον μὲν ὁ ἀρχιερεὺς ἐλέγχει, μιτροφόρος τε προΐων κτέ. Latere suspicor καὶ ἄρα τις ἐναντιώται, πρῶτον μὲν κτέ.

V 2, 9. ἐν τῷ Σικυωνίῳ θησαυρῷ. Scribendi usus postulat Σικυωνίῳ.

V 3, 3, 2. Euphorionis versus, quos citat Plutarchus ad probandum antiquissimo tempore, ut recenti aetate, pinu, non apio, coronari, qui Isthmia vicissent

κλαίοντες δέ τε κοῦρον ἐπ' αἰλίσι πιτύεσσι
κάτθεσαν, ὁκνότε δὲ σεφάνων ἄθλοις φορέονται·
οὐ γάρ πω τρηχεῖα λαβὴ καταμήσατο χειρῶν
Μήνης παῖδα χάριν παρ' Ἀσωποῦ γενετείρῃ,
ἐξότε πυκνὰ σέλινα κατὰ κροτάφων ἐβάλλοντο.

partim emendavit Meinekios in *Analectis Alexandrinis*, pag. 83 sq. corrigendo ἀρχιάλοις pro αἰλίσι. Vs. secundo sententia postulare videtur:

κάτθεσαν, ὧν τότε δὲ σεφάνους ἄθλων φορέοντο.

V 7, 3, 2. ἐπίνοιαι γὰρ ἀφροδισίων ἐγείρουσιν αἰδοῖα. Deest articulus. Malim certe ἐγείρουσι τὰ δοῖα.

VI 3, 2, 2. Malim: καὶ γὰρ εἰ τοῖς πόροις τούτοις, ἔφην, ὧν

ἐνιοι περιέχονται καὶ ἀγαπῶσι, κατατρήσειέ τις τὴν σάρκα, πλατάραν <ἀν> καὶ τρομῶδη καὶ σαθρὰν ποιήσει<ε> κτέ. Praeterea suspicor σπογγώδη pro τρομῶδη. Voce similiter utitur Plutarchus supra III 3, 9.

VI 5, 7. ψιμμίθιον est forma epica Alexandrina metri causa ficta. Plutarcho reddatur ψιμίθιον, ut sequiores dixerunt pro ψιμίθιον, quemadmodum μόλιβδος usurparunt pro μόλυβδος.

VI 7, 2, 5. A loci sententia mire aberravit Bernardakis pro εὐφραίνοντες coniciens ἐφιδύναντες. Procul dubio vera est lenis Reiskii correctio (quam ipse me primum facere credebam *Plut. et Luc.* 27) αὐτὸν (vinum) δὲ φαιδρύναντες, οὐ καλλωπίσαντες, κτέ. Agitur de vini defaecati colore, non de sapore, et Aristion defaecationem, quam Niger περιεργίαν καὶ καλλωπισμόν vocaverat, ab eo crimine defendit. Vinum ita suavius fieri ipse Niger concesserat, neque igitur ea res urgenda fuit hospiti, qui in proximis alterum crimen, defaecando εἰς τὸ ἡδὺ κατὰ νουλίσκεσθαι τὸ χρήσιμον, diluit. Neque ἐφιδύνειν recte opponitur τῷ καλλωπίζειν, et quam aptum sit Φαιδρύνειν, quod proprie significat corpus lavando nitidum facere, apparet praesertim e comparatione cum muliere § 8, in qua λουτρὸν καὶ ἄλειμμα — οὐδεὶς αἰτιάται, quippe quae sint καθαρ(ε)ιότητος, non περιεργίας, i. e. καλλωπισμοῦ. Bernardaki imposuit usus verbi ἐφιδύνειν in § 11, quamquam ipsa quae ibi reperitur argumentatio eum detertere debuerat ab opinione, idem verbum in § 5 esse restituendum.

VI 8, 2, 3. λιποθυμοῦντος (l. λιποθ.) οὖν αὐτοῦ (Bruto) καὶ ἀπολιπόντος, ἡναγκάσθησαν οἱ στρατιῶται — προσδραμόντες aut interpolata videntur aut depravata. An forte: λιποθυμοῦντος οὖν αὐτοῦ, ἀπολιπόντες ἡναγκάσθησαν οἱ στρατιῶται προσδραμόντες τοῖς τείχεσιν ἄρτον αἰτῆσαι?

VI 8, 5, 3. Ὅτι δ' ἐστὶ (βουλιμία sc.) λιποθυμία, καὶ οὐ πείνη, μὲν τὸ τῶν ὑποζυγίων· ἢ τε γὰρ τῶν ἰσχυρῶν ἀποφορὰ καὶ ἢ τῶν μῆλων ἐνδείαν μὲν οὐ ποιεῖ, καρδιωγμὸν δὲ τινα μᾶλλον καὶ διειλιγμόν. Sub depravata scriptura ΚΑΙΔΙΕΙΔΙΓ-

MON latere arbitror ΚΑΙΘΙΑΙΓΓΟΝ, i. e. καὶ εἰλιγγον, sive ἱλιγγον. Praegressa καρδιωΓΜόν et καΙ satis expediunt vitii originem.

VII 9, 2, 4. Scribendum: ἄμα (δὲ insere cum Bernardaki) δι' ὁμοιότητα τῶν μερῶν συνάρμοσόν (vel εὐάρμοσόν) ἐστὶ καὶ συνεχές pro ἀνάρμοσόν. Interpres Latinus explicans *inconcinnum aliis*, ne intellexit quidem haec pugnare cum iis quae expontur de olei natura 3, 2 sq.

VII 2, 3, 6. Non est probabile Plutarchum in hac quaestione, ubi saepissime adhibet antiquiorem formam ἀτεράμων, semel dedisse ἀτέραμνοι pro ἀτεράμονες, idque eo minus quia illa forma cum sequenti vocabulo ἀπαντῶσι facit hiatum, quem evitare solet noster.

VII 6, 2, 9. Supplendum videtur: Διὸ καλῶν μὲν ἑταίρους ἔδωκά ποτε σκιᾷς <καλεῖν>· ἰσχυρὰ γὰρ κτέ. Perdura saltem est verbi omissio.

VII 6, 3, 20. Εἰ μὲν γὰρ οὐ σφόδρα συνήθης (ὁ καλῶν) — παραιτητέος εὐθύς. Rectius erit παραιτητέον. Nam παραιτεῖσθαι, ubi habet *recusandi* vim, habet Accusativum rei, non personae.

VII 7, 6. Ἀλλὰ Κλειτόμαχος μὲν ὁ ἀθλητὴς ἐξανιστάμενος [καὶ ἀπῶν], εἴ τις ἐμβάλοι λόγον ἐρωτικόν, ἐθαυμάζετο. Post ἐξανιστάμενος propter verbi compositi vim otiosa sunt verba, quae utpote emblemata seclusi.

VII 8, 1, 4. καὶ οὐ θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ τὸ πάμπαν συμβάλλουσιν. Necessarium est συμβαλοῦσιν.

VII 8, 4, 8. Ὡς γὰρ τὰ θρέμματα λόγου μὲν οὐ συνήσι διάνοιαν ἔχοντος, σιγμοῖς δὲ καὶ ποππυσμοῖς ἀμελέσιν ἢ σύριγξι καὶ εὐρύβοις ἐγείρουσι καὶ κατευνάζουσι πάλιν οἱ νέμοντες, οὕτως ὅσον ἔνεστι τῇ ψυχῇ Φορβαδικόν καὶ ἀγελαῖον καὶ ἀξύνετον λόγου καὶ ἀνήκουον, μέλεσι καὶ ῥυθμοῖς ἐπιψάλλοντες καὶ καταλοῦντες εὖ τίθενται καὶ καταπραῦνουσιν. Ἀμελής neque rudis significat neque immodulatus (ἀμελῆδης), quare nescio an corrigendum sit: σιγμοῖς δὲ καὶ ποππυσμοῖς καὶ μέλεσιν κτέ.

Xylandri coniecturam ἐμμελέσιν placuisse video Wytttenbachio
An forte praefers ποππυσμοῖς ἀφελέσιν?

VII 10, 1, 1. ἐπεὶ δὲ νῦν Ἑλληνικὸν εἶναι πεφώραται (sc. τὸ πρᾶγμα) κτέ. Soloeca scriptura sic castiganda videtur, ut deleto εἶναι ex ultimis litteris vocabuli praegressi eliciatur participium ὄν, nisi forte sufficit delere infinitivum. Cf. VIII, 2, 33.

VIII 1, 1, 6. Ἦκε δὲ καὶ Πίνδαρος ἐπὶ μνήμην ἐν Πυθίοις γενόμενος πολλῶν καὶ καλῶν ὕμνων τῷ θεῷ χορηγός. Virgula ponatur post γενόμενος, ut sequentia sint appositio ad Πίνδαρος, non aliter quam in sequentibus verba ἄνδρα τῆς Ἀκαδημείας εὐκλεέσατον ὀργιασὴν distinguuntur virgula a praegressis.

VIII 2, 4, 7. Ἐβούλετο οὖν μηθεὶν, ὥς ἀνυσθὴν ἦν, ὑπολιπεῖν [ὀρίσθον καὶ] ἀόριστον. Vereor ut sufficit cum Wytttenbachio delere solam copulam, quod qui faciunt ὀρίσθον interpretantur quod finiri posset, non intellegentes ita prorsus supervacanea esse verba ὥς ἀνυσθὴν ἦν. Nisi fallor, verba seclusa nata sunt ex varia lectione, et rectissime ea delevit Xylander.

VIII 3, 2, 6. Ὁρᾷς γὰρ ὅτι καὶ τῶν ἀγγείων τὰ κενὰ πληγτόμενα μᾶλλον ὑπακούει πληγαῖς καὶ τὸν ἥχον ἀποτείνει μακράν. Si genuinum est πληγαῖς, propter praegressum participium male caret articulo, sed vereor ne sit glossema.

VIII 3, 3, 6. διηχῆς δὲ τὸ συμπαθὲς αὐτῷ καὶ συμφυές, εὐκίνητον δὲ καὶ κοῦφον καὶ ὀμαλὸν καὶ ὑπήκοον τοῦ δι' εὐτονίαν καὶ συνέχειαν, οἷός ἐστι παρ' ἡμῶν ὁ ἀήρ. Locus non est nudo articulo, pro quo requiritur substantivum strepitum significans, ΨΟΦΟΥ, cf. mox § 7 δυσηκόους τῷ ψόφῳ. Tum παρ' ἡμῶν significat nostro iudicio. Male interpret Latinus: qualis est noster aer.

VIII 4, 1, 6. ἐπεὶ πιθανώτεροι τούτων εἰσὶν οἱ τὸ κάλλος καὶ τὴν εὐφυΐαν ἀγαπῆσθαι τοὺς παλαιούς — ὑπονοοῦντες. Ineptum esse ἐπεὶ praegressa, requiri negationem sequentia produnt. Quare Madvigius pro eo substituit οὐδέ, quod tamen non facile potuit sic corrumpi. Malim igitur: ἔπειτα' οὐ πιθανώτεροι κτέ.,

aut lenius etiam per interrogationem: ἢ τί (vel ἢ τι) πιθανώ-
τεροι τούτων εἰσὶν οἱ — ὑπονοοῦντες;

VIII 7, 3, 3 de hirundine: ὅταν ἐκθρέψῃ καὶ τελειώσῃ τοὺς νεοσσούς, ἅπεισιν ἀχάριστος γενομένη καὶ ἅπτως. Etiam ciconia, cui hirundo opponitur, *abit in terras ignotas*, sic enim interpretantur. Quocirca verius videtur: ἅπεισιν ἀχάριστος γενομένη καὶ ἅπτως. Cf. § 4 et 5, ubi vocatur δι' ἀπιστίαν ἀτιθάσεντος ἀεὶ καὶ ὑποπτος et παράδειγμα τοῦ ἀβεβαίου. Nunc video ἅπτως ex cod. edidisse Wyttenbachium, sine causa requirentem ἅσπειτος.

IX 1, 2, 6. Πάντων δ' ἄριστος παῖς αἰχμάλωτος, ὅτε ἡ πόλις ἀπώλετο, καὶ Μόμμιος ἐκ τῶν ἐλευθέρων τοὺς ἐπισαμένους γράμματα παῖδας εὐθυσκοπῶν ἐκέλευσε γράψαι στίχον, ἔγραψε.
Τρεῖς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὄλοντο.

Non sufficit Bernardakisiana coniectura, transponendum esse εὐθυσκοπῶν ἔγραψε, nam neque εὐθυσκοπεῖν verbum Graecum est, neque commode carebimus verbo σκοπῶν, quo loco legitur in codd. Correxerim παῖδας σκοπῶν ἐκέλευσε γράψαι στίχον, εὐθὺς (sine mora) ἔγραψε. κτλ. Hanc probationem Mummius, ut arbitror, instituerat, ut pueros litteratos (in servitutem omnes captivos abactus erat) ab illitteratis secerneret. Sequitur autem: καὶ γὰρ παθεῖν τι τὸν Μόμμιον Φασι — καὶ πάντας ἀφεῖναι ἐλευθέρους τοὺς τῷ παιδὶ προσήκοντας. Ferri tamen fortasse poterit: τοὺς — παῖδας σκοπῶν εὐθὺς ἐκέλευσε γράψαι στίχον, ἔγραψε κτέ. Mox requiritur (3 § 1): Ἐκ δὲ τούτου πολλὰ καὶ τῶν ἀκαίρων ἐνίοις ἐπ' αἰεὶ λέγειν, ὧν (pro ὧς) οὐκ ἄχρηστον εἰδέναι κτέ. In huius capitis principio leviter depravatum est nomen proprium in verbis Ἀμμόνιος Ἀθήνησι στρατηγῶν ἀπόδειξιν ἔλαβε τῷ Διογενίῳ τῶν γράμματα καὶ γεωμετρίαν καὶ τὰ ῥητορικὰ καὶ μουσικὴν μανθανόντων ἐφήβων. Infeliciter Madvigius coniecit ἐν τῷ Διοσκορίῳ. Ex titulis ephebicis apparet nihil reconditius latere quam ἔλαβεν ἐν τῷ Διογενεῖ. Vide v. c. C. I. A. II 470, 14 ἔθυσαν δὲ καὶ τὰς ἄλλας θυσίας τὰς καθηκούσας ἑαυτοῖς, ὁμοίως δὲ καὶ τῷ εὐεργέτῃ (nota orthographia pro εὐεργέτῃ) Διογένηι et vs. 41 καταπεσόντος

δὲ τοῦ περιβόλου τοῦ Διογενείου προνοήθη τῆς ἐπισκευῆς αὐτοῦ κτέ.

IX 6, 1, 2. ὃν αὐτὸς εἴωθας ἱστορεῖν ἡμῖν ἡττημένον πολλάκις, ἐνταῦθα μὲν ὑπ' Ἀθηνᾶς, κτέ. Immo ἡττημένον.

IX 14, 6, 7. Μοῦσαι δὲ εἰσιν ὅκτῳ καὶ συμπεριπολοῦσι ταῖς ὅκτῳ σφαίραις, μία δὲ τὸν περὶ γῆν εἵληχε τόπον. Scripsit Plutarchus: Μοῦσαι δ' εἰσὶν ὅκτῳ αἱ συμπεριπολοῦσαι ταῖς ὅκτῳ σφαίραις, μία δὲ κτέ.

AMATORII II 3. Requiro: <παρ>ῆν δὲ καὶ Πρωτογένης κτέ., ut recte praecedit παρῆσαν.

VII 2. ταύτην δ' ὀρώμεν ἄρχειν καὶ κρατεῖν Δοκοῦσαν· οὐ γὰρ ἂν ἀπορρίψατα δόξας καὶ γένη τηλικαῦτα καὶ πλούτους ἐμνᾶτο μειράκιον ἐκ χλαμύδος, ἔτι παιδαγωγεῖσθαι δεόμενον. Non probare debueram in *Plutarcheis et Lucianeis* p. 30 Madvigii coniecturam προσδοκῶσαν, quae refellitur infinitivis praesentis ἄρχειν καὶ κρατεῖν, pro quibus ita postularetur futurum. Grammatica admittit alteram eiusdem coniecturam θέλουσαν, sed lenius correxeris Ποθοῦσαν.

X init. Τοιούτων λόγων, ὁ πατὴρ ἔφη, ΠΑΡόντων αὐτοῖς ἐλθεῖν τοῦ Πεισίου ἑταῖρον ἐκ πόλεως ἵππῳ θέοντα. Graece vix dicitur πάρεσιν ἡμῖν λόγοι. Transposita praepositione scripserim: ὄντων αὐτοῖς παρελθεῖν κτέ., nisi forte praepositio plane delenda est ut dittographia substantivi πῆρ, i. e. πατὴρ. Tum malim ἵππῳ θέοντι.

XIII. 13. Ἄν οὖν τὸν Ἑρωτα τῶν νενομισμένων τιμῶν ἐκβάλλωμεν, οὐδὲ τῆς Ἀφροδίτης κατὰ χώραν μενοῦσιν. Necessarium est: οὐδ' αἱ τῆς Ἀφροδίτης κτέ. Librarius de more confudit vocalem ε cum diphtongo AI.

XVII 16. Τὸν δὲ Μω... Φοβερώτερον γενόμενον τοῖς πολέμοις καὶ δεινότετον ὁ πρῶτος ὑποσᾶς καὶ πατάξας Εὐκναμος Ἀμφισσεύς ἡρωικᾶς ἔσχε τιμὰς παρὰ Φωκεῦσιν. Nomen proprium nescio cuius tyranni restituere nequeo, sed corrigendum suspicor: Φοβεράτατον γενόμενον τοῖς πολιταῖς καὶ δεινότετον ὁ <ὑπ'.

ἔρωτος > πρῶτος ὑποσᾶς κτέ., ut dicatur Eucnamos amasii iniuriam ulturus tyrannum adortus esse, non aliter quam Aristogiton apud Athenienses. Eiusmodi certe narratiunculam universi loci contextus postulare videtur. Ad confusionem cf. Gardthausen, Gr. Palaeogr. p. 256.

XVIII, 4. ὅτι τῶν ἄλλων ὁ ἐρωτικὸς ὀλίγου δεῖν ἀπάντων περιφρονῶν, οὐ μόνον ἐταίρων καὶ οἰκετῶν, ἀλλὰ καὶ νόμων καὶ ἀρχόντων κτέ. Huius loci est οἰκείων, i. e. *familiarium*. Cf. 19, 15.

XIX, 14. Suppleo et corrigo: οὕτως ἡμῖν ὁ οὐράνιος Ἔρως ἔσοπτρα καλῶν καλὰ, βυητὰ μέντοι θεῶν <καὶ ἀπαθῶν> παθητὰ καὶ νοητῶν αἰσθητὰ μηχανώμενος ἔν τε σχήμασι καὶ χρώμασι καὶ εἶδεσι νέων ὥρᾳ εἰλβοντα δείκνυσι, καὶ κινεῖ τὴν μνήμην ἀτρέμα διὰ τούτων ἀναφλεγομένων τὸ πρῶτον. Pro θεῶν dedi θεῶν, quod corrigere occupavit Wytttenbach, qui supplet παθητὰ <ἀπαθῶν>.

XIX 16. Corrigo: Ὅσοι δὲ σώφρονα λογισμῶ μετ' αἰδοῦς ἀτεχνῶς οἶον (pro οἶον ἀτεχνῶς) πυρὸς ἀφεῖλον τὸ μανικόν, αὐγὴν δὲ καὶ φῶς ἀπέλιπον <έν> τῇ ψυχῇ μετὰ θερμότητος, κτέ.

XX 10. Suppleo: πλὴν ἐκείνη μὲν ἀπελιθώθη <τῷ> παρακύψασα τὸν ἔρασιν ἰδεῖν ἐκκομιζόμενον.

XXI 9. Supplendum et corrigendum videtur: Ὡς δ' ἂν Ἔρως ἐπισκήψῃ καὶ ἐπιπνεύσῃ, πρῶτον μὲν <ὡς οἱ> ἐκ τῆς Πλατωνικῆς πόλεως τὸ ἐμὸν οὐ λέξει (pro οὐχ ἔξει) καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν, ut civitatis Platonicae cives non usurpabit voces MEUM et NON MEUM.

XXIII 10. Legerim: πρὸς δὲ (pro δὲ πρὸς cum Bernardaki) τᾶλλα καλὰ τὴν φύσιν αὐτῶν (sc. τῶν γυναικῶν) ΜΗ ψέγοντας, εἰς μόνην φιλίαν ἀνάρμοσον ἀποφαίνειν παντάπασι δεινόν, correcto μὴ pro ΑΛΛΗ (ἀλλ' ἢ) lenius et aptius, ni fallor, quam fecit Bernardakis, qui καλὴν pro καλὰ et ἀλλὰ pro ἀλλ' ἢ reponi iussit. Dudum ita textum Duebnerianam correxeram, antequam noveram id ipsum quod volebam edidisse Wytttenbachium.

XXV 7. Supplerim: δεῖται δ' αὐτῆς ὀλίγον ἐμμεῖναι τῷ πένθει, καὶ μὴ δὲ <ἤττον> πιθανὴν ἐν τῇ προσποιήσει γενέσθαι,

scil. ἢ ἐν τῷ ἀληθινῷ πένθει ἐγένετο. Wytttenbachium nunc video supplere: καὶ μηδὲν ἀνιέναι, ἀλλὰ πῖθανὴν κτεί.

AMATOR. NARRAT. II 6. Legerim: Δείσας δ' ὁ Ἄβρων Φεύγει [εἰς Κόρινθον del.] ἀναλαβὼν τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς οἰκέτας, <καὶ ᾤκησεν> ἐν Μελισσῷ, κόμητινὶ τῆς Κορινθίων χώρας.

III 17. Lege: τὴν παρ' αὐτῶν (pro αὐτῷ) Φρουρὰν ἀπέσφαξε, scil. τὴν παρὰ Λακεδαιμονίων, qui modo commemorati sunt.

V 4. ἐκώλυσαν οἱ ἐχθροὶ διὰ ψηφίσματος μὴ μνησεύεσθαι [τινας] τὰς κόρας. Dele pronomen, ut verba μὴ — κόρας pendent a ψηφίσματος, non ab ἐκώλυσαν, unde si suspensa forent, scriptor dedisset αὐτούς, cum praecedat: ἐπεὶ δὲ καὶ ὥς ἐμνησεύοντό τινες τὰς παῖδας. Hinc magistellus petivit suum τινάς.

AD PRINCIPEM INERUDITUM. I, 2. Desperans de corrigendo εὐπραγίας δοκούσης (§ 1), pro quo expectes fere ὑπερβαλλούσης, sic tento sequentia: Διὸ τοῖς ἄρχουσι χαλεπὸν ἐστὶ σύμβουλον περὶ ἀρχῆς γενέσθαι· τὸν γὰρ λόγον ὥσπερ ἄρχοντα παραδέξασθαι φοβοῦνται, μὴ τῆς ἐξουσίας αὐτῶν τὸ ἀγαθὸν κολούσῃ τῷ καθήκοντι δουλωσάμενος pro ἀγαθὸν κτεί.

V 2. Locum sic correctum intellegam: οἶον δ' ἥλιον ἐν οὐρανῷ μῆνυμα, <δι' οὗ> τὸ περικαλλὲς αὐτοῦ (scil. dei) <ὡς> δι' ἐσόπτρου εἶδωλον ἀναφαίνεται τοῖς ἐκείνον ἐνοραῖν δυνατοῖς, οὕτω τὸ ἐν πόλεσι φέγγος εὐδικίας καὶ λόγου τοῦ περὶ αὐτὸν ὥσπερ εἰκόνα κατέστησεν (sc. ὁ θεός), ἣν οἱ μακάριοι καὶ σώφρονες ἐκ φιλοσοφίας ἀπογράφονται, πρὸς τὸ κάλλιπον τῶν πραγμάτων πλάττοντες ἑαυτούς. Pertinet idem verbum κατέστησεν tam ad pro-tasin, in qua obiectum habet ἥλιον cum appositione οἶον μῆνυμα, quam ad apodosin. Quae vulgantur arena sunt sine calce.

AN SENI SIT GERENDA RESPUBLICA. I, 8. Turpi vitio ἀγῆρω legitur pro ἀγῆρων in verbis μὴ τὸ φιλότιμον ἀγῆρω μόνον ἡγουμένους.

I 14. τὸ γὰρ „πόλις ἄνδρα διδάσκει” κατὰ Σιμωνίδην ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἔτι χρόνον ἔχόντων μεταδιδασθῆναι καὶ [μετα]μαθεῖν μάθημα κτέ. Deleatur praepositio turpi errore repetita.

II 3. αὐτὸς δὲ (Augustus) τοὺς νέους ἔθεσι καὶ νόμοις αὐστηρῶς σωφρονίζων, ὡς ἐθορύβηθησαν, Ἀκούσατε, εἶπε, νέοι γέροντες, οὗ νέου γέροντες ἡκούον. Immo ὡς ἐθορύβησαν, *cum tumultuarentur*, ut recte legitur in *regum et imp. apophthegm.* p. 208 E. Θορύβοῦντας δὲ τοὺς — νέους κατασεῖλαι βουλομένους. Et libros quosdam habere ἐθορύβησαν docet me nunc Wytttenbachiana editio.

II 7. τίς δὲ συμμάχοις θάρσος παρέσχεεν ἢ Ἀγισίλαος; Recte BOLLAAN excidisse vidit μεῖζον, quod tamen non post θάρσος, sed post συμμάχοις inserendum videtur.

III 2. εἴ γε Σιμωνίδης μὲν ἐν γήραι χοροῖς ἐνίκα, καὶ τοῦ-πίγραμμα δηλοῖ τοῖς τελευταίοις ἔπεσιν κτέ. Ut saepe, librarii hic confuderunt ὡς et καί.

IV 5. Refingendum: πότερον ἀφροδίσια ναύταις ἄγουσι πάντα τὸν λοιπὸν ἤδη χρόνον, οὐκ ἐν λιμένι τὴν ναῦν ἀλλ' ἔτι πλέουσιν ἀπολιποῦσιν, abiecto emblemate ἔχουσιν, quod legitur post τὴν ναῦν et rescripto ἀπολιποῦσιν pro ἀπολείπουσιν. Virgula distinxī post χρόνον, deleta virgula ante ἀλλ' ἔτι κτέ.

VII 3. Διὸ τὸν φθόνον ἐνιοι (sc. Ariston. Cf. *Praec. ger. reip.* X 4) τῷ καπνῷ παρεικάζουσι· πολὺς γὰρ ἐν τοῖς ἀρχομένοις [διὰ τὸ] φλέγεσθαι προεκπίπτων, ὅταν ἐκλάμψωσιν, ἀφανίζεται. Delenda utraque vocula, aptum enim non est διαφλέγεσθαι, quod coniectum a Madvigio significat *prorsus comburi*. Cf. *Vit. Alcib.* 39.

VIII 7. Requiritur: καταγαγοῦσαι pro κατὰγουσαι γέροντα μὴ — βουλόμενον ἠνάγκασαν — εἰς ἀσφαλές κτασῆσαι τὰ πράγματα.

XII 5. Transposito vocabulo scribatur: Ὡς γὰρ οὐ γράμματα καὶ μουσικὴν διδάσκοντες αὐτοὶ προανακρούονται καὶ προαναγινώσκουσιν ὑφηγούμενοι τοῖς μνηθάνουσιν, οὕτως ὁ πολιτικός οὐ λέγων μόνον οὐδ' ὑπαγορεύων ἔξωθεν, ἀλλὰ πράττων τὰ κοινὰ καὶ διοικῶν ἐμψύχως ἐπευθύνει τὸν νέον, ἔργοις ἅμα καὶ λό-

γοις πλαττόμενον καὶ κατασχηματιζόμενον. Quo facto τὸ ἐξωθεν ἐπευθύνειν, quod est τῶν γραμματοδιδασκάλων, opponitur τῷ ἐμψύχως ἐπευθύνειν, quod externae illi iuniorum directioni coniungunt artis politicae praeceptores. Vitae suae publicae exemplo senior iuniorem *intrinsecus* dirigit, dicendo et dictando *extrinsecus*, ἔργοις ἅμα πλαττόμενον καὶ λόγοις κατασχηματιζόμενον. Vulgo ἐμψύχως legitur post πλαττόμενον, quem locum sic tantum fortasse tueri poterit, si correxeris εἴωθεν — ἐπευθύνειν. At eiusmodi scripturam parum commendat sedes verbi εἴωθεν. Manifesto autem nihil proficitur Wyttenbachii correctione ἐμψύχοις.

XV 2. Suppleverim: ὁ δέ, ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς δορυφόρημα κωφόν, ἣν ὄνομα <μόνον> βασιλέως καὶ πρόσωπον ὑπὸ τῶν αἰεὶ κρατούντων παροινούμενον.

XV 5. Μασσανάσσην δ' ἰσορεῖ Πολύβιος ἐνενήκοντα μὲν ἐτῶν <ὄντ'> ἀποθανεῖν. Sic scribendum, nam aut ita loquitur Plutarchus aut veterum more ἐνενήκοντα — ἔτη γεγονότα.

XV 6. Sine causa idonea Bernardakis ἡλικίαις in μαλακαῖς refingit.

XVIII 1. Turpi barbarismo legitur ὅπως — προσάξωμεν pro προσάξομεν.

XVIII 4. Οὐδὲ γὰρ τὰ σώματα παντελῶς ἀκίνητα καὶ ἀγύμναστα περιορῶμεν, ὅτε μὴ δυνάμεθα σκαφείοις μηδ' ἀλτήρσι χρῆσθαι, μηδὲ δισκεύειν μηδ' ὅπλομαχεῖν πρότερον, ἀλλ' αἰώραις καὶ περίπατοις, ἔνιοι δὲ καὶ σφαίρᾳ προσπαλαίοντες ἐλαφρῶς, καὶ διαλεγόμενοι κινουσι τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ θερμὸν ἀναρριπίζουσιν. Mirifica corruptela pro παίζοντες sic scriptum est. Quid enim aliud latere potest? Nec tamen fortasse ἐλαφρῶς satis commode iungitur cum σφαίρᾳ παίζοντες. Vide igitur an scribendum sit: ἔνιοι δὲ καὶ σφαίρᾳ παίζοντες καὶ παλαίοντες ἐλαφρῶς vel — καὶ πρὸς παλαίοντες ἐλαφρῶς κτέ. Sed καὶ πρὸς parum arridet, nec Plutarchi usu commendatur.

XIX extr. Deleatur φαίνεται male repetitum.

XXI. init. Οὕτω σέ πως καὶ λόγῳ χρησέον ἐν ἐκκλησίᾳ πρεσ-

βύτην γενόμενον, μὴ ἐπιπηδῶντα συνεχῶς τῷ βήματι μηδ' αἰεὶ δίκην ἀλεκτρυόνος ἀντ' ἄδοντα τοῖς φθεγγομένοις μηδὲ τῷ συμπλέκεσθαι καὶ διερεθίζειν ἀποχαλινούτα τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ τῶν νέων, κτέ. *Permire dictum pro ὅσπερ χαλινὸν ἀφαιροῦντα τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ τῶν νέων. An fuit ἀποχαλῶντα ὡς χαλινόν, vel, omissa vocula comparativa, ἀποχαλῶντα χαλινὸν τὴν πρὸς αὐτὸν αἰδῶ τῶν νέων? Legitur ἀποχαλᾶν, sed de vitio suspectum, p. 655 B, ubi cf. Wyttenbach. Verum certa est verbi auctoritas propter Arist. Nub. 752.*

XXII 4. Supplendum: ἔὰν δ' ὑπερβάλλῃ <τις> τὸ μέτριον, κτέ.

XXIV 4. Ἐπεὶ πρὸς τί βλέψας ὁ Λύσανδρος εἶπεν, ὡς ἐν Λακεδαιμόνι κάλλιφα γηρῶσιν; ἄρ' ὅτι γ' ἄρχειν ἔξεσι μάλιστα τοῖς πρεσβυτέροις ἐκεῖ καὶ δανείζειν ἢ κυβεύειν συγκαθεζομένους ἢ πίνειν ἐν ὥρῃ κυβεύοντα. Pro tribus ultimis vocabulis quid aliud expectamus quam ἄνωρ' ἡ νυκτῶν (s. τῶν νυκτῶν, s. νύκτωρ)? Frustra lenius quaero remedium, nec quidquam proficitur Wyttenbachii coniecturis κυβεύσαντες, καθεύδοντες, κατακλιθέντες. Videant alii!

XXIV 5. Φοβεροὶ μὲν ὄντες τοῖς ἀμαρτάνουσιν, αἰδέστοι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ποθεινοί. Scribendi usus postulat αἰδέσιμοι.

XXVIII 3. Necessario supplendum: κοινῇ δὲ τῇ πατρίδι καὶ τοῖς πολίταις μηκέτι χρησίμους <ἡμᾶς> εἶναι κτέ.

PRAECEPTA GERENDAE REI PUBLICAE II 3. Πολλοὶ δ' ἀπὸ τύχης ἀφάμενοι τῶν κοινῶν καὶ ἀναπλησθέντες. Huius loci est *satures*, itaque ἐμπλησθέντες.

III 12. Στρατοκλέους — ἐρωτῶντος τὸν δῆμον τί ἡδίκηται, τρεῖς ἡμέρας δι' αὐτὸν ἡδῆως γενόμενος. Oratio Graeca non est. Reponas ἡδῆωN. Vid. *vit. Camilli* 32 et Demosth. XXXII 64. *Index Graec. Plut.* Wyttenbachii alios locos suppeditabit.

IV 85. Οὐ γὰρ εὐμεταχειρίζον οὐδὲ ῥᾶδιον ἄλῶναι τὴν σωτήριον ἄλῳσιν ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὄχλοN. Immo vero ὄχλοΣ. Ante Wyttenbachium vulgabatur ὄχλοT.

V 14. Supplendum: Τὸν μὲν οὖν κύκον οὗ φασι τῶν ὥτων

κρατεῖν <δεῖν>· δῆμον δὲ καὶ πόλιν ἐκ τῶν ἄτων ἄγειν δεῖ μά-
λιστα.

VI 2. ἀλλ' ἥθους ἀπλάσων καὶ φρονήματος ἀληθινοῦ καὶ παρρη-
σίας πατρικῆς καὶ προνοίας καὶ συνέσεως κηδομένης ὁ λόγος
ἔσω μεσόρ. Requiro κηδεμονικῆς. Cf. infra XXXI 7.

VII 8 extr. ἀρμόζον. Haec forma in oratione pedestri non
magis ferenda est pro ἀρμόττον quam σφάζω pro σφάττω.

VIII 4. 'Ο δ' ἀπὸ τῶν πραγμάτων αὐτῶν ἀνιστάμενος καὶ ἀπὸ
τῶν καιρῶν ἐκπλήττει μάλιστα καὶ προσάγεται τοὺς πολλοὺς καὶ
μεθίστησιν. Bis corrigatur ὑπό.

XI init. τὴν δ' ἀσφαλῆ καὶ σχολαίαν εἶλοντο πολλοὶ τῶν ἐν-
δόξων, Ἀριείδης, Φωκίαν, Παμμένης [ὁ Θηβαῖος], Λεύκολλος [ἐν
Ρώμῃ], Κάτων, Ἀγησίλαος [ὁ Λακεδαιμόνιος]. Ipse scriptor si-
lendo de reliquorum patriis satis se lectorum suorum doctrina
confidere significavit.

XI 4. ἡῤῥησε — Λύσανδρος Ἀγησίλαον· ἀλλ' οὗτος μὲν φι-
λοτιμίας ἀκαίρου καὶ ζηλοτυπίας δόξαν ὑβρίσας ἀπέρριψε ταχὺ
τὸν κατηγεμόνα τῶν πρακτέων. Bernardakis ex vit. Lysandri (23)
et Agesilai (27), ut suspicor (coniecturas enim viri docti cog-
novi ex Bursiani libro) inserendum esse vidit ὑπό ante φιλοτι-
μίας et διὰ ante δόξαν. De utroque assentior, sed habet tamen
vel sic locus aliquid obscuri, nisi suppletur: ἀλλ' οὗτος μὲν
<ὑπὸ> φιλοτιμίας ἀκαίρου καὶ ζηλοτυπίας <διὰ τὴν ἐκεί-
νου> δόξαν ὑβρίσας ἀπέρριψε κτέ.

XIV init. Ἐπεὶ δὲ πάσαις κορυθαλλίσι κατὰ Σιμωνίδην χρὴ
λόφον ἐγγενέσθαι. Immo γενέσθαι.

XV 7. Lege: 'Οὐδὲ γὰρ τοῦ Θεαγένους τὸ φιλότιμον καὶ φι-
λόνικον (pro φιλόνικον) ἐπαινοῦμεν, ὅς οὐ μόνον τὴν περίοδον νενι-
κηκώς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς <ἄλλους ins.> ἀγῶνας, κτέ.

XV 11. ἔτυχον ἐν ὁδῷ παῖδες ἐκ λάκκου τινὸς ἀσράγαλον ἐκ-
κόπτοντες, ἐκείνου παρίοντος· ὧν οἱ μὲν ἔφασκον μένειν· ὁ δὲ
πατάξας οὕτως, εἶπεν, ἐκκόψαιμι Τιμησίου (Clazomenii) τὸν ἐγ-
κέφαλον, ὥς οὗτος ἐκκέκοπται. Praestiterit ἐμμένειν.

XVII 4. Πρόσεχε, Περικλείς· ἐλευθέρων ἄρχεις, Ἑλλήνων ἄρ-

χεις, πολιτῶν Ἀθηναίων. Meliorem formam haec ipsa Periclis sententia induit in *Quaest. Conv.* I 4, 2, 3 ἐλευθέρων ἄρχεις, Ἑλλήνων ἄρχεις, Ἀθηναίων ἄρχεις, ubi et πολιτῶν rectius abest et in singulis membris verbum repetitur, quod est in talibus sollemne. Cf. v c. *de aere alien. vit.* VI 5. τοῦτ' ἐρωτᾷς, ἔχων χειρὰς, ἔχων πόδας, ἔχων φωνὴν κτέ.

XIX 8. Legendum: Δεῖ γὰρ οὐ ποιεῖν χεიმῶνας αὐτόν, ἀλλὰ μὴ προλείπειν (pro προλιπεῖν) ἐπιπεσόντων, οὐδὲ κινεῖν τὴν πόλιν ἐπισφαλῶς, σφαλλομένη δὲ καὶ κινδυνευοῦσα βοηθεῖν. Mox § 12 mala manus addidit ἔπαθεν post Πομπήιος, ubi mente supplendum est e praegressis εἰκοι παθεῖν.

XX 6. Scribendum suspicor: παρὰς ὁ πατήρ κατ' ἰδίαν ἐκέλευσε <με> μὴ λέγειν, ὥχόμην, ἀλλ', ὥχόμεθα κτέ. Inepte vulgo legitur ἀνασάς, omisso necessario pronomine, quod proclivi errore periit ante similem voculam.

XXI 3. Ἀποπον γὰρ ἐς τὸν ὄντα μισθωτὸν (recte sic Madvig pro μισθωτῷ) τῷ τὰ τρίτα λέγοντι πολλάκις ἔπεσθαι καὶ προσδιδέγεσθαι ταπεινῶς, ἂν ἐκεῖνος ἔχη τὸ διάδημα καὶ τὸ σκήπτρον· ἐν δὲ πράξεσιν ἀληθινῶς καὶ πολιτεία τὸν πλούσιον καὶ ἐνδοξον ὀλιγωρεῖν καὶ καταφρονεῖν ἄρχοντος ἰδιώτου καὶ πένητος, ἐνυβρίζοντα καὶ καθαιροῦντα τῷ περὶ αὐτὸν ἀξιώματι τὸ τῆς πόλεως, ἀλλὰ μὴ μᾶλλον αὖξοντα καὶ προστιθέντα τὴν ἀπ' αὐτοῦ δόξαν καὶ δύναμιν τῇ ἀρχῇ. Duce manifesta loci sententia, corrigere non dubito: ἐν δὲ πράξεσιν ἀληθινῶς καὶ πολιτεία τὸν πλούσιον καὶ ἐνδοξον ἰδιώτην ὀλιγωρεῖν καὶ καταφρονεῖν ἄρχοντος ἀδόξου καὶ πένητος, κτέ. Omissum et in margine adscriptum ἰδιώτην errore habitum esse videtur pro correctione vocis ἀδόξου.

XXV. 3. De Phocione scribitur: ἐκήρυξε γὰρ εὐθὺς ἀκολουθεῖν ἀφ' ἧβης τοῦς μέχρι ἐτῶν ἐξήκοντα. Meliore verborum ordine legitur in libello *An seni sit ger. resp.* XV 4: τοῦς ἄχρις ἐξήκοντα ἐτῶν et in vita Phocionis Cap. 24: τοῦς ἄχρις ἐξήκοντα ἐτῶν ἀφ' ἧβης, ubi non ininus quam nostro loco suspectum habeo inutile additamentum ἀφ' ἧβης, quod non

apparet in libello *An seni l.l.*, ubi contra minus recte abest adverbium εὐθύς.

XXVI init. ἐνταῦθα πειρῶ τῶν φίλων αἰρεῖσθαι τοὺς κρατίστους, ἢ τῶν κρατίστων τοὺς πρῶτάτους. Immo καὶ τῶν κρατίστων, *ei quidem ex his placidissimos*.

XXVII 7. ὑψηλῷ μὲν προσέπταισεν ἀκρωτηρίῳ, βαπτίζεται δ' ὁμοίως. *Huiuscemodi locis requiro ὅμως*.

XXVII 11. Ex fuga retractis duabus litteris, lege γῆν (Pit-tacus) — ἔλαβε τοσαύτην, ὅσην ἐπῆλθε τὸ ἀκόντιον αὐτοῦ βαλόντες, ὁ δὲ Ῥωμαῖος Πόπλιος, <ὅς> ἡμέρᾳ μίᾳ χῶλός ὦν περιήρσεν.

XXXII 4. [ἐν] ἐτέροις ἐπιτερόμενον ἀγνωμονοῦσιν. Dele praepositionem.

XXXII 10. Requiro παρλέντες pro παρέντες, ut recte sequitur ὑφίεμενοι. Codd. παρόντες habere videntur.

XXXII 11. ἔπειτα καὶ καθ' ἓνα καὶ κοινῇ διδάσκοντα καὶ φράζοντα τὴν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἀσθένειαν, ἥς ἐν ἀπολαύσει (corr. Madvig pro ἐναπολαῦσαι) ἄμεινόν ἐστι τοῖς εὖ φρονοῦσι, [καὶ] μεθ' ἡσυχίας καὶ ὁμονοίας καταβιῶναι μηδὲν ἐν μέσῳ τῆς τύχης ἄθλον ὑπολειπιύας. Abiciatur copula, quae male orditur sententiam, qua *unum* illud explicatur.

XXXII 14 init. displicet asyndeton. Supple: Οὐδενός <οὖν> ἥττον κτέ.

DE VITANDO AERE ALIENO III, 3. δανεισῶν pro δανείων et IV 1 δανεισαῖς pro ἀφανισαῖς evidentes sunt emendationes, quas Wyttenbachius et Duebnerus non interpretatione tantum exprimere, sed in textum recipere debuerant. Et δανεισαῖς quidem a Reiskio coniectum esse video, sed prior emendatio nondum proposita esse videtur. In verbis vicinis (IV 1) supplendum: τί γὰρ <ἀν> ἦν τὸ δεινόν;

COMPARATIO ARISTOPHANIS ET MENANDRI II 2. ἀλλὰ Μένανδρος οὕτως ἔδειξε τὴν λέξιν, ὥς πάσῃ καὶ φύσει καὶ διαθέσει

καὶ ἡλικίᾳ σύμμετρον εἶναι. Aptius videtur ἔμειξε (s. ἔμειξε) κτέ.

DE PLACITIS PHILOSOPHORUM I 3, 17. πάλιν ἀναποδοῦσιν ἐπὶ τὴν μονάδα. Iam suspicabar me non primum animadvertere Plutarchum scripsisse ἀναπόδ<ίς>ουσιν, et nunc docet me Wyttenbachius, ita iam correxisse editorem Lipsiensem.

I 27, 3. ὥτε τὰ μὲν εἰμάρθαι τὰ δὲ ἀνειμάρθαι. Licet multa contra sermonis proprietatem peccaverint philosophorum filii nullum tamen umquam vidi tam grave peccatum quam hoc est. An fuit: τὰ δ' αὖ <μὴ> εἰμάρθαι vel τὰ δὲ μὴ εἰμάρθαι?

II 20, 1. Ἀναξίμανδρος κύκλον εἶναι (solem) ὀκτωκαίδεκοσάπλυστον τῆς γῆς, ἀρματείου τροχοῦ τὴν ἀψίδα παραπλήσιον ἔχοντα κοίλην, πλήρη πυρός. Corrigo: ἀρματεῖω τροχῷ παραπλήσιον τὴν ἀψίδα ἔχοντι κοίλην, cl. II 25, 1 ὅμοιον γὰρ εἶναι ἀρματεῖω τροχῷ κοίλην ἔχοντι τὴν ἀψίδα καὶ πλήρη πυρός, κτέ.

III 10, 2. Ἀναξίμανδρος, λίθῳ κίονι τὴν γῆν προσφερῇ τῶν ἐπιπέδων. Turpi vitio sic editur pro λιθίνῳ.

III 13, 3. Ἡρακλείδης — καὶ Ἐκφάντος — κινουσι μὲν τῆς γῆν, οὐ μὴν γε μεταβατικῶς (malim μεταβατικῶς γε), τροχοῦ δὲ δίκην ἐνιζομένην ἀπὸ δυσμῶν ἐπ' ἀνατολὰς περὶ τὸ ἴδιον αὐτῆς κέντρον. Non video quid sub absurda scriptura latere possit praeter ἐΛιΣσομένην, quae voluitur. Cum tamen videam partem codicum cum Galeno habere ἐνζωνισμένην et ἐνιζωνισμένην et apud Eusebium legi ἐν ἄξονι σρεφομένην, quaero an haec lectio: ἐν <ἄ>ξονι σ<τρεφο>μένην praeferenda sit. At vide ne ita supervacua sint verba περὶ — κέντρον.

III 15, 1 sq. de terrae motibus. Θαλῆς μὲν καὶ Δημόκριτος ὕδατι τὴν αἰτίαν τῶν σεισμῶν προσάπτουσιν. (2) Οἱ δὲ Στωικοὶ Φασί[. Σεισμός ἐστι] τὸ ἐν τῇ γῇ ὑγρὸν εἰς ἀέρα διακρινόμενον καὶ ἐκπίπτον. (3) Ἀναξιμένης ξηρότητα καὶ ὑγρότητα τῆς γῆς αἰτίαν τῶν σεισμῶν, ὧν τὴν μὲν αὐχμοὶ γεννῶσι, τὴν δ' ἐπομβρίαν. Pro absurdo emblemate Σεισμός ἐστι post Φασί ex § 3 transposuerim verba αἰτίαν τῶν σεισμῶν. Tum l. Ἀναξιμένης <δὲ>.

III 15, 6. Μητρόδωρος μηδὲν ἐν τῷ σικεῖν τῷ σῶμα κινεῖσθαι, εἰ μὴ τις προώσσειεν ἢ καθελκύσειε κατ' ἐνέργειαν· διὸ μηδὲ τὴν γῆν, ἅτε δὴ κειμένην φυσικῶς, κινεῖσθαι, τόπους δέ τινος αὐτῆς NOCTEIN τοῖς ἄλλοις. Quid hoc sit, me latet. Suspisor NITTEIN (NYCCEIN) (νύττειν) τοὺς ἄλλους. Mox § 10 legendum ἐν τῷ πανταχόθεν κατώτατα (vel κατωτάτω) κειμένην, ut recte legitur § 11 τοῖς κατωτέρω μέρεσιν. Idem error recurrit infra IV 21, 1, alibi. Fortasse est epitomatoris.

IV 11, 3. αὐται μὲν οὖν ἔννοιαι καλοῦνται μόνΑΙ, ἐκεῖναι δὲ καὶ προλήψεις. Immo μόνΟΝ (ut sine lectionis varietate edit Wytttenbach), i. e. hae unum nomen habent ἐννοίας, illae aut ἔννοιαι vocantur aut προλήψεις.

IV 19, 1. Πλάτων τὴν Φωνὴν ὀρίζεται πνεῦμα διὰ σώματος ἀπὸ διανοίας ἡγμένον, καὶ πληγὴν [ὑπὸ] ἀέρος δι' ὧτων καὶ ἐγκεφάλου καὶ αἵματος μέχρι ψυχῆς διαδιδόμενην. Exulato praepositio.

IV 19, 9. Οἱ δὲ Στωικοὶ Φασι τὸν ἀέρα μὴ συγκεῖσθαι ἐκ θραυσμάτων, ἀλλὰ συνεχῇ εἶναι, δι' ὅλου μηδὲν κενὸν ἔχοντα· ἐπειδὴν δὲ πληγὴ πνεύματι, κυματοῦσθαι κατὰ κύκλους ΟΡΘΟΥΣ εἰς ἄπειρον, ἕως πληρώσῃ τὸν περικείμενον ἀέρα. Qui sint hic κύκλοι ὀρθοὶ me fugit, ratio enim vetat potius de stantibus quam de iacentibus circulis cogitare. Sed intellegam ΕΥΘΟΥΣ. Ceterum graeca sunt θραῦσμα et θρύμμα, non θραῦμα. Et θραυσμάτων recte habet Wytttenbachiana.

V 2, 3. De somniis. Ἡρόφιλος τοὺς ὄνειρους τοὺς θεοπνεύτους κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι· τοὺς δὲ φυσικοὺς ἀνειδωλοποιουμένης ψυχῆς τὸ συμφέρον αὐτῇ καὶ τὸ πρὸς τούτοις ἐσόμενον. Expectes fere: τοὺς δὲ φυσικοὺς <κατὰ τύχην>, ἀνειδωλοποιουμένης ψυχῆς τό <τε> σύμφορον αὐτῇ καὶ τὸ πρόσπτυσον ἐσόμενον. Sed lenius requiro remedium.

V 5, 2. Ἴππων προῖεσθαι μὲν σπέρμα τὰς θηλείας οὐχ ἡκιστα τῶν ἀρρένων. Nisi forte glossema est τῶν ἀρρένων, reponendum οὐχ ἡττον.

V 8. Διὰ τί γυνὴ [ἢ πολλάκις συνουσιάζουσα] οὐ συλλαμβά-

νει. Nisi deleveris verba seclusa, hic titulus non respondet iis quae infra scripta sunt, quibus in genus exponitur de causis sterilitatis muliebris. Si servare malis participium, per me licet, sed aliquanto probabilius esse existimo id partem facere emblematis.

V 19, 4. καὶ περιρρηγνυμένου τοῦ Φλοιοῦ, ἐπ' ὀλίγον χρόνον μεταβιῶναι. Nec μεταζῆν nec μεταβιῶναι Graecum est. Sententia postulat ἐπιβιῶναι, *superstitem esse*, aut μετὰ <ταῦτα> βιῶναι.

V 24, 1. ὁ σπερματικὸς ὀπρός. Immo ὀρός. Idem vitium est Q. Nat. XX 2.

QUAESTIONES NATURALES II 3. Supple: ἕτερα γὰρ <ἀεὶ> ἐπιρρεῖ ὕδατα.

Quaest. IV aptius collocaretur post II quam inter III et V. Non enim de his quaestionibus idem valere videtur, quod de quaestionibus Convivalibus Plutarchus scripsit Praef. libri II §4: Σποράδην δ' ἀναγέγραπται καὶ οὐ διακεκριμένως, ἀλλ' ὥς ἕκαστον εἰς μνήμην ἦλθεν.

X 3. Lege: οἱ δ' ἅλεις μὲν (pro μετὰ) τῆς θαλάττης λεπτύνοντες καὶ ἀποτήκοντες τὸ ἀλλότριον καὶ περιττόν, οὐκ ἔωσι δυσωδίαν οὐδὲ σῆψιν ἐγγενέσθαι, (pro;) πρὸς δὲ τούτοις, ὅσον ἐςὶ παχὺ καὶ γεῶδες ἐμπλεκόμενον τοῖς βαρυτέροις καὶ συγκατασπώμενον, ὑποσαθμὴν ποιεῖ καὶ τρύγα, τὸν δ' οἶνον ἀπολείπει καθαρὸν; (pro puncto).

XIII 2. Requiro: σήψει τι (pro τινὶ) καὶ μυθήσει πάσχει παραπλήσιον.

XVI. Titulus: διὰ τί λέγεται.

Σίτον ἐν πηλῷ φυτεύετε, τὴν δὲ κριθὴν ἐν κόνει;

Praestiterit φύτετε.

XXVIII 4. Οὐδενὸς δ' ἦττον αὐτῇ (τῇ ἄρκτῳ) βοηθοῦσιν αἱ περικαλινθήσεις· διὸ μᾶλλον ἢ διασπᾶν τὰ λίνα πραγματευομένη πολλάκις ἐκκυβισᾷ καὶ σώζεται, * * α μὴ καὶ δέοι ἢ τῶν ἐδόντων. Partim recte Bernardakis, partim secus corrigit: <διὸ

ἄρα μὴ καὶ δέοι ἦττον δόντων. Ultima recte haberent de bestia dentibus carenti, sed de ea quae dentibus, quos habet, non utitur, necessario dicendum est ἦ<ττον> τῶν δόντων. Praetera malim <διὸ ὅρα> μὴ καὶ δέη. Nec vitio carent praegressa. Legendum enim: διὸ μᾶλλον ἢ διασπᾶν τὰ λίνα πρυγματευομένη πολλάκις ἐκκυβισῶσα σάζεται.

XXXI 2. Probabiliter expleas: ἢ φύ<σει σηπτικόν> τὸ οἶνωδές ἐστιν, ὥς φησιν Ἑμπεδοκλῆς „οἶνον ἀπὸ Φλοιοῦ πέλεσθαι σαπὲν ἐν ξύλῳ ὕδωρ”;

DE FACIE LUNAE II 4. ὧτως γὰρ ὑποδύεται περιόντα(?) τοῖς λαμπροῖς τὰ σκιερά, καὶ πιέζει πάλιν (sc. τὰ λαμπρά), ὑπ’ αὐτῶν [καὶ] ἀποκοπτόμενα. Deleatur copula, quamquam ne sic quidem locus vitii immunis. Conieci: καὶ πιέζει πάλιν (sc. τὰ λαμπρά), ὑπ’ αὐτῶν (i. e. ὑπὸ τῶν σκιερῶν) ἀποκρυπτόμενα (vel κατακρυπτόμενα). καὶ ὅλως πέπλεκται δι’ ἀλλήλων ὥςτε γραφικὴν τὴν διάπτωσιν εἶναι τοῦ σχήματος.

V 4 extr. ὥσπερ ἥλος ἀραρῶς τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ μέρεσι καὶ συγγεγομῶμένος. Requiritur συγγεγομῶμένοις, nam συγγεγομφοῦσθαι dici nequit ipse clavus, sed quae clavis iunguntur. Cf. Plut. Num. 8. Nisi forte etiam praeferendum est καὶ ἐγγεγομῶμένος.

XII 3. Αὐτὴ δ’ ἡ ψυχὴ — οὐ παρὰ φύσιν τῷ σώματι συνείρκεται βραδεῖ ταχεῖα; καὶ ψυχρῷ πυρώδης, ὥσπερ ὑμεῖς φατε, καὶ ἀόρατος αἰσθητῷ; διὰ τοῦτ’ οὖν σώματι ψυχὴν μὴ λέγωμεν εἶναι, μηδὲ νοῦ χρῆμα θεῖον ὑπὸ βρίθους ἢ πάχους οὐρανόν τε πάντα καὶ γῆν καὶ θάλατταν ἐν ταύτῃ περιπολοῦντα καὶ διπτάμενον, εἰς σάρκα ἤκειν καὶ νεῦρα καὶ μυελούς καὶ παθέων μυρίαν μεσὰς ὑγρότητας. Recte Madvigius coniecit νοῦν, prave χρῆμα ἀθῶον κτῆ, nec quidquam sanius videtur quam θεῖον, sed vitiosa alia sunt et laborat loci interpunctio. Legerim: διὰ τοῦτ’ οὖν σώματι ψυχὴν μὴ λέγωμεν εἶναι, μηδὲ νοῦν, χρῆμα θεῖον, ἄνευ βρίθους ἢ πάχους οὐρανόν τε πάντα καὶ γῆν καὶ θάλατταν ἐν ταύτῃ περιπολοῦντα καὶ διπτάμενον, εἰς σάρκα ἤκειν

καὶ νεῦρα καὶ μυελούς καὶ παθέων μυρίων μετὰς ὑγρότητας; *propterea igitur animum in corpore non esse dicimus, nec mentem celti?*

XXIV 5. 'Αλλ' ὅπως οὐ μυρία δρῶμεν αἰεὶ πεσήματα καὶ ἀπολακτισμοὺς βίων ἐκείθεν ἐκκυβισίωντων καὶ περιτρεπόντων. Immo περιτρεπομένων. Prorsus vero inconcinnum est περιτραπέντων, quod coniecit Wyttenbach. Ceterum miror Wyttenbachium et Duebnerum latuisse nobilem versum Aeschyli ex Eumenidibus: πεσήματ' ἀνδρῶν ἀπολακτισμοὺς βίων.

In praegressis autem § 4 ludicra interpolatione factum est, ut Theo ipse suam sententiam evertere videatur dicendo: δόξει γὰρ πρὸς οὐθὲν ἀλλὰ μάτην γεγενέσθαι μήτε κάρπους ἐκφέρουσα μήτ' ἀνθρώποις τισὶν ἔδραν παρέχουσα καὶ γένεσιν καὶ δίκαιαν· ὦν ἔνεκα καὶ ταύτην γεγενέσθαι φαμέν κατὰ Πλάτωνα τροφὸν ἡμετέραν [ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἀτρεκῇ φύλακα καὶ δημιουργόν]. Quasi vero ita nulla esset lunae utilitas! Procul autem dubio Theo verba καὶ ταύτην γεγενέσθαι φαμέν τροφὸν ἡμετέραν de terra, non de luna dicebat, quod non intellegens aliquis lector ex cap. 25, 4, ubi Theoni obicitur Platonis sententia ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἔστηκεν ἀτρεκῆς ἐν μέσῳ φύλαξ, κατὰ Πλάτωνα, καὶ δημιουργός, absurdissime ista hic adscripsit in margine, unde, ut fit, in textum recepta sunt. Insuper vero dubites num genuina sint verba κατὰ Πλάτωνα, quae potius ad interpolatam sententiam quam ad locutionem satis tritam de terra, τροφὸν ἡμετέραν, pertinere videri possint. Qua de re utcumque iudicandum est, sermonis perspicuitas saltem postulat ut scribatur: ὦν ἔνεκα καὶ τὴν γῆν γεγενέσθαι φαμέν κτέ.

DE PRIMO FRIGIDO. XVI 1. Ἐπειτα πανταχοῦ μὲν ἐσιν ἀήρ ἴσος, οὐ πανταχοῦ δὲ χειμῶν ὁμοίος οὐδὲ ψυχρός. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν τὰ μέρη ψυχρὰ καὶ κάθυγρα, ταῦτα δὲ ξηρὰ καὶ θερμὰ τῆς οἰκουμένης, οὐ κατὰ τύχην, ἀλλὰ τῷ μίαν οὐσίαν ψυχρότητος καὶ ὑγρότητος εἶναι. Corrigendum: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέρη ψυχρὰ καὶ κάθυγρα, ταῦτα δὲ κτέ. In § 8 extr. recte iam Lobeckius σχεδίνην correxit pro σχεδύνην.

XVI 9. Locus sic emendandus: καὶ αὐτὸ μὲν (sc. τὸ ὕδωρ) ὡς ἔπος εἶπεῖν ἄκαυστόν ἐστιν, ὕλην δὲ καὶ πόα νοτερὰ (pro πόαν νοτερὰν) καὶ ξύλα βεβρεγμένα δυτικῇ παρέχει καὶ Φλόγα ζοφερὰν καὶ ἀμβλεῖαν ὑπὸ χλωρότητος ἀναδίδωσι, τῷ ψυχρῷ μα-
 χόμενα (pro μαχόμενον) πρὸς τὸ θερμὸν ὡς φύσει πολέμιον. Mutandi necessitatem imprimis docent verba ὑπὸ χλωρότητος ἀνα-
 δίδωσι, quae τὸ ὕδωρ subiectum habere nequeunt.

XVII 1. Hiantem orationem sic expleo: ἐγὼ μοι δοκῶ μηδὲ τὴν γῆν <ψυχρὰν εἶναι πρῶτως λέγων, λόγον> ἄμοιρον εἰκότων καὶ πιθανῶν ἀποφαίνειν, πονησάμενος ἀρχὴν (τοῦτο sc.) ὃ μάλιστα Χρυσίππος ὑπὲρ τοῦ ἀέρος κέχρηται. Τί δὲ τοῦτ' ἐστὶ; τὸ σκοτεινὸν εἶναι πρῶτας. Quae inserui e praecedentibus mente tantum, non oratione, repeti vetat grammatica.

XXI 6. ὅθεν οὐ κατὰ χώραν μόνον ἐξ ἔδρας ἀκίνητον οὖσαν αὐτὴν (terram), ἀλλὰ καὶ κατ' οὐσίαν ἀμετάβλητον Ἐσίαν, ἅτε δὴ μένουσαν ἐν τῷ θεῶν οἴκῳ, κλίττα προσηγόρευσαν οἱ πα-
 λαῖοι διὰ τὴν εἰσὶν καὶ πῆξιν. Nihil reconditius sub voca-
 buli monstro latet quam κάλλισα, non nomen aliquod Terrae, ut putavit Wytttenbach. Scriptor scil. Ἐσίαν derivat a verbo ἰσάναι (ἐσάναι). Eodem tendit alia varia lectio καλῶς εὐγα. Peiores etiam corruptelae sunt εὐγα, ζύγα, πίττα.

AQUANE AN IGNIS SIT UTILIOR II 3. καὶ ἄνευ μὲν πυρὸς ἦν πολλὰ, ὕδατος δ' οὐδέποτε ἄνθρωπος. Ponitur quidem πολλὰ in-
 terdum pro πολλὰκις, nunquam vero pro πολλὸν χρόνον, ut h. l. interpretantur. Corrigendum πάλας, i. e. ante Prometheum, vel, ut Wytttenbachium ex suis codicibus edidisse video, ποτέ. Cf. § 4, ubi supplendum εὐρέθη vel κατεδείχθη vel simile quid. Insuper requiro οὐδέποθ' ἄνθρωπος.

VII 3. Supple: Ἡράκλειτος μὲν οὖν „Εἰ μὴ ἥλιος, Φησί, ἦν, εὐφρόνη ἂν ἦν <αἰεῖ>.

DE SOLLERTIA ANIMALIUM. IV 10. περίττωμα scribe pro πε-
 ρίττεται.

VIII 2. Lege Αἰακίδην καὶ Ἀριστότιμον τουτον<ι>, εἴτα κτέ.
et § 3, § 4 Ὀπτᾶτον et Ὀπτᾶτε pro Ὀπτάτον et Ὀπτάτε.

VIII 5. Ambigo scribamne: πάλαι γὰρ ὁ Σόλωνος ἐκλέλοιπε νόμος <δ> — κολάζων, an pro κολάζων corrigam κολάζειν.

XV extr. ὡς οὐ κρεῶν χάριν ἀλλὰ νίκης καὶ Φιλονεικίας ἀγωνιζόμενοι. Verum videtur νίκης καὶ Φιλοτιμίας.

XVIII 4. καὶ περιπεσὼν οὐ πρῶτος — ἀλλὰ τραχύτερος. Lege τραχύτερον.

XXXVI 11. παῖς ὑπὲρ δελφῖνος ὀχρούμενος. Immo ὑπὸ. Mox § 12 corrige λησᾶς (pro λησῶν) ἄνδρας, ut olim coniectum video ex Wyttenbachiana, et § 15 ἀλλ' ἐπεὶ προειπὼν, ὡς οὐδέ<να> μῦθον ὑμῖν ἔρω. Cf. XXIII 3.

BRUTA RATIONE UTI ¹⁾ IV 4. Pro δι' ἀνδρείαν haud satis bene correctum est a viris doctis δι' ἀνανδρείαν, quod Graecum vocabulum non est, nam oportuit δι' ἀνανδρίαν.

VI 5. Τὰ δὲ θηρία παντάπασιν ἀβάτους καὶ ἀνεπιμίκτους ἔχοντα τοῖς ἐπεισάκτοισι πάθεσι τὰς ψυχὰς. καὶ τοῖς βίοις πόρρω τῆς κενῆς δόξης, ὥσπερ θαλάσσης, ἀποκισμένα, τοῦ γλαφυρῶς καὶ περιττῶς διάγειν ἀπολείπεται. τὸ δὲ σωφρονεῖν καὶ μᾶλλον εὐνομεῖσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις, οὔτε πολλαῖς συνοικοῦνται, οὔτ' ἄλλοτρίαις, σφόδρα διαφυλάττεται. Deleta virgula post ἐπιθυμίαις vel transposita post εὐνομεῖσθαι, manifesto corrigendum συνοικοῦνται, quod librarii pessime accommodarunt ad praegressa vocabula, cum revera pertineret ad τὰ θηρία. Mox § 8 legatur καὶ τῆς χλάνιδος οὔσης ἀλουργοῦ et καὶ ἡ πορπὴ χρυσοῦ οὔσα pro χλκμτδος et χρυσος.

VII 5. οἱ δ' ἄρρενες ὑπ' οἴζρου καὶ μαργότητος ἀνούμενοι μισθῶν καὶ πόνου καὶ λατρείας τὸ τῆς γενέσεως ἔργον. Immo τὸ τῆς γενέσεως, i. e. τὰ Φροδίσια.

1) Subiit animum meum suspicio iniuria hunc dialogum tribui scriptori Chaeroneensi, in cuius scriptionum syllogen facile migrare potuit propter argumentum simile libelli *de sollertia animalium*. Spirat enim hoc opusculum ingenium satyricum et sarcasticum LUCIANI, cui an tribui possit aliis dirimendum relinquo.

XI Mutata interpunctioue suppleverim: Νῦν μὲν οὖν, ὦ Γρύλλε, <ἐπεὶ> μεταβέβλησαι,* σὺ (vulgo μεταβέβλησθαι σὺ,) καὶ τό πρόβατον λογικὸν ἀποφαίνεις καὶ τὸν ὄνον.

DE STOICORUM REPUGNANTIS II 3. "Οσοι δ' ὑπολαμβάνουσι φιλοσόφοις ἐπιβάλλειν μάλιστ' αὐτὸν σχολαστικὸν βίον ἀπ' ἀρχῆς, οὗτοί μοι δοκοῦσι διαμαρτάνειν, ὑπονοοῦντες διαγωγῆς τινος ἕνεκεν δεῖν τοῦτο ποιεῖν ἢ ἄλλου τινὸς τούτῳ παραπλησίῳ καὶ τὸν ὅλον βίον οὕτω πως διελκύναι· κτέ. Chrysippo, cuius haec verba sunt, procul dubio reddendum est διελκύναι, i. e. *perferiari*.

III — ὡς πόλεων (i. e. civitatibus eo nomine dignis) οὐσῶν ἐν αἷς πολιτεύονται, βουλευτῶν δὲ καὶ δικαστῶν ἀεὶ τῶν λαγχανόντων, στρατηγῶν δὲ τῶν χειροτονουμένων, νόμων δὲ τῶν Κλεισθένους καὶ Λυκούργου καὶ Σόλωνος, οὓς Φαύλους καὶ ἀνοήτους γεγενημένους λέγουσιν. Utique transponendum τῶν ἀεὶ λαγχανόντων et fortasse τῶν Σόλωνος καὶ Κλεισθένους καὶ Λυκούργου.

IV, 2. Locus vitii immunis. Rasmi coniecturam ἐτέρῃ et ἐτέρως mutantis in ἐταίρῃ et ἐταίρως refellunt verba extrema: ὅπως ἀδικεῖν μὴ δοκῇ τὴν προτέραν.

VI 1. ἱερὸν γὰρ μὴ πολλοῦ ἄξιον [καὶ] ἅγιον οὐκ ἔστιν. Deleatur copula.

VII, 4. Verba Cleanthis sic emenda: 'Ἡ δ' ἰσχυρὴ αὕτη καὶ τὸ κράτος ὅταν μὲν ἐπὶ τοῖς [ἐπιφανέσιν del.] ἐμμενετέοις ἐγγένηται (sc. τῇ ψυχῇ) ἐγκράτειά ἐστιν· ὅταν δ' ἐπὶ (pro ἐν) τοῖς ὑπομενετέοις, ἀνδρείᾳ· περὶ τὰς ἀξιώσεις (pro ἀξίαις) δέ, δικαιοσύνη· περὶ <δὲ> τὰς αἱρέσεις καὶ ἐκκλίσεις, σωφροσύνη.

IX init. 'Ο Χρύσιππος οἶεται δεῖν τῶν λογικῶν πρῶτον ἀκροᾶσθαι τοὺς νέους, δεύτερον δὲ τῶν ἠθικῶν, μετὰ δὲ ταῦτα τῶν φυσικῶν, ὡσαύτως δὲ τούτοις τὸν περὶ θεῶν λόγον ἔσχατον παραλαμβάνειν. Conieci ἐν τοῖς ὑσάτοις δὲ κτέ. Vide sqq.

XI, 6. Οὐκοῦν καὶ ἡ ἀφορμὴ λόγος ἀπαγορευτικὸς κτέ. *Contrarium incitationi motum ἀφορμὴν* potius dictum esse a philosophis quam ἀνθορμὴν parum probabile videtur.

XIII, 2. "Ωσπερ τῷ Διὶ προσήκει σεμνύνεσθαι ἐπ' αὐτῷ. Lege

ἐφ' αὐτῷ. Saepe similiter peccatum est in *Moralibus*. Ibidem § 5. αὔξεσθαι τὰς ἀρετὰς καὶ διαβαίνειν. An καὶ αβαίνειν?

XIII, 6. καὶ ἀπροπτῶτως ἀκοῦσαι τοῦ τὰ τρία τέσσαρα μὴ εἶναι τελέως· τίνα ἐμφαίνει ψυχρίαν ὁ διὰ τῶν τοιούτων ἐπαινεῖν τινὰς (l. τινὰ) ἐγχειρῶν καὶ ἐγκωμιάζειν. κτέ. Recte adverbium abest de *Commun. notit.* XXXVII 4. Probabilem Wytttenbachii correctionem: εἶναι· τελέως τινὰ perdidit sive calami lapsus sive operarum error. Nam scriptum est τελέως τίνα.

XXI 1. ἐπαινεῖ τὸν Διογένη τὸ αἰδοῖον ΑΠΟΤΡΙΒόμενον ἐν Φανερῷ καὶ λέγοντα πρὸς τοὺς παρόντας· Εἴθε καὶ τὸν λιμὸν οὕτως ἀποτρίψασθαι τῆς γαστρὸς ἡδυνάμην. Ridicule dictum τὸ αἰδοῖον ἀποτρίβόμενον pro τριβόμενον, vel ἀνατρίβόμενον, nam utroque modo dici docebit Aristophanes Vesp. 1345 et Acharn. 1149; ita ut utrum reponendum sit difficulter dici queat. Certum est, quod vulgatur errore natum esse e sequenti ἀποτρίψασθαι.

XXXIII init. Τοῦτο μὲν οὖν ἔλαττόν ἐστι, καὶ κεῖνο δὲ μεῖζον. Immo: ἐστίν, ἐκεῖνο κτέ.

XXXV 3 extr. Supplendum: οὔτε γὰρ <ἄν> τάγαθὰ ἦν.

XXXVII 3. καὶ ὁ Πυθαγόρου ζῶντος ἐμπρησμὸς ὑπὸ τῶν Κυλωνείων. Pugnāt haec cum historia. Emendandum esse καὶ ὁ τῶν Πυθαγορείων ζώντων ἐμπρησμὸς κτέ. docent Iamblichus in vit. Pyth. § 248 sqq et Porphyrius in vit. eiusdem § 55, ubi obiter corrigas ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς pro ἐκ τῆς πυρᾶς.

XLVII 9. Legendum εἰ — ἔχοιεν pro ἔχωσιν.

STOICOS POETIS ABSURDIORA DICERE III 2. Emendandum ἀπολείπειν — διώκειν pro ἀπολιπεῖν.

V init. Suppleverim: ἀλλ' ὥσπερ ἐκ πηγῆς ἐπιρρεῖ <ταῦτ' vel πάντ'> αὐτῷ καὶ τοῖς συνοῦσιν, ne cogamur iungentes ἐπιρρεῖ cum ποιητικὸς μῦθος huic verbo tribuere notionem transitivam.

DE COMMUNIBUS NOTITIS I 3. τέλος ἐπὶ τὰς ἐννοίας ἐρρήσαν, ὥς δὴ τινὰ σύγχυσιν καὶ ἀναδασμὸν αὐτοῖς ἐπάγοντας τοὺς ἐκ

τῆς Ἀκκδημείας. Audaci metaphora dictum pro ἀντροπήν, ut infra legitur XXVI 7 ἃ δὲ οὗτοι λέγουσι, τὴν πᾶσαν ἔχει τῶν πραγμάτων ἀνατροπήν καὶ σύγχυσιν. Hic expectaveram potius ἀναταραγμόν, nec tamen quidquam novare ausim.

XI, 2. Corrigo: Ταῦτα τοῖνυν ἐν τῇ Στόα νομοθετεῖται, καὶ πολλοὺς μὲν ἐξάγουσι τῶν σοφῶν, ὡς ἄμεινον (ὄν ins) εὐδαιμονοῦντας πεπαῦσθαι, πολλοὺς δὲ κατέχουσι τῶν Φύλων, ὡς καθῆκον (pro καθήκοντος) αὐτοῖς ζῆν κκοδαιμονοῦντας.

XIV 1. Ὡς περ γὰρ αἱ κωμῳδαί, Φησὶν, ἐπιγράμματα γελοῖα φέρουσιν. Praeter ἐπιγράμματα, quod Madvig repperit, legendum φοροῦσιν.

XIV 5. αἰσχισὼν ἐστὶ δραμάτων ἀπάντων καὶ ἀΤΕΡπέσατον. Universi loci ratio suadet potius ἀΠΡΕπέσατον.

XIX 3. Emenda: διέφθαρκε καὶ ἀπολώλε<κε>.

XX 6: Legatur: δεῦρο καὶ κεῖ<σε>.

XXII 3. Supplendum: Ἑλήρει δ' <ἄρ'> Ἀριστοτέλης.

XXX 13. Πῶς οὖν οὐ πᾶσαν ἀτυχίαν ὑπερβέβληκεν; Sententia postulat ἀτοπίαν, absurditatem, ut legitur v. c. XXXI 9. ὦν οὐκ ἔστιν — ὑπερβάλλειν τὴν ἀτοπίαν. Emendationem olim repertam esse me docet Wyttenbach, qui frustra dissentit.

XXXIII 2. Lege: ἄτερος (pro ἕτερος) θατέρου.

XXXIV 3. παρὰ τὴν ἐπινοίαν λέγουσι. Immo ἐννοίαν, i. e. contra communes notitias, quod saepissime in hoc libello absolute usurpatur pro κοινὴν ἔννοιαν et ponitur tam singulari quam plurali numero. Cf. I 3. V 1. 3. VI 1. VII 7. IX 5. XI 1. XXI 1. XXV 4. XXVI 1. cett. Hic quoque repertis, ut nunc video, frugibus glandes praetulerunt editores.

NON POSSE SUAVITER VIVERE s. E. III 3. Αὐτόθεν μὲν οὖν φαίνονται γλίσχρον τι καὶ σαπρὸν καὶ οὐ βέβαιον αἴτιον τοῦ ἀγαθοῦ λαμβάνοντες ἅπαντα τοῖς πόροις τοῦτοις, δι' ὧν ἡδονὰς ἐπεισάγονται, καὶ πρὸς ἀλγηδόνας ὁμοίως κατατετρημένον μᾶλλον δὲ ἡδονὴν μὲν ὀλίγοις, ἀλγηδὸνα δὲ πᾶσι τοῖς μορίοις δεχόμενον. Absurde αἴτιον vocatur κατατετρημένον et δεχό-

μενον πᾶσι τοῖς μορίοις, nec satis aptum es ἀλλά. Genuina philosophi manus videtur λαμβάνοντες <το c>ΩΜΑ. Nempe corrigendum: Αὐτόθεν μὲν οὖν, ὧ ἐταῖρε, φαίνονται γλίσχρον τι καὶ σαπρὸν καὶ οὐ βέβαιον αἴτιον τοῦ ἀγαθοῦ λαμβάνοντες τὸ σῶμα, τοῖς πόροις τούτοις, δι' ὧν ἡδοναὶ ἐπισείγονται, καὶ πρὸς ἀλγηδόνας ὁμοίως κατὰ τετραμμένον, μᾶλλον δ' ἡδονὴν μὲν ὀλίγοις, ἀλγηδόνα δὲ πᾶσι τοῖς μορίοις δεχόμενον. Sequentia bene curavit Madvig.

XII 4. εἴ τι περὶ τῆς ὑποτεινούσης ὡς ἴσον δύναται ταῖς περισχούσαις τὴν ὀρθήν. Proprie dicendum fuerat ὡς τετραγωνισθεῖσα ἴσον δύναται, sed illam breviloquentiam usitatum fuisse mathematicis suspiceris cl. *Quaest. Conv.* VIII 2, 4, 4.

XVI 1. Emenda: εὐπρεπεῖς καὶ νέας γυναικας, οἶαι (pro οἶαι) Λεόντιον καὶ Βοίδιον καὶ Ἡδεῖα καὶ Νικίδιον (pro Νικήδειον. Cf. *Diog. La.* X 7) ἐνέμοντο περὶ τὸν κῆπον, ἀφῶμεν.

XVI 10. Οὐδὲν δεῖ σῶζειν τοὺς Ἑλληνας, οὐδ' ἐπὶ σοφίᾳ σεφάνων παρ' αὐτῶν τυγχάνειν, ἀλλ' ἐσθίειν καὶ πίνειν [οἶνον], ὧ Τιμόκρατες, ἀβλαβῶς τῇ γαστρὶ καὶ κεχαρισμένως. Quod expungo glossema, recte abest et infra XIX extr. et adv. *Coloten XXXI* 2, ubi eadem Metrodori epistola laudatur. Quod mox XVII 5 editur γάνυσθαι, Graecum non est pro γάνυσθαι.

XVIII 1. Ἐπικούρῳ μὲν οὐδ' ἂν εἶς ἡμῶν πιστεύσειεν ὅτι „ταῖς μεγίσταις ἀλγηδόσι καὶ νόσοις ἐναποθνήσκων ἀντιπαρέμπετο τῇ μνήμῃ τῶν ἀπολελαυσμένων πρότερον ἡδονῶν. Non haerendum in verbo ἀντιπαρέμπειν usurpato pro ἀντιπαρηγορεῖν. Cf. *Sympos.* *Quaest.* VIII 3, 1, 1 παρέμπεψαν τοὺς ἀνθρώπους, i. e. placarunt, sedarunt, homines, ubi perperam interpretes Latini: dimiserunt homines, et *Mor.* p. 1130 D μνήμῃς καὶ λόγοις παρὰ πέμποντα αὐτούς, quae dicendi novitate deceptus iniuria tentavi in *Plutarcheis et Lucianeis*, pag. 44. Ceterum genuinam epistolam scriptam ab Epicuro ad Idomeneum servavit nobis *Diogenes La.* X 22, in qua sic legitur: — ἀντιπαρετάττετο δὲ πᾶσι τούτοις τὸ κατὰ ψυχὴν χαῖρον ἐπὶ τῇ τῶν γεγυνομένων ἡμῶν διαλογισμῶν μνήμῃ, i. e. rationum inventorumque nostrorum

memoria, ut vertit Cicero *de finibus* II 30, 96. Scilicet Plutarcho imposuit sine dubio commentitia aliqua epistola, quales ferebantur compostae a philosophi inimicis et obtreptatoribus, teste eodem Diogene X 3.

XXI 9. Αὐτὸν μὲν γὰρ ἐτέρων ἑορτῶν καὶ τῶν ἀφαιρουμένων, θεοῦ δὲ θυσίᾳ μὴ παρόντος, ὥσπερ ἱερὸν δοχῆς, ἄθεόν ἐστι καὶ ἀνέορτασεν καὶ ἀνενθουσίᾳσεν τὸ λειπόμενον. κτέ. Hoc perspicio pro ἐτέρων requiri ἐνίων (quod iam Reiskium cum aliis minus probabilibus proposuisse animadverto), sed ex verbis depravatis ὥσπερ ἱερὸν δοχῆς nihil certi exculpo, non magis quam Madvig, qui vocem male formatam *ἱεροδοχέως* (debuerat enim certe *ἱεροδόκου*), aut Wyttenbach, qui *ἱερὸν εὐχῆς*, aut Bernardakis, qui *ἱερὸν χολῆς* latere putavit. Nam possum quidem conicere ὥσπερ ἱερῶν δοχεύς, sed displicet otiosum additamentum; nisi forte verba sic correcta tribuenda suut interpolatori.

XXX init. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λέγουσιν αὐτοῖς κακῶν ἀπαύσεων καὶ ἀορίστων λυθεῖσαν ὑποψίαν ἀγαθὸν βεβαιοτάτων καὶ ἥδιστον ἀπολιπεῖν τὴν ἐπίνοιαν τοῦ λελύσθαι. Verba sic cohaerent: λέγουσι τὴν ἐπίνοιαν τοῦ λελύσθαι ἀπολιπεῖν αὐτοῖς ἀγαθὸν βεβαιοτάτων καὶ ἥδιστον, ὑποψίαν — λυθεῖσαν. Sed corrigendum τὴν ἐπίνοιαν τοῦ λελύσεσθαι, i. e. *dissolutionis post mortem*.

ADVERSUS COLOTEN II 1 extr. οὐ γὰρ ἄγαν ** τοῦ Νέστορος, ἐλέσθαι δεόν ἐκ τῶν ἐννέα τὸν ἄριστον, ἐπὶ τῇ τύχῃ ποιουμένου καὶ διακληροῦντος. Quid quaeso movit Duebnerum ut sic ederet, cum in Wyttenbachiana sine varietate optime legeretur: οὐ γὰρ ἄγαν μαι τοῦ Νέστορος κτέ.? Eadem structura usi sunt v. c. Herodotus VI 76 et Plato Rep. I 329 D.

II 7. Ὡν οὐθὲν ἀπολείπουσιν οἱ περὶ γαστέρα τὰγαθὸν εἶναι βοῶντες, οὐκ ἂν δὲ τὰς ἀρετὰς ὁμοῦ πάσας τετρημένου χαλκοῦ πριάμενοι δίχα τῆς ἡδονῆς, πάσης πανταχόθεν ἐξελαθείσης· ἐνδεῖν δ' αὐτοῖς τὸν περὶ θεῶν καὶ ψυχῆς λόγον, ὥς ἡ μὲν ἀπόλλυται διαλυθεῖσα, τοῖς δ' οὐδενὸς μέλει τῶν καθ' ἡμᾶς. Utique

improbanda videtur Madvigi coniectura ἐξεργασθείσης, nam verba πάσης πανταχόθεν ἐξεργασθείσης significare non possunt „omni undecumque paratae” et, si possent, satis otiose hic adderentur. Vitio carere puto ἐξελαθείσης, sed, cl. libello non posse suaviter XII 1, excidisse παιδείας. Post ἐνδεῖν δ' αὐτοῖς vulgo statuitur lacuna, sed nescio an haec depravata sint. Conieci: Ὡν οὐθὲν ἀπολείπουσιν οἱ περὶ γαστέρα τὰ γὰρ ὅν ἐῖναι βοῶντες, οὐκ ἂν δὲ τὰς ἀρετὰς ὁμοῦ πάσας τετραμένον χηλοῦ προιάμενοι δίχα τῆς ἡδονῆς, πάσης πανταχόθεν ἐξελαθείσης παιδείας, ἐνδεόντων αὐτῆς τῶν περὶ θεῶν καὶ ψυχῆς λόγων, ὥς ἡ μὲν ἀπόλλυται διαλυθεῖσα, τοῖς δ' οὐδενὸς μέλει τῶν καθ' ἡμᾶς, i. e. omni undique expulsa eruditione, quia carent eorum de diis et anima rationes. Abludit Wytttenbachii ratio, quem video coniecisse: <ἤ> πάσης πανταχόθεν ἐξελαθείσης <οὐκ ἄξιον εἶναι ζῆν· φυσιολογίας> δὲ ἐνδεῖν αὐτοῖς. Quid verum sit, meliores fortasse libri aliquando docebunt.

VII extr. Τὸν οὖν βόρβορον καὶ τὸν τ ** ἐν ᾧ Φησι γίνεσθαι κτέ. In Plutarcheis et Lucianeis pag. 43 dubitabam explendumne foret τυφόν (i. e. caligine), cl. fragm. de anima VI 2, 7, an paullo audacius corrigendum esset πηλόν. Hoc postea placuit Bernardaki.

VIII 8. Ἔστι δὲ οὗς ** κύλικα μὲν λαβόντα καὶ πιεῖν, ὅσους ἂν ἐθέλῃ, καὶ ἀποδοῦναι τὸ λεῖπον. Nulla est lacuna, modo corrigas οἶμαι pro οὗς. Praeterea scribendum ἐθέλῃς.

XI 1. Mutetur vox nihili ξυλῖαν in ξυλείαν.

XVIII 3 Τίνι προσείπωμεν ἀξίως (ἀξίῳ? An propter hiatum sic scribere maluit?) ὀνόματι τοὺς ὑμετέρους βρόμους καὶ ὀλολυγμοὺς — καὶ ἐπιθειάσεις, αἷς προτρέπεσθε καὶ καθυμνεῖτε τὸν ἐφ' ἡδονὰς παρακαλοῦντα συνεχεῖς καὶ πυκνάς; ὅς ἐν τῇ πρὸς Ἀνδράρχον ἐπιστολῇ ταυτὶ γέγραπεν Ἐγὼ — τὰς ἐλπιδάς. Arena sine calce! Aut pro τοὺς ὑμετέρους requiritur τοὺς <τοῦ> ὑμετέρου <καθηγεμόνος>, aut sedes vitii est in pronomine ὅς. Possis: ἢ τίς ἐν τῇ — ἐπιστολῇ — γέγραπεν „— ἐλπίδας”;

XVIII 5. Suppleverim: Ἐκεῖνος <ἂν> ἦν — ἑλεγχος —, εἰ ἐβίωσεν.

XXIII 5. Φωναίς τισὶ δυσκολαίων καὶ πρὸς τὴν συνήθειαν ἀνιστάμενος. Possis forsan ἀνθιστάμενος, sed malim ἐνιστάμενος.

XXVIII 3. Εἴτ' ἐσι τῶν ὄντων ἀδύνατον ἀπιστεῖν, εἰ ταῦτα πιστεύεσθαι δυνατόν ἐστιν; ἃ γὰρ οὐδεὶς σκευοποιός, ἢ πλάσης θαυμάτων, ἢ γραφεὺς δεινὸς ἐτόλμησε μῖξαι πρὸς ἀπάτην εἰκασμένα κτέ. Non est, ut h. l. interpretantur, temerarius, sed peritus pictor γραφεὺς δεινός. At sententia postulat γραφεὺς δεινῶν, horrendorum pictor.

XXXIII 7. Τύφος οὖν ἦν καὶ δαψίλεια τύφου (haec exprobraverat Metrodorus Lycurgo et Soloni) τὸ ἐλευθέρους εἶναι τὰς Ἀθήνας, καὶ τὴν Σπάρτην εὐνομεῖσθαι, καὶ τοὺς νέους μὴ θρασύνεσθαι, μηδ' ἐξ ἑταιρῶν παιδοποιεῖσθαι, μηδὲ πλοῦτον καὶ τρυφήν καὶ ἀσέλγειαν ἄρχειν, ἀλλὰ νόμον καὶ δικαιοσύνην ἐν ταῖς πόλεσιν· αὐταὶ γὰρ ἦσαν ἐπιθυμίαι Σόλωνος. Καὶ λοιδορῶν ὁ Μητρόδωρος ἐπιλέγει κτέ. Manifesto haec utrumque legum latorem spectant, sed etiam magis Lycurgum quam Solonem, neque igitur dubitandum, quin supplendum sit καὶ Λυκούργου, quod ante ductus haud dissimillimos vocabulorum καὶ λοιδορῶν excidit.

DE LATENTER VIVENDO I 3. καὶ ταῦτὸ τοῖς ἐρέσσουσι ποιοῦσιν· ὥς γὰρ ἐκεῖνοι, πρὸς τὴν πρύμναν ἀφορῶντες τῆς νεῶς, τὴν κατὰ πρῶραν ὁρμὴν συνεργοῦσιν, ὥς ἂν ἐκ τῆς ἀνακοπῆς πΕΡΙρροια καταλαμβάνουσα συνεπωθῇ τὸ πορθμεῖον. Remiges puppi sedentes adversi cum aquam puppem versus remis impellant, consentaneum est refluxentem inde aquam versus proram navigium συνεπωθεῖν, itaque corrigendum esse ΠΑΛΙρροια.

VII 3. Οὐ γὰρ οὔτε — οὐδὲ κτέ. Requiro οὔτε.

VII 4. Corrigendum suspicor: ἀλλ' ἐν κολασηρίον ὥς ἀληθῶς τῶν κακῶς βιωσάντων, ἀδοξία καὶ ἄγνοια, καὶ παντελής (pro παντελῶς) ἀφανισμός, σύρων (pro αἴρων) εἰς τὸν ἀμειδῆ ποταμόν τὸν (pro ἀπὸ) τῆς λήθης, καὶ καταποντίζων εἰς ἄβυσσον καὶ ἀχανὲς πέλαγος, ἀχρησίαν καὶ ἀπραξίαν, κτέ.

ADDENDA AD APPIANUM.

Vol. I. p. 6, 6. Suppleverim: ὄροι μὲν <οὖν> οὗτοι.

Pag. 64, 21. Ἀσδρούβας ὁ τὴν αὐτοῦ [Βάρκα] θυγατέρα. Dele glossema.

Pag. 110, 1. ἔργα μέγιστα ἔπεδείξατο. Sollemne est hac in re Ἀποδείκνυσθαι, quare legerim Ἀπεδείξατο, praestitit,

Pag. 212, 25. Ἀσδρούβας δέ[, ὁ στρατηγὸς ὁ Καρχηδονίων].

Pag. 226. 1. τὰ Φρονήματα τῶν ἐχθρῶν ἀνασχέσων. Mire dictum. An αὐξήσων?

Pag. 232, 14. καὶ σκοτίος — ἐς πόλιν κατέφυγεν. Hoc sensu dicitur σκοταῖος.

Pag. 268, 3. μέχρι καὶ Ῥωμαίους αὐτοῖς ἀποδακρῦσαι. Malim αὐτοῦς.

Pag. 400, 13. καὶ τὸν χάλινον, Φασίν, ἐνθέντας, καὶ ἐπὶ [τῷ χαλινῷ] τὸν ἵππον ἀναβάντας. Dele importunum emblemata.

Pag. 431, 8. Φυλάξας καθαρὸν ἐκ πάντων τὸ σῶμα. Suspecta praepositio.

Pag. 485, 25. καὶ Χῖοι μὲν ὧδε ἐπεπράχσαν. Sententia postulat ἐπεπράΓεσαν.

Vol. II, pag. 572, 20. οἱ μὲν δὴ τάδε νόμῳ περιλαβόντες ἐπώμοσαν ἐπὶ τῷ νόμῳ καὶ ζημίαν ὥρισαν, κτέ. Abesse malim verba ἐπὶ τῷ νόμῳ.

Pag. 577, 3. οὐ πειθομένου δὲ τὰς ἄλλας ψήφους ἐπῆγεν. Malim πιθομένου.

Pag. 583, 5. τὴν δὲ τοῦδε δυσχέρειαν ἐπεξιὼν ἡξίου (Scipio) τὰς δίκας οὐκ ἐπὶ τῶν διαιρούντων — ἀλλ' ἐφ' ἐτέρων λέγεσθαι. Ad sententiam non male Mendelssohnus coniecit τοῦ διαγινώσκειν, sed fortasse sufficit lenior correctio τοῦ ὄργου pro τοῦδε. In λέγεσθαι, quod idem in γενέσθαι mutari iubet, temere haesit, nam δίκην λέγειν est causam dicere, orare, et aptior hic est praesentis quam aoristi infinitivus.

36814

Sumptibus E. J. BRILL, prodierunt:

- M. T. Cicero. Commentarii rerum suarum sive de vita sua; accesserunt Annales Ciceroniani in quibus adsum quaeque annum referunt quae in his commentariis memorantur; utrumque librum scripsit W. H. D. Suringar. 1854. 2 part. 1 vol. 8°. f 8.50
- C. G. Cobet, *Variae lectiones, quibus continentur observationes criticae in scriptores Graecos. Editio secunda auctior.* 1873. 8°. f 7. —
- *Miscellanea Critica quibus continentur observationes criticae in scriptores Graecos praesertim Homerum et Demosthenem.* 1876. f 7. —
- *Collectanea critica quibus continentur observationes criticae in scriptores Graecos.* 1877. 8°. f 7. —
- *Hyperidis Orationes duae 'Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΛΟΓΟΣ et 'ΥΠΕΡ ΕΥΞΕΝΝΗΤΟΥ.* Editio altera auctior et emendatior. 8°. 1877. f 1.50.
- *Observationes criticae et palaeographicae ad Dionysii Halicarnassensis antiquitates Romanas.* 1877. 8°. f 3.50.
- *Oratio de arte interpretandi grammatices et critices fundamentis innixa.* 1847. 8°. f 1.80.
- *De Philostrati libello ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ.* 1859. 8°. - 1.25.
- *Cornelii Nepotis vitae excellentium imperatorum. In usum scholarum.* 1881. kl. 8°. f 0.60.
- J. J. Cornelissen, *Oratio inauguralis.* 1879. 8°. - 0.45.
- *Ccniectanea Latina.* 8°. - 0.60.
- *Cornelii Taciti de vita et moribus Iulii Agricolae.* 1881. 8°. - 0.75.
- *Hetzelfde werk. In usum scholarum.* 1881. kl. 8°. - 0.30.
- *Minucii Felicis Octavius* 1882. kl. 8°. - 0.90.
- Dr. H. T. Karsten, *De inkomsten en uitgaven van den Romeinschen Staat. Antiquarische schets. 1e stuk: De Republiek.* 1880. 8°. f 0.80.
- *Spicilegium criticum.* 1881. 8°. - 0.80.
- Lysiae Orationes et fragmenta. Emend. C. G. Cobet. 1863. 8°. - 1.20.
- H. W. van der Mey, *Studia Theognidea, accessit collatio codicis Mutinensis tantum non omnis.* 1860. 8°. f 0.75.
- Mnemosyne. — *Bibliotheca philologica Batava. Edid. C. G. Cobet, T. J. Halbertsma, H. G. Hamaker, E. J. Kiehl, etc.* 1852—62. 11 vol. et Appendix ad vol. 2—7. 8°. (f 56.50) f 30. —
- *Nova series scripsit C. G. Cobet, C. M. Francken, H. van Herwerden, S. A. Naber, W. G. Pluygers, aliique, colleg. C. G. Cobet, H. W. van der Mey.* 1873—81. Vol. I—IX. 8°. per volumen. f 5.25.
- Dr. J. S. Speijer, *Latijnsche spraakkunst:*
 1ste stuk. *Flexie en etymologie* f 1.90.
 2de stuk. *Syntaxis* - 1.90.
- Xenophontis *Expositio Cyri.* Emend. C. G. Cobet. Editio tertia emendatior. 1881. 8°. f 1.20.
- *Historia Graeca in usum scholarum emendavit C. G. Cobet. Editio secunda emendatior.* 1880. 8°. f 1.20.